

Ποιήσωμεν Ἄνθρωπον

Δημιουργία

Γένεση 1^{ον} κεφάλαιο

Ξεναγηση στον
«Παρθενώνα» της Γένεσης

Αλέξανδρος Δαδάος
Αθήνα 2022

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Το ανθρώπινο πνεύμα αναζητά μέσα στους αιώνες την αιτία των πραγμάτων. Κάποτε πίστευαν (μέχρι και τον 19ο αιώνα) ότι σε κάθε ερώτημα μπορούμε να δώσουμε μία απάντηση. Νόμιζαν ότι η εξήγηση ήταν απλά θέμα χρόνου. Πίστευαν ότι, καθώς εξελίσσεται η επιστήμη, κάποτε θα μπορούσε να απαντήσει σε οποιοδήποτε ερώτημα. Σήμερα αποδεικνύεται ότι μια τέτοια σκέψη είναι ένα ευχάριστο αλλά απραγματοποίητο όνειρο. Η εμπειρία μας από τη μοντέρνα φυσική μάς έπεισε ότι υπάρχει όριο στη γνώση. Όμως παρόλο που ξέρουμε ότι δεν μπορούμε να δώσουμε απάντηση σε όλα τα ερωτήματά μας, κάτι μας σπρώχνει να μπούμε πιο βαθιά στα μυστήρια της φύσης.

Είναι όμως επιτρεπτό να αναζητούμε ερμηνείες σε θέματα πίστης; Ο Μεσαίωνας με απόλυτη σιγουριά και επισειόντος την ποινή του θανάτου, είπε όχι. Χιλιάδες πέθαναν στη φωτιά, γιατί έσκαψαν στη γνώση, σε περιοχές που ήταν κοντά στο δόγμα. Δέσμια η ανθρώπινη σκέψη στο αλάθητο θρησκευτικό δόγμα, μπορούσε να κινηθεί μόνο σε προκαθορισμένα πλαίσια.

Τι θα συνέβαινε, αν κάποιος προσπαθούσε εκείνη την εποχή να δώσει μια ερμηνεία στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης και να ασχοληθεί με το θέμα «ποιήσωμεν άνθρωπον»; Καλύτερα ας μη σκεφτούμε την απάντηση. Όμως και σήμερα υπάρχει η άποψη: «Μην ψάχνεις στην περιοχή των ενεργειών του Θεού για φυσικές ερμηνείες, γιατί αυτά που ο Θεός πραγματοποιεί είναι έξω από τη φύση, είναι υπερφυσικά».

Η ερώτηση βέβαια για το τι είναι φυσικό και τι είναι υπερφυσικό, μένει αναπάντητη. Αλλά το σοβαρότερο στην άποψη αυτή είναι ότι θέλει να αποκλείσει τον Θεό να χρησιμοποιήσει για τους σκοπούς Του τη φύση που Αυτός δημιούργησε. Πιστεύουμε ακριβώς το αντίθετο. Ο Θεός χρησιμοποιεί τη φύση σαν εργαλείο για την πραγματοποίηση των σχεδίων Του, όταν το θελήσει. Απόψεις πέρα από αυτήν είναι απλώς συναισθηματικές. Άρα μπορούμε να αναζητήσουμε σε επεμβάσεις του Θεού φυσικές λύσεις. Δεν σημαίνει βέβαια ότι πάντα υπάρχουν και ότι, αν υπάρχουν, θα τις βρούμε οπωσδήποτε, ούτε και ότι η ερμηνεία θα 'ναι απόλυτη. Έχουμε όμως το δικαίωμα της έρευνας, μόνο που τα βήματά μας πρέπει να είναι με σεβασμό και τα συμπεράσματά μας ποτέ απόλυτα.

Με αυτό το σκεπτικό ο Αλέξανδρος Δαδάος ασχολείται με το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης. Οι σκέψεις και οι πληροφορίες που παραθέτει καταδεικνύουν ότι η Βίβλος δεν είναι ένας εβραϊκός μύθος.

Οι μύθοι δεν επιδέχονται επιστημονική ανάλυση ούτε επεξεργασία. Δεν μπορείς να αναλύσεις τον μύθο του λύκου και της Κοκκινοσκουφίτσας. Όπως και να το κάνεις, μια γιαγιά δεν χωρά στο στομάχι ενός λύκου.

Συμβαίνει όμως το ίδιο με την περιγραφή της Αγίας Γραφής για τις μέρες της Δημιουργίας;

Τα άφθονα στοιχεία που παραθέτει ο συγγραφέας Αλέξανδρος Δαδάος δείχνουν ακριβώς το αντίθετο. Βέβαια το θέμα δεν εξαντλείται με αυτήν την εργασία. Υπάρχουν τόμοι ολόκληροι με παράθεση επιστημονικών στοιχείων, επιστημονικής δυσκολίας που ξεφεύγει από τα πλαίσια ενός βιβλίου που μπορεί να διαβαστεί από όλους.

Ακόμα είναι βέβαιο ότι υπάρχουν και άλλες επιστημονικές προσεγγίσεις, όπως είναι αυτές της Δημιουργίας στο πραγματικό εξάήμερο, που παρέχουν επίσης αξιόλογες εξηγήσεις και που η μελέτη τους απαιτεί υψηλές γνώσεις ανωτέρων μαθηματικών και φυσικής.

Όμως ο Αλέξανδρος Δαδάος μαζί με τις όποιες επιστημονικές προσεγγίσεις επιχειρεί και κάτι άλλο. Παρουσιάζει ιστορικά γεγονότα, κυρίως κάνει μια έντεχνη σύνδεση των επιστημονικών εξηγήσεων που παραθέτει, με πνευματικά βιώματα. Και αυτή η επιδίωξη είναι εντελώς συμβατή με τις διανοητικές επιδιώξεις ενός συνειδητού χριστιανού. Η Αγία Γραφή, ένα θεόπνευστο Βιβλίο, δεν μας δόθηκε απλά για να μας τέρψει επιστημονικά, αλλά για να μας δείξει το πρόσωπο Εκείνου που μας δημιούργησε, μας αγάπησε και ήρθε εδώ κάτω στη γη για να λυτρώσει εκείνους που το θέλουν και να τους οδηγήσει στη συγκατοίκηση μαζί Του στην αιωνιότητα.

Έτσι ο αναγνώστης, μαζί με τις άφθονες επιστημονικές πληροφορίες, θα απολαύσει και το πραγματικό νόημα της συγγραφής της Αγίας Γραφής.

Αντώνης Δ. Περιάλης
Υπεύθυνος διδασκαλίας της Απολογητικής
στο Ελληνικό Ινστιτούτο της Βίβλου

Γένεση 1^ο κεφάλαιο

Κείμενο κατά τους Ο΄.

1 εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την Γήν
2 η δε Γή ην αόρατος και ακατασκευάστος και σκότος
επάνω της αβύσσου και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω
του ύδατος.

3 και είπεν ο Θεός γενηθήτω φως και εγένετο φως
4 και είδεν ο Θεός το φως ότι καλόν και διεχώρισεν ο
Θεός ανά μέσον του φωτός και ανά μέσον του σκότους
5 και εκάλεσεν ο Θεός το φως ημέραν και το σκότος
εκάλεσεν νύκτα και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί
ημέρα μία.

6 και είπεν ο Θεός γενηθήτω στερέωμα εν μέσω του
ύδατος και έστω διαχωρίζον ανά μέσον ύδατος και ύδατος
και εγένετο ουτως.

7 και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα και διεχώρισεν ο
Θεός ανά μέσον του ύδατος ο ην υποκάτω του
στερεώματος και ανά μέσον του ύδατος του επάνω του
στερεώματος.

8 και εκάλεσεν ο Θεός το στερέωμα ουρανόν και είδεν ο
Θεός ότι καλόν και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί
ημέρα δευτέρα.

9 και είπεν ο Θεός συναχθήτω το ύδωρ το υποκάτω του
ουρανού εις συναγωγήν μιαν και οφθήτω η ξηρά και
εγένετο ούτως και συνήχθη το ύδωρ το υποκάτω του
ουρανού εις τας συναγωγάς αυτών και ώφθη η ξηρά

10 και εκάλεσεν ο Θεός την ξηράν γην και τα συστήματα
των υδάτων εκάλεσεν θαλάσσας και είδεν ο Θεός ότι
καλόν

11 και είπεν ο Θεός βλαστησάτω η γη βοτάνην χόρτου

σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ομοιότητα και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν ου το σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί της γης και εγένετο ούτως.

12 και εξήνεγκεν η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ομοιότητα και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν ου το σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί της γης και είδεν ο Θεός οτι καλόν.

13 και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα τρίτη

14 και είπεν ο Θεός γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού εις φαύσιν της Γης του διαχωρίζειν ανά μέσον της ημέρας και ανά μέσον της νυκτός και έστωσαν εις σημεία και εις καιρούς και εις ημέρας και εις ενιαυτούς.

15 και έστωσαν εις φαύσιν εν τω στερεώματι του ουρανού ώστε φαίνειν επί της Γης και εγένετο ούτως.

16 και εποίησεν ο Θεός τους δύο φωστήρας τους μεγάλους τον φωστήρα τον μέγαν εις αρχάς της ημέρας και τον φωστήρα τον ελάσσω εις αρχάς της νυκτός και τους αστέρας

17 και έθετο αυτούς ο Θεός εν τω στερεώματι του ουρανού ώστε φαίνειν επί της γης.

18 και άρχειν της ημέρας και της νυκτός και διαχωρίζειν ανά μέσον του φωτός και ανά μέσον του σκότους και είδεν ο Θεός οτι καλόν.

19 και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα τέταρτη.

20 και είπεν ο Θεός εξαγαγέτω τα ύδατα ερπετά ψυχών ζώσων και πετεινά πετόμενα επι της Γης κατά το στερέωμα του ουρανού και εγένετο ούτως.

21 και εποίησεν ο Θεός τα κήτη τα μεγάλα και πάσαν ψυχήν ζώων ερπετών α εξήγαγεν τα ύδατα κατά γένη αυτών και παν πετεινόν πτερωτόν κατά γένος και είδεν ο Θεός ότι καλά

22 και ηυλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε τα ύδατα εν ταις θαλάσσαις και τα πετεινά πληθυνέσθωσαν επι της γης.

23 και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα πέμπτη.

24 και είπεν ο Θεός εξαγαγέτω η γη ψυχήν ζώσαν κατά γένος τετράποδα και ερπετά και θηρία της γης κατά γένος και εγένετο ούτως.

25 και εποίησεν ο Θεός τα θηρία της Γης κατά γένος και τα κτήνη κατά γένος και πάντα τα ερπετά της Γης κατά γένος αυτών και είδεν ο Θεός ότι καλά

26 και είπεν ο Θεός ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν και αρχέτωσαν των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και των κτηνών και πάσης της γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της Γης.

27 και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς.

28 και ηυλόγησεν αυτούς ο Θεός λέγων αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την Γην και κατακυριεύσατε αυτής και άρχετε των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και πάντων των κτηνών και πάσης της Γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της Γης.

29 και είπεν ο Θεός ιδού δέδωκα υμίν παν χόρτον σπόριμον σπείρον σπέρμα ο εστίν επάνω πάσης της Γης και παν ξύλον ο έχει εν εαυτώ καρπόν σπέρματος σπορίμου υμίν έσται εις βρώσιν.

30 και πάσι τοις θηρίοις της γης και πάσι τοις πετεινοίς του ουρανού και παντί ερπετώ τω έρποντι επι της γης ο έχει εν εαυτώ ψυχήν ζωής πάντα χόρτον χλωρόν εις βρώσιν και εγένετο ούτως.

31 και είδεν ο Θεός τα πάντα όσα εποίησεν και ιδού καλά λίαν και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα έκτη »

Κείμενο κατά Βάμβα

1 Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην.

2 Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων.

3 Και είπεν ο Θεός, Γενηθήτω φώς· και έγινε φώς·

4 και είδεν ο Θεός το φως ότι ήτο καλόν· και διεχώρισεν ο Θεός το φως από του σκότους·

5 και εκάλεσεν ο Θεός το φως, Ημέραν· το δε σκότος εκάλεσε, Νύκτα. Και έγεινεν εσπέρα και έγεινε πρωί, ημέρα πρώτη.

6 Και είπεν ο Θεός, Γενηθήτω στερέωμα αναμέσον των υδάτων, και ας διαχωρίζη ύδατα από υδάτων.

7 Και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα, και διεχώρισε τα ύδατα τα υποκάτωθεν του στερεώματος από των υδάτων των επάνωθεν του στερεώματος. Και έγινε ούτω.

8 Και εκάλεσεν ο Θεός το στερέωμα, Ουρανόν. Και έγεινεν εσπέρα και έγεινε πρωί, ημέρα δευτέρα.

9 Και είπεν ο Θεός, Ας συναχθώσι τα ύδατα τα υποκάτω του ουρανού εις τόπον ένα, και ας φανεί η ξηρά. Και έγινε ούτω.

10 Και εκάλεσεν ο Θεός την ξηράν, γήν· και το σύναγμα των υδάτων εκάλεσε, Θαλάσσας· και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν.

11 Και είπεν ο Θεός, Ας βλαστήσει η γη χλωρόν χόρτον, χόρτον κάμνοντα σπόρον, και δένδρον κάρπιμον κάμνον

καρπών κατά το είδος αυτού, του οποίου το σπέρμα να είναι εν αυτό επί της γης. Και έγεινεν ούτω.

12 Και εβλάστησεν η γη χλωρόν χόρτον, χόρτον κάμνοντα σπόρον κατά το είδος αυτού, και δένδρον κάμνον καρπών, του οποίου το σπέρμα είναι εν αυτό κατά το είδος αυτού· και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν.

13 Και έγινε εν εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα τρίτη.

14 Και είπεν ο Θεός, Ας γίνωσι φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού, διά να διαχωρίζωσι την ημέρα από της νυκτός· και ας είναι διά σημεία και καιρούς και ημέρας και ενιαυτούς·

15 και ας είναι διά φωστήρας εν τω στερεώματι του ουρανού, διά να φέγγωσιν επί της γης. Και έγινε ούτω.

16 Και έκαμεν ο Θεός τους δύο φωστήρας τους μεγάλους, τον φωστήρα τον μέγαν διά να εξουσιάζει επί της ημέρας, και τον φωστήρα τον μικρόν διά να εξουσιάζει επί της νυκτός· και τους αστέρας

17 και έθεσεν αυτούς ο Θεός εν τω στερεώματι του ουρανού, διά να φέγγωσιν επί της γης,

18 και να εξουσιάζωσιν επί της ημέρας και επί της νυκτός και να διαχωρίζωσι το φως από του σκότους. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν.

19 Και έγινε εν εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα τετάρτη.

20 Και είπεν ο Θεός, Ας γεννήσωσι τα ύδατα εν αφθονία νηκτά έμψυχα και πετεινά ας πέτονται επάνωθεν της γης κατά το στερέωμα του ουρανού.

21 Και εποίησεν ο Θεός τα κήτη τα μεγάλα και παν έμψυχον κινούμενον, τα οποία εγέννησαν εν αφθονία τα ύδατα κατά το είδος αυτών, και παν πετεινόν πτερωτόν κατά το είδος αυτού. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν.

22 Και ευλόγησεν αυτά ο Θεός, λέγων, Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε τα ύδατα εν ταις θαλάσσαις· και τα πετεινά ας πληθύνονται επί της γης.

23 Και έγινεν εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα πέμπτη.

24 Και είπεν ο Θεός, Ας γεννήσει η γη ζώα έμψυχα κατά το είδος αυτών, κτήνη και ερπετά και ζώα της γης κατά το είδος αυτών· και έγινεν ούτω.

25 Και έκαμεν ο Θεός τα ζώα της γης κατά το είδος αυτών, και τα κτήνη κατά το είδος αυτών, και παν ερπετόν της γης κατά το είδος αυτού. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν.

26 Και είπεν ο θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών, καθ' ομοίωσιν ημών· και ας εξουσιάζει επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρανού και επί των κτηνών και επί πάσης της γης και επί παντός ερπετού, έρποντος επί της γης.

27 Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα εαυτού· κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν· άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς·

28 και ευλόγησεν αυτούς ο Θεός· και είπε προς αυτούς ο Θεός, Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε την γην και κυριεύσατε αυτήν, και εξουσιάζετε επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρανού και επί παντός ζώου κινουμένου επί της γης.

29 Και είπεν ο Θεός, Ιδού, σας έδωκα πάντα χόρτον κάμνοντα σπόρον, όστις είναι επί του προσώπου πάσης της γης, και παν δένδρον, το οποίον έχει εν εαυτώ καρπόν δένδρου κάμνοντος σπόρον· ταύτα θέλουσιν είσθαι εις εσάς προς τροφήν·

30 και εις πάντα τα ζώα της γης και εις πάντα τα πετεινά του ουρανού και εις παν ερπετόν έρπον επί της γης και έχον εν

εαυτώ ψυχὴν ζώσαν, ἔδωκα πάντα γλωρὸν χόρτον εἰς τροφήν. Καὶ ἐγένεεν οὕτω.

31 Καὶ εἶδεν ὁ Θεὸς πάντα ὅσα ἐποίησε· καὶ ἰδοὺ, ἦσαν καλὰ λίαν. Καὶ ἐγένεεν ἑσπέρα καὶ ἐγένε προί, ἡμέρα ἕκτη.»

Γενικά

Η παρούσα προσπάθεια δεν είναι επιστημονικό δοκίμιο ή έκθεση ιδεών ούτε και πρέπει να εκληφθεί σαν αντιπαράθεση οιασδήποτε επιστημονικής, φιλοσοφικής, κοινωνικής ή και προσωπικής αντίληψης. Είναι ο περιφραγμένος Κήπος της Εδέμ, μέσα στον οποίον κυκλοφορεί νοερά κάποιος απόγονος του Αδάμ κρατώντας σφιχτά στα χέρια του τη Βίβλο της σωτηρίας του Ανθρώπου μέσω της Σταυρικής Θυσίας του Γιου του Θεού, δια του οποίου τα πάντα έγιναν.

Στο κάθε βήμα του, και εντελώς υποκειμενικά, αισθάνεται τη φωνή του Θεού να του λέει: «Αδάμ πού είσαι;» και τότε ανοίγοντας τη Βίβλο του προσπαθεί, άλλοτε εγκαίρως και άλλοτε άκαιρα να κατατοπιστεί.

Είναι σκέψεις ενός ανθρώπου που τοποθετούνται στα δύο τάσια μιας ζυγαριάς παλαιού τύπου. Στο ένα έχει βάλει την καρδιά και στο άλλο το νου του. Τη ζυγαριά δεν την κρατά ο ίδιος, καθώς είναι αναγκασμένος να ξεφυλλίζει τη Βίβλο του στην κάθε περίπτωση του κάθε εδαφίου του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης, προσπαθώντας να ισοζυγίζει αυτά τα δύο.

Η ζυγαριά είναι στα χέρια του Δημιουργού του και στην κρίση αυτού που έχει την υπομονή να συμβαδίζει μαζί του σε τούτη την προσπάθεια.

Πρόκειται για ένα πνευματικό, ρομαντικό, ίσως, ταξιδάκι σε όμορφα πνευματικά τοπία με τις ανηφοριές, τις κατηφοριές, τα παραπατήματα, αλλά και τα απρόοπτα σκουντουφλήματα.

Το κατά πόσο επιτυγχάνει το σκοπό του, είναι θέμα του Δημιουργού του και βεβαίως του συνοδοιπόρου που σκύβει υπομονετικά πάνω στα γραφόμενα.

Την κάθε αμφιβολία και το κάθε τρέκλισμά του, το ακουμπά με εμπιστοσύνη στη χάρη του Δημιουργού του, στο χώρο της καλής του προαίρεσης και του «τώρα κατά μέρος γνωρίζουμε» (Κορ.1^η, 13:9).

Δέχεται ανεπιφύλαχτα και συντάσσεται στο «εμείς μωροί δια τον Χριστό» (Κορ.1^η,4:10). Ως εκ τούτου αφορά όλους εκείνους που δέχονται την Αγία Γραφή και εν προκειμένω το βιβλίο της Γένεσης, όπως αυτή κυκλοφορεί εγκεκριμένη από τα Πατριαρχεία στην πατρίδα μας.

Ειδικότερα, πρόκειται για προσπάθεια αυστηρά προσκολλημένη στο κείμενο των Ο´ και στη μετάφραση Βάμβα και μόνον σε αυτά.

Είναι σκέψεις που δημιουργήθηκαν στο παγκάκι μιας «Παιδικής Χαράς» του εν τω Χριστώ χώρου, κατά την διάρκεια του COVIT 19, από κάποιον που θέλει να πιστεύει πως κυκλοφορεί και σε αυτόν.

Αυτός που εκθέτει τις σκέψεις του, δε φοίτησε σε Θεολογικές Σχολές, δεν παρακολούθησε Πανεπιστημιακά Σεμινάρια σχετικά με τη Γεωλογία, την Αστρονομία και την εν γένει Υλική Δημιουργία.

Είναι, απλά, ένας πολύ συνηθισμένος, απλός άνθρωπος που κυκλοφορεί σαν άγνωστος ανάμεσα σε αγνώστους.

Αλέξανδρος Δαδάος

Προ της Δημιουργίας της Γης στην οποία κατοικούμε

Υπήρχε κάτι;

Είναι γεγονός, πως πολλές απορίες δημιουργούνται στο Χριστιανικό ιδιαίτερα κόσμο σχετικά με την εξήγηση, την προέλευση και τη χρονολογική σειρά της Δημιουργίας ορισμένων ουρανίων φαινομένων και γεγονότων που καταγράφονται τόσο στην Παλαιά όσο και στην Καινή Διαθήκη.

Όλα αυτά, ο αγνός Χριστιανικός κόσμος τα φιλοξενεί στον όμορφο δικό του Εδεμικό Κήπο της Πίστης του και, ως εκ τούτου, δεν έχει ιδιαίτερο πρόβλημα σχετικά με την αλήθεια των καταγεγραμμένων, τη σωτηρία του ή ακόμη και τη Δογματική του τοποθέτηση. Γνώμονάς του είναι η Αγία Γραφή και η καλοπροαίρετη προσευχή του για την ορθή κατανόησή της με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος. Δέχεται ανεπιφύλακτα το:

«Όλη η γραφή είναι θεόπνευστος και ωφέλιμος προς διδασκαλία, προς έλεγχο, προς επανόρθωση, προς εκπαίδευση την μετά της δικαιοσύνης» (2^α Τιμ.3:16).

Η συγκεκριμένη αυτή σύσταση του λόγου του Θεού έχει ιδιαίτερο βάρος σε τούτη την προσπάθεια. Δέχεται, ανεπιφύλακτα πως όλη η Γραφή είναι ωφέλιμος σαν δάσκαλος, ελεγκτής, ξανά και ξανά διορθωτής, εκπαιδευτής κάθε ανθρώπου, πάντα στο χώρο της Θεϊκής Δικαιοσύνης.

Αυτό επιβεβαιώνεται κατ' επανάληψη με τα λόγια του Κυρίου μας όπως:

«αληθώς σας λέγω, έως αν παρέλθει ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία δεν θα παρέλθει από του νόμου, εωσού εκπληρωθούν πάντα» (Μτ.5:18),

ή και

«Ευκολότερο είναι ο ουρανός και η γη να παρέλθουν παρά μία κεραία του νόμου να πέσει» (Λκ.16:17).

Η αλήθεια των Γραφών είναι ο απαραβίαστος «φράχτης» του πιστού που ζει στον αναμφισβήτητα και εξ αιτίας του φθαρτό και πλανεμένο τούτον κόσμο μας.

Εν τούτοις, αυτή η θέση δεν αποτελεί εμπόδιο στο να μην ερευνά ο κάθε πιστός τις Γραφές και να προσπαθεί να κατανοήσει τα διάφορα υπερφυσικά και εκ πρώτης όψεως απίστευτα φαινόμενα και γεγονότα.

Ένας δεύτερος, αλλά, επίσης, σοβαρός λόγος είναι η πνευματική του άμυνα στις διαρκείς επιθέσεις που δέχεται από τις πάσης φύσεως και προέλευσης απόψεις, όσον αφορά την αλήθεια των καταγεγραμμένων σε αυτές. Σε αυτή του την προσπάθεια, φυσικό και επόμενο είναι να ανοίγεται μια γιαπωνέζικη πολύχρωμη βεντάλια με κάθε είδους ελκυστικές, αιγιματικές ή και ανεπιθύμητες εικόνες.

Ο απ. Πέτρος μας λέει, πως αυτό έκαναν και οι ίδιοι οι προφήτες σχετικά με το θέμα της δια μέσου του Ι. Χριστού σωτηρίας μας. Προσπαθούσαν να κατανοήσουν, αυτά που έλεγαν και έγραφαν οι ίδιοι, καθ' υπόδειξη του Αγίου Πνεύματος.

«εξεζήτησαν και εξερεύνησαν οι προφήτες οι προφητεύσαντες περί της χάριτος, ήτις έμελλε να έλθει εις εσάς· ερευνώντες εις τίνα ή ποίον καιρόν φανέρωνε το εν αυτοίς Πνεύμα του Χριστού, ότε προεμαρτύρει τα πάθη του Χριστού και τας μετά

ταύτα δόξας· εις τους οποίους απεκαλύφθη ότι ουχί δι' εαυτούς, αλλά δι' ημάς υπηρετούσαν αυτά, τα οποία τώρα ανηγγέλθησαν προς εσάς διά των κηρυξάντων το ευαγγέλιο εις εσάς εν Πνεύματι Αγίω τω αποσταλέντι απ' ουρανού, εις τα οποία επιθυμούν οι άγγελοι να παρακύψωσι» (1^η Πέτρ.1:1-12).

Βεβαίως, πάντοτε έχουμε υπ' όψιν μας τα λόγια του ιδίου αποστόλου, πως μερικά από τα γραφόμενα, τόσο στις επιστολές του αποστόλου Παύλου όσο και των λοιπών Γραφών, είναι δυσνόητα, τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλώνουν προς ιδίαν αυτών απώλεια.

«Και νομίζετε σωτηρία την μακροθυμία του Κυρίου ημών καθώς και ο αγαπητός ημών αδελφός Παύλος έγραψε προς εσάς κατά την δοθείσαν εις αυτόν σοφίαν, ως και εν πάσαις ταις επιστολές αυτού λαλών εν αυταίς περί τούτων μεταξύ των οποίων είναι τινά δυσνόητα τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλώνουσιν ως και τας λοιπάς Γραφάς προς την ιδίαν αυτών απώλειαν» (2^α Πέτρ.3:15-16).

Ο Θεός ας μας φυλάξει από κάτι τέτοιο.

Η παντελής άγνοια μερικές φορές, ενέχει περισσότερους κινδύνους από μια λανθασμένη αντίληψη, καθώς αυτή η τελευταία ενδόμυχα χαλιναγωγείται, γνωρίζοντας και την αντίθετή της. Καλύτερα επί παραδείγματι είναι να διαβάζουμε, πως υπάρχει Άβυσσος, έστω και αν δεν το πιστεύουμε, παρά να αγνοούμε την ύπαρξή της.

Από αυτή την ανά χείρας προσπάθεια και από την κάθε άλλη βγαίνουν πολύ συχνά ευλογημένες σκέψεις και λύσεις αποριών, ιδιαίτερα, όταν λείπει το πνεύμα της καχυποψίας.

Βεβαίως, απορίες πάντοτε θα υπάρχουν, για τον απλούστατο λόγο πως αν λείψουν αυτές, θα καταργηθεί η μεγάλη

υπόθεση της Πίστης που είναι απαραίτητη για τη σωτηρία μας ή και το ακόμα χειρότερο, θα πιστέψουμε πως είμαστε Παντογνώστες.

Τέτοια θέματα έρευνας και μελέτης, επί παραδείγματι, είναι η φυλή των Γιγάντων που προέκυψε κατά την Αγία Γραφή από την συνεύρεση των υιών του Θεού με τις θυγατέρες των ανθρώπων (Γέν.6^ο κεφ).

Για τους απλούς αγράμματους πιστούς των περασμένων αιώνων, που δεν είχαν διαβάσει το 6^ο, 7^ο και 8^ο κεφάλαιο του βιβλίου της Γένεσης και δεν είχαν ακούσει την αιτία που ο Θεός τιμώρησε τη Γη με ένα φοβερό κατακλυσμό, το όλο θέμα είχε μπει στα συρτάρια της Πίστης τους. Αντιμετώπιζαν με στωικότητα τη χλεύη όλων εκείνων, που αγνοούντες πριόνιζαν τον κορμό της Αγιογραφικής τους άγνοιας.

Οι πιστοί του Χριστού ήταν και εξακολουθούν να είναι για τους πολλούς του κόσμου τούτου, οι υπό την ειρωνική πλευρά «μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι». Εν τούτοις, οι απλοί εκείνοι άνθρωποι δεν ήταν αρνητές τέτοιων υπάρξεων, καθώς τις κατά τη Γένεση «*ωραίες θυγατέρες των ανθρώπων*», τις διατηρούσαν στις σκέψεις τους σαν «Νεράιδες» και «Αερικά», υπαρκτά, πανέμορφα, αλλά και ανεπιθύμητα ξωτικά, προκαλούντα σύγκρουση και ανατριχίλα, τους δε γίγαντες, σαν άνδρες υπερφυσικής σωματικής διάπλασης και δύναμης, γόνους υπερφυσικών φαινομένων ή και φυσικών στοιχείων, όπως η Γη, το Νερό και ο αέρας.

«Και όταν άρχισαν οι άνθρωποι να πληθύνονται επί του προσώπου της Γής και θυγατέρες εγεννήθησαν εις αυτούς, ιδόντες οι υιοί του Θεού τις θυγατέρες των ανθρώπων ότι ήσαν ωραίες έλαβον εις εαυτούς γυναίκας εκ πασών όσας εξέλεξαν» (Γέν.6:1-2).

«Κατ' εκείνες τις ημέρες ήσαν οι γίγαντες επί της Γής, και έτι ύστερον, αφού οι υιοί του Θεού εισήλθαν εις τις θυγατέρες των ανθρώπων και αύται τεκνοποίησαν εις αυτούς, εκείνοι ήσαν οι δυνατοί, οι έκπαλαι άνδρες ονομαστοί» (Γεν.6:4).

Μια άλλη απορία είναι, το από πού ήρθαν τα κατακλυσμιαία ύδατα της εποχής του Νώε, η γιγάντια ποσότητα των οποίων κάλυψε τις κορυφές των ορέων, πάνω από τις οποίες έπλεε η Κιβωτός και πού τελικά πήγαν, όταν αποσύρθηκαν, καθώς κανένα είδος κατακλυσμιαίας βροχής δεν δικαιολογεί μια τέτοια ποσότητα υδάτων.

Κάποια άλλα θέματα είναι, το τι ήταν η φωτιά των Σοδόμων και Γομόρρων, το κήτος που κατάπιε τον Ιωνά, το μάννα, η στήλη πυρός και το νέφος της Ερήμου, το σκότος του Φαραώ, το σχίσιμο των υδάτων της Ερυθράς Θάλασσας, το σχίσιμο του Ιορδάνη, το αστέρι των μάγων, το σκοτεινό τρίωρο του Γολγοθά, το υπερβολικής λάμψης Φως που έπεσε πάνω στον απ. Παύλο στην πορεία του προς τη Δαμασκό, το Φως της φυλακής του απ. Πέτρου, κλπ. Όλα αυτά και πολλά άλλα προβλήματα της καθημερινότητάς μας, είναι τα ευλογημένα πεδία μαχών, στα οποία αγωνίζονται οι απλοί μαχητές της Χριστιανικής Πίστης.

Τελευταία, παρουσιάστηκαν και τα «παλαιοντολογικά» ευρήματα, η ηλικία των οποίων εκτείνεται πολύ πέραν της ηλικίας της Γης, όπως λανθασμένα αυτή εκλαμβάνεται. Πουθενά δεν αναφέρεται στην Αγία Γραφή, ο χρόνος δημιουργίας του πλανήτη Γη, απλά, λόγω των καταγεγραμμένων δημιουργικών ημερών, υπάρχει σύγχυση μεταξύ, της σε κατοικήσιμη μορφή πλάσης ή ανάπλασης του πλανήτη μας και της Δημιουργίας του κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού του Ανθρώπου Αδάμ.

Η σύγχυση οφείλεται, στο ότι η χρονική στιγμή της έναρξης των έξι δημιουργικών ημερών θεωρείται αυτομάτως και εκ παραδρομής, μάλλον, σαν έναρξη της δημιουργίας της ίδιας της Γης. Δημιουργείται η εντύπωση, πως μέσα σε μια εβδομάδα 24ωρων ημερών δημιουργήθηκε ο Πλανήτης Γη και ο Άνθρωπος. Τέτοιο πράγμα, όμως, από πουθενά δεν βγαίνει, το αντίθετο μάλιστα. Στο δεύτερο ακριβώς εδάφιο αναφέρεται, πως η Γη υπήρχε άπλαστη σε ασχημάτιστη και έρημη μορφή ή αόρατη και ακατασκευάστη κατά τους Ο΄.

Η ανθρώπινη Γνώση μιλάει για ευρήματα ηλικίας εκατομμυρίων ετών και έχει βάσιμες και αναμφισβήτητες κατ' αυτήν αποδείξεις, όπως είναι η χρονολόγησή τους σύμφωνα με τη μέθοδο «άνθρακας 14» κ.α. Τα ευρήματα αυτά, βρήκαν πρόσφορο έδαφος, τόσο στις χοϊκές, όσο και στις αθεϊστικές αντιλήψεις, προκειμένου να τεθεί υπό αμφισβήτηση η εγκυρότητα της εις το βιβλίο της Γένεσης εξιστόρησης της Δημιουργίας της Γης.

Κάπου γράφτηκε, πως κατά την έκρηξη του ηφαιστείου της Αγίας Ελένης στην Ουάσιγκτον των ΗΠΑ την 18^η Μαΐου 1980, συνέβησαν σε ελάχιστο χρόνο τέτοιες μεταλλάξεις στα γύρω του κατακαμένα δάση, ώστε μερικά δένδρα χρονολογήθηκαν ηλικίας πολλών χιλιάδων ετών! Παραβλέπουμε, όμως, την αιτία που προκάλεσε τη συγκεκριμένη και εξόφθαλμα λανθασμένη ηλικιακή μέτρηση των δασών και προχωρούμε.

Ο αληθινά πιστός Χριστιανικός κόσμος, εξακολουθεί να δέχεται τα περιγραφόμενα στην Αγία Γραφή σαν πέραν πάσης αμφισβήτησης πραγματικά, χωρίς να γίνεται μαχητικός και φίλερις. Μερικά μάλιστα, τελείως απίστευτα, τα χαρακτηρίζει σαν συμβολικά και παραβολικά, χωρίς να τα απορρίπτει.

Πριν μερικές δεκαετίες για παράδειγμα, την εικόνα που θα μιλούσε και θα την έβλεπε κάθε οφθαλμός, καθώς και τον αριθμό, χωρίς τον οποίον κανείς δεν θα μπορούσε να αγοράσει ή να πωλήσει, τα θεωρούσε συμβολικά. Σήμερα, και η εικόνα μιλά μέσα από την τηλεόραση και ο αριθμός του καθενός μας υπάρχει στην εφορία και όχι μόνον.

Πόσες όμως γενεές απλών Χριστιανών, δεν περιγελάστηκαν σαν «πτωχοί τω πνεύματι»; Σύμφωνα, λοιπόν, με τη Γένεση ο πλανήτης Γη υπήρχε και η ηλικία του εκτείνεται πέραν των έξι Δημιουργικών ημερών σε απροσδιόριστο βάθος χρόνου. Η εκ πρώτης όψεως αντίληψη, πως η ηλικία της Γης δεν φτάνει ούτε τις 10.000 χρόνια είναι απολύτως λανθασμένη και δεν στηρίζεται στην κατά τη Γένεση εξιστόρηση του πλανήτη μας. Οι μέχρι προ μερικών δεκαετιών επιστημονικές και θεολογικές γνώμες, δίνουν μια αξιοπρόσεκτη ποικιλία χρονολογιών όπως:

Οι Εβραίοι δέχονται σαν χρονολογία Κτίσεως του Κόσμου την 7^η Οκτωβρίου του 3.761 π.Χ.

Αργότερα εδέχθησαν το 5.624 π.Χ.

Ο ιστορικός Φλ. Ιώσηπος το 4.163 π.Χ.

ο Κεδρηνός το 5.506 π.Χ.

ο Σκαλίγερος το 3.949 π.Χ.

ο Πετώ το 3.984 π.Χ. και άλλοι κάποια άλλη χρονολογία.

Η Χριστιανική Εκκλησία διά της στ' Οικουμενικής Συνόδου του 680 μ.Χ καθόρισε ως αρχή Κτίσεως Κόσμου την 1^η Σεπτεμβρίου του 5.508 π.Χ.

Ο αστρονόμος Hevelius, κατά την Αναγέννηση, την τοποθετεί στις 24 Οκτωβρίου του 3.963 π.Χ.

Από όλα τα ανωτέρω εύκολα εξάγεται το συμπέρασμα, πως υπάρχει έλλειψη εγκυρότητας, τόσο των επιστημονικών, όσο και των θεολογικών απόψεων, πάνω σε αυτό ιδιαίτερος το θέμα.

Παρά ταύτα, ο αληθινά Χριστιανικός κόσμος δέχεται, πως οι διαφορές οφείλονται σε ερμηνευτικές αιτίες ή στην προοδευτικά αναπτυσσόμενη επιστημονική Γνώση και προβάλλει την Πίστη του σαν απόρθητο κάστρο.

Σύμφωνα, λοιπόν, με την Αγία Γραφή, η ηλικία της Δημιουργίας του Ανθρώπου Αδάμ πάνω στη Γη, ξεχωριστή ούσα από την πρωταρχική Δημιουργία αυτού τούτου του πλανήτη, σε πρώτη ανάγνωση δεν πρέπει να ξεπερνά τις 6000 ή έστω το πολύ - πολύ τις 7000 χρόνια. Προκειμένου δε περί της προηγηθείσης δημιουργίας του πλανήτη Γη, στην τωρινή κατοικήσιμη και όχι σε πρωταρχική υπαρξιακή μορφή, μπορεί καταχρηστικά και εντελώς υποθετικά να δεχτεί άλλες 6 ή και 7 χιλιατίες, καθώς σύμφωνα με τον απ. Πέτρο 1000 χρόνια για το Θεό μπορεί να σημαίνουν και μία μόνον ημέρα.

Και αυτή, όμως, η μετά τον Αδάμ χρονική περίοδος 6-7.000 ετών δεν είναι ακριβώς τεκμηριωμένη, καθώς υπάρχει κενό μεταξύ του θανάτου του Νώε, ο οποίος απεβίωσε το 2006 από τη Δημιουργία του Αδάμ και των ιστορικών χρόνων, όπως στη συνέχεια θα δούμε.

Βεβαίως, ενδόμυχα, ο πιστός χαμογελά στην άποψη, πως, για παράδειγμα, ο Δημιουργός του Σύμπαντος αγωνιζόταν χίλια χρόνια για να πει το «γενηθήτω φώς» της πρώτης Δημιουργικής μέρας... Το αφήνουμε, όμως, αυτό και πολλά άλλα, στην κρίση του καθενός.

«Εν δε τούτο ας μην σας λανθάνει αγαπητοί, ότι παρά Κυρίω μία ημέρα είναι ως χίλια έτη και χίλια έτη ως ημέρα μία» (2^α Πετ.3:8).

Σίγουρα, η επί πλέον προ Αδάμ, 6 ή 7 χιλιετίες, είναι εντελώς υποθετικές και αυθαίρετες, καθώς στη Γένεση αναφέρεται απλώς μέρα, χωρίς καμιά αναφορά στη διάρκειά της. Λογικά, βεβαίως, δεχόμαστε τη σημερινή διάρκειά της για λόγους απλής και μόνον κατανόησης της διήγησης.

Ας σκύψουμε, λοιπόν, για άλλη μια φορά πιο προσεκτικά πάνω σε αυτό το θέμα, με μοναδικό όπλο μας το μέτρο της Λογικής μας αντίληψης δίπλα στο μέτρο της Πίστης μας.

Με τα δεδομένα της Αγίας Γραφής, είναι πλέον βέβαιο, πως από τη δημιουργία του Αδάμ και όχι από Κτίσεως Κόσμου, όπως αναφέρεται στις παραπάνω αυτοαναιρούμενες χρονολογίες, μέχρι τον Κατακλυσμό του Νώε, υπάρχει ένα καταγεγραμμένο ακριβές χρονικό διάστημα 1656 ετών. Ο επισυναπτόμενος χρονολογικός πίνακας το πιστοποιεί. Ο Νώε πέθανε 350 χρόνια μετά τον Κατακλυσμό, δηλαδή το 2006 από Δημιουργίας Αδάμ και όχι Κόσμου, αφήνοντας τρεις γιους με τις οικογένειές τους. Αυτοί ήταν ο Σημ, ο Χαμ και ο Ιάφεθ. Από τον Σημ δημιουργήθηκε ο κλάδος των Σημιτικών λαών, από τον Χαμ οι Χαμίτες και από τον Ιάφεθ οι Ιαπετοί, στους οποίους ανήκουμε και εμείς οι Έλληνες. Ως γνωστόν ένας από τους γιους του Ιάφεθ (Ιαπετού) είναι ο Ιαυάν (Ιων).

Από το 2006 και μέχρι τους ιστορικούς χρόνους δημιουργείται ένα χρονολογικό κενό. Η Αγία Γραφή δε μας δίνει καμιά πληροφορία σχετικά με το πόσο έζησαν οι τρεις γιοι του Νώε, ούτε και οι απόγονοί τους, όπως συνέβαινε μέχρι τότε. Απλά καταγράφει τους γενεαλογικούς κλάδους τους ονομαστικά και με τη μέθοδο των πιο σημαντικών –

ονομαστών απογόνων. Έτσι, στο εξής, για τις χρονολογικές μετρήσεις μας καταφεύγουμε σε μυθολογικές περιγραφές, σε αρχαιολογικά ευρήματα καθώς και σε Αγιογραφικές, αποσπασματικές πληροφορίες, παράλληλες με τις μυθολογικές τοιαύτες.

Το θέμα των γιγάντων για παράδειγμα καταγράφεται στη Παλαιά Διαθήκη και στη μυθολογία μας, παράλληλα δε σώζεται και στα αρχαιολογικά μας ευρήματα, όπως στα κυκλώπεια τείχη της Τίρυνθας, στις οικοδομικές αρχαιότητες των Μυκηνών κλπ.

Το μόνο που γνωρίζουμε Βιβλικά και Ιστορικά είναι, πως οι μεν Σημίτες κατοίκησαν στις χώρες Ανατολικά της Μεσογείου, οι Ιαπετοί στις Βόρειες, Ευρωπαϊκές και Ασιατικές περιοχές, οι δε Χαμίτες στις Βόρειες Αφρικανικές. Με την πάροδο των αιώνων, βεβαίως, πολλές προσμίξεις και μετακινήσεις πληθυσμών έγιναν και στους τρεις αυτούς κλάδους.

Ας έρθουμε, λοιπόν, στο πρώτο κεφάλαιο του βιβλίου της Γένεσης, στο οποίο περιγράφεται η πλάση της Γης στην τωρινή κατοικήσιμη μορφή και όχι στην πρωταρχική Δημιουργία της, με σκοπό κατ' αρχάς να μελετήσουμε κυρίως το θέμα της ηλικίας της. Αυτό επισημαίνεται εμφαντικά, καθώς λανθασμένα και λόγω της επί μακρόν χρήσης έγινε αποδεκτή η ταυτόχρονη έναρξη της δημιουργίας του πλανήτη Γη με τη Δημιουργία της Ύλης.

Σύμφωνα με τη γενικώς αποδεκτή γνώμη, συγγραφέας είναι ο Μωσής. Έζησε δε κατά τους ιστορικούς χρόνους και συγκεκριμένα τον 13^ο π.Χ. αιώνα. Η Γένεση είναι το πρώτο γραπτό του και η περιγραφή της Δημιουργίας της Γης

περιλαμβάνεται στο πρώτο κεφάλαιό της. Βεβαίως, καλό θα είναι να έχουμε υπ' όψιν μας, πως ο Μωυσής γράφοντας τη Γένεση, δεν έγραφε μια επιστημονική διατριβή για το «διδασκαλικό» του, ούτε και απευθυνόταν σε Αρχαιολόγους επιστήμονες. Αναμφισβήτητα, αυτός ο άνθρωπος ήταν ένας πρᾶος και ταπεινός άνθρωπος, που δεν διεκδίκησε ποτέ καμιά επιτυχία για τον εαυτόν του.

Οι περιβαλλοντολογικές εμπειρίες του και οι εγκυκλοπαιδικές γνώσεις του ήταν εκείνης της μακρινής μας εποχής.

«Και ο άνθρωπος ο Μωϋσής ήτο πραῦς σφόδρα υπέρ πάντας τους ανθρώπους τους επί της γης» (Αρθ.12:3).

Ευθύς, εξ αρχής, αρνήθηκε πεισματικά στον ίδιο τον Θεό το υπό του ιδίου εγχείρημα της απελευθέρωσης του λαού Ισραήλ. Η τελευταία δικαιολογία του ήταν, πως δεν μιλούσε καθαρά. Το σχετικό Γραφικό απόσπασμα έχει ως εξής:

«Και είπε ο Μωυσής προς τον Κύριο, Δέομαι, Κύριε· εγώ δεν είμαι εύλαλος ούτε από χθες ούτε από προχθές ούτε αφ' ης ώρας λάλησες προς τον δούλο σου· αλλ' είμαι βραδύστομος και βραδύγλωσσος. Και είπε προς αυτόν ο Κύριος, Τις έδωκε στόμα εις τον άνθρωπον; ή τις έκαμε τον εύλαλο, ή τον κωφόν ή τον βλέποντα ή τον τυφλόν; ουχί εγώ ο Κύριος; Υπαγε λοιπόν τώρα και εγώ θα είμαι μετά του στόματός σου και θα σε διδάξω ο, τι μέλλεις να λαλήσεις. Ο δε είπε, Δέομαι, Κύριε, απόστειλε όντινα έχεις να αποστείλεις. Και εξήφθη ο θυμός του Κυρίου κατά του Μωϋσέως· και είπε, Δεν είναι Ααρών ο αδελφός σου ο Λευΐτης; εξεύρω ότι αυτός δύναται να λαλεί καλώς· και μάλιστα, ιδού, εξέρχεται εις συνάντησή σου και όταν σε ίδει, θα χαρεί εν τη καρδία αυτού· συ λοιπόν θέλεις λαλεί προς αυτόν και θα βάλλεις

τους λόγους εις το στόμα αυτού· εγώ δε θα είμαι μετά του στόματός σου και μετά του στόματος εκείνου και θα σας διδάξω ο, τι πρέπει να πράξετε· και αυτός θα λαλεί αντί σου προς τον λαό· και αυτός θα είναι εις σε αντί στόματος, συ δε θα είσαι εις αυτόν αντί Θεού· λάβε δε εις την χείρα σου την ράβδο ταύτη, με την οποίαν θέλεις κάμνει τα σημεία»

(Εξ.4:10-17).

Ο Μωσής δεν είχε καμιά φιλοδοξία επαναστάτη, ελευθερωτή, ούτε και καθ' όλη τη διαδρομή της 40χρονης πορείας διεκδίκησε κάποια επιτυχία για τον εαυτό του, εκτός από την περίπτωση της Μεριβά που του στοίχισε πολύ ακριβά (Αρθ.20 κεφ.).

Ο ίδιος δεν ήταν νομοθέτης, ούτε και διεκδίκησε τον δεκάλογο για τον εαυτό του.

Με όσο το δυνατόν, λοιπόν, πιο απλά και κατανοητά λόγια περιέγραψε πολύ περιληπτικά όλα εκείνα, που ικανοποιούσαν την περιέργεια του τότε κόσμου και τον ενημέρωναν σχετικά με τη Γη, τον τόπο της διαμονής τους.

Πρόκειται για μια απλούστατη εξιστόρηση της πλάσης του άμορφου πλανήτη Γη, σε κατοικήσιμη μορφή, που αφορούσε εγκυκλοπαιδικά και όχι επιστημονικά τον Άνθρωπο.

Στην πραγματικότητα, όπως θα δούμε, η Γένεση περιγράφει κατά απολύτως συγκεκριμένο και ξεκάθαρο τρόπο την κατασκευή, δηλαδή την μορφοποίηση και όχι την εκ του μηδενός δημιουργία της Γης μας, όπως συνηθίζουμε να λέμε.

Έχοντας, λοιπόν, υπ' όψιν μας αυτή τη λογική πραγματικότητα, όλες οι γενεές από τον Αδάμ μέχρι και

σήμερα στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης, ενημερώνονται πολύ περιληπτικά για το Πώς και από Ποιον κατασκευάστηκε στην Αδαμιαία κατοικήσιμη μορφή του ο τόπος, στον οποίο κατοικούμε μέχρι σήμερα.

Δεν μας δίνει καμιά πληροφορία, για το πότε δημιουργήθηκε και σε ποια κατάσταση βρισκόταν πριν να γίνει κατοικήσιμη για το Αδαμιαίο γένος. Απλά, μας λέει, πως ήταν «αόρατος και ακατασκεύαστος» κατά τους Ο΄ ή «άμορφος και έρημος» κατά Βάμβα.

Θα είναι πολύ «τραβηγμένο», ίσως, να δεχτούμε πως αυτές οι διατυπώσεις σημαίνουν οπωσδήποτε ανυπαρξία της Γης. Εν τούτοις, στο πνεύμα της επιφυλακτικότητας, τίποτα δεν αποκλείεται. Δεν μας λέει αν ήταν σε πύρινη, σε στερεά ή σε ρευστή υδάτινη κατάσταση. Απλά, μας πληροφορεί, πως ήταν άμορφη και έρημη. Λέγοντας κατοικήσιμη, εννοούμε κατοίκηση από το Αδαμικό γένος, καθώς δεν γνωρίζουμε τίποτα για την οποιαδήποτε προ του Αδάμ Δημιουργία.

Σήμερα, που η επιστημονική Γνώση προχωρά αλματωδώς, μπορούμε να ικανοποιήσουμε την περιέργειά μας λαμβάνοντας υπ' όψι μας, τόσο το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης, όσο και τα σημερινά δεδομένα των επιστημονικών γνώσεών μας. Μπορούμε, για παράδειγμα, να φανταστούμε το πώς θα αντιδρούσαν οι προ Χριστού κοινωνίες, όταν στη Γένεση θα έγραφε ο Μωσής, πως η Γη ξεκόλλησε από τον Ήλιο πριν από δισεκατομμύρια χρόνια, όπως σήμερα δέχεται θεωρητικά, έστω, η ανθρώπινη Γνώση;

Θα ήταν τελείως απίστευτο, ανώφελο και καταστροφικό για τον τότε κόσμο. Δεν υπήρχε λόγος να γίνει αστρονομική ενημέρωση, καθώς δεν ενδιέφερε τις τότε κοινωνίες. Αυτό και ίσως κάτι άλλο πιο διασαφητικό θα το μάθαινε

αργότερα ο Άνθρωπος μέσα στην ευλογία του «Αυξάνεστε» και θα δόξαζε το Θεό.

Τρεις τέσσερες αιώνες π.Χ., για παράδειγμα, τόλμησε ο σοφός μας Αναξαγόρας να πει στους συγχρόνους του Αθηναίους, πως ο ήλιος δεν είναι Θεός, αλλά μια πυρακτωμένη μάζα, η δε σελήνη μια πέτρα όπως η Γη, με αποτέλεσμα μόλις που σώθηκε από τη θανατική καταδίκη χάρις στην ευγλωττία του μαθητή του Πλάτωνα. Τελικά, καταδικάστηκε σε ισόβια εξορία και πέθανε εξόριστος στη Λάμψακο. Η άποψή του θεωρήθηκε βλασφημία.

Κάτι παράλληλο έγινε και με την Ιερά Εξέταση του Μεσαίωνα. Ο Γαλιλαίος είναι ο αντίστοιχος Αναξαγόρας, οι δε δικαστές του Αναξαγόρα οι Ιεροεξεταστές του Γαλιλαίου.

Ο Θεός ξέρει, πότε και πως θα αποκαλύψει γεγονότα και μυστήρια. Εμείς οι Χριστιανοί, μέσα στην ευλογία του «αυξάνεσθε», δηλαδή αναπτυχθείτε πνευματικά, χαιρόμαστε απολαμβάνοντας κλιμακωτά την ολοφάνερη σοφία του Θεού μας στη Δημιουργία. Αυτοί είμαστε, έτσι πιστεύουμε, έτσι ζούμε και έτσι φεύγουμε. Καθισμένοι κατάχαμα στο όρος των ελαιών, στα πόδια του επίσης καθημένου Δασκάλου μας, απλοί ψαράδες της λίμνης Τιβεριάδας.

«Ενώ εκάθητο επί του όρους των ελαιών προσήλθον προς Αυτόν οι Μαθηταί κατ ιδίαν λέγοντες, ειπέ προς ημάς πότε θέλουσι γίνει ταύτα και τι το σημείον της παρουσίας Σου και της συντελείας του αιώνος. Και αποκριθείς ο Ιησούς είπε προς αυτούς, βλέπετε μη σας πλανήσει τις»

(Ματθ.24.3,4).

Δεχόμαστε, λοιπόν, πως η ανθρώπινη Γνώση έχει δίκιο στις μετρήσεις της με τη μέθοδο άνθρακας 14 και λοιπές

μεθόδους και διαβάζουμε προσεκτικά την περιγραφή της Δημιουργίας της Γης μας στην Αδαμιαία κατοικήσιμη μορφή της από την Αγία Γραφή, τη μόνη σταθερή και αναλλοίωτη, αφού καθώς ήδη είδαμε και καθώς πλέον είναι εμπειρία μας, οι επιστημονικές και «θεολογικές» απόψεις είναι μια κινητή άμμος ποικίλης σύστασης, προέλευσης και ανασκευής.

Αυτό, βεβαίως, δεν πρέπει να θεωρηθεί σαν μειονέκτημα, αλλά σαν επακόλουθο της μεγαλειώδους ευλογίας του «Αυξάνεσθε».

Σκοπός μας προς το παρόν είναι να δούμε, κατά πόσο η Αγία Γραφή συμφωνεί ή και αντιτίθεται στα σημερινά δεδομένα. Στην περίπτωση δε που η Αγία Γραφή και οι απόψεις δεν συμφωνούν, ποιες είναι οι αγεφύρωτες προς το παρόν διαφορές.

Υπό αυτή την ιδιότητά μας, τώρα, αναγκαστικά παίρνουμε τη θέση του ξεναγούμενου, που ζητά να ενημερωθεί όσο το δυνατόν πληρέστερα τα περί της Δημιουργίας της τωρινής Γης μας, όπως αυτή περιγράφεται στη Βίβλο. Αυτό και μόνο το εγχείρημα μας προκαλεί χαρά.

Ξεναγός μας στο συγκεκριμένο θέμα ενημέρωσης είναι η Γένεση, όπως αυτή κυκλοφορεί δεόντως, εγκεκριμένη από τα Πατριαρχεία στην πατρίδα μας.

Ως γνωστόν, η πλάση και όχι η πρωταρχική Δημιουργία της Γης μας στην Αδαμιαία κατοικήσιμη μορφή της, διήρκεσε 6 και όχι 7 δημιουργικές μέρες, όπως συνηθίζουμε να λέμε. Η Γη σαν πλανήτης ή η γη σαν ύλη, υπήρχε σε άμορφη και έρημη μορφή σύμφωνα με το 2^ο εδάφιο.

Αυτό είναι ολοκάθαρο και κάθε σχόλιο περιττεύει. «*η δε Γή ην άόρατος και ακατασκεύαστος*» κατά τους Ο΄, ή «*άμορφος*

και έρημος» κατά Βάμβα. Την 7^η μέρα ο Θεός αναπαύθηκε. Παρεμπιπτόντως διαπιστώνουμε, πως σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου μας ο Αδάμ και οι απόγονοί του λόγω των παραβάσεών τους Τον απασχολούν μέχρι σήμερα. Ο Κύριος μας δήλωσε στους Εβραίους:

«Ο Πατήρ μου εργάζεται έως τώρα, και εγώ εργάζομαι» (Ιω.5:17).

Αιτία αυτής της απασχόλησης – εργασίας του Θεού είναι η αγάπη Του για τη Δημιουργία Του και ιδιαίτερα για τον Άνθρωπο τον πλασμένο κατ' εικόνα και ομοίωση δική Του.

Την 7^η ημέρα, λοιπόν, είχε τελειώσει η Δημιουργία και από αυτό το συγκεκριμένο Δημιουργικό Του έργο αναπαύθηκε. Σε 6 μέρες άγνωστης διάρκειας εκάστης και όχι σε 7 έγινε η Δημιουργία. Αυτό είναι μια μικρή λεπτομέρεια, αλλά, ουσιαστικά πολύ σημαντική στη μελέτη μας, καθώς θα δούμε. Είναι γεγονός, πως μερικά πράγματα τα έχουμε ακούσει και τα έχουμε πει και οι ίδιοι τόσες πολλές φορές, που στο τέλος μας έχουνε γίνει συνείδηση αλήθειας και ας μην είναι σωστά. Είναι κάτι σαν το «Καλημέρα», που λέμε από συνήθεια, έστω και αν γίνεται κατακλυσμός ή χαιρετούμε την πενθούσα οικογένεια, την ώρα που βρίσκεται μπροστά στο φέρετρο προσφιλούς προσώπου της.

«Και είχε συντελεσμένα ο Θεός εν τη ημέρα τη εβδόμη τα έργα αυτού, τα οποία έκαμε· και ανεπαύθη την ημέραν την εβδόμην από πάντων των έργων αυτού, τα οποία έκαμε» (Γεν.2:2).

Συνεχίζουμε, λοιπόν, με αυτή τη διαπίστωση.

Τα δύο πρώτα εδάφια της Γένεσης

Εδάφια 1 και 2

Κατά τους Ο΄:

«εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την Γήν, η δε Γή ην αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος επάνω της αβύσσου και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος». (εδ.1,2).

Κατά τον Βάμβα:

«Εν αρχή εποίησε ο Θεός τον ουρανό και την Γη. Η δε Γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων» (εδ.1,2).

Το μεν πρώτο εδάφιο μας φανερώνει το Ποιος έφτιαξε τον Ουρανό και τη Γη, το δε δεύτερο την κατάσταση στην οποία βρισκόταν η Γη και ό,τι άλλο υπήρχε στον περιβάλλοντα αυτή χώρο. Στο σημείο αυτό δημιουργείται και η πρώτη σοβαρή απορία μεταξύ του πρώτου και δευτέρου εδαφίου.

Ενώ, το πρώτο εδάφιο μας λέει, πως ο Θεός εν αρχή εποίησε τον Ουρανό και τη Γη, στο δεύτερο βλέπουμε πως η Γη ήταν αόρατη και ακατασκεύαστη ή άμορφη και έρημη κατά Βάμβα. Αυτό σε πρώτη ανάγνωση σημαίνει, πως ο Θεός ή δεν είχε φτιάξει αρχικά τον πλανήτη Γη ή ότι για κάποιο λόγο είχε καταστραφεί και έμειναν μόνο τα υλικά μιας προηγούμενης κατασκευής της ή ότι υπήρχαν και αυτά κάπου.

Μία τρίτη εκδοχή πολύ λογική, επίσης, είναι πως το πρώτο εδάφιο δια της λέξης «ΓΗ» δεν εννοεί τον πλανήτη Γη, αλλά

τη Στερεά Ύλη γενικά από την οποία κατασκευάστηκε ο πλανήτης Γη, οι Φωστήρες και γενικά όλη η αστρική Δημιουργία. Σε αυτή την άποψη συμφωνεί και η περιγραφή της «ξηράς», η αναφερόμενη στην Τρίτη Δημιουργική μέρα:

«και είπε ο Θεός συναχθήτω το ύδωρ το υποκάτω του ουρανού εις συναγωγή μιαν και οφθήτω η ξηρά και εγένετο ούτως και συνήχθη το ύδωρ το υποκάτω του ουρανού εις τας συναγωγάς αυτών και ώφθη η ξηρά. και κάλεσε ο Θεός την ξηρά γη και τα συστήματα των υδάτων κάλεσε θάλασσες και είδε ο Θεός ότι καλόν» (Εδ.9,10).

Κάλιστα, αυτή η επισήμανση μπορεί να θεωρηθεί, πως γη σημαίνει στερεά ύλη και υπ' αυτή τη λογική έννοια, λύνονται πολλές απορίες μας όσον αφορά την ηλικία του πλανήτη μας. Ο πλανήτης Γη σαν στερεά ύλη υπήρχε μέσα στα ύδατα ακατασκευάστος ή σε άμορφη κατάσταση κατά Βάμβα και ήταν αόρατη μέχρι την Τρίτη ημέρα. Μια τέτοια εκδοχή συμπλέει απόλυτα με την πρωταρχική δημιουργική ενέργεια του Θεού, *«εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον Ουρανόν και την Γην»* σαν Ύλη.

Το Δημιουργικό έργο Του όσον αφορά τον αισθητό σε εμάς τους ανθρώπους κόσμο ξεκινάει με τη δημιουργία του Ουρανού και της στερεάς Ύλης, σε αντίθεση με την Άβυσσο και το Άυλο ή ανύπαρκτο.

Η διευκρίνηση με τη λέξη «δε», (η δε Γη) εύκολα μας δημιουργεί την εντύπωση, πως στο εξής θα μιλάμε για τον Πλανήτη Γη συγκεκριμένα και όχι στο σύνολο της Ύλης του 1^{ου} εδαφίου. Μερικοί θεωρούν, πως στη λέξη Ουρανός περιλαμβάνονται ή εννοούνται και οι Αγγελικές Υπάρξεις ή μόνον αυτές. Δόξα εις τον Θεό.

Όλες οι απόψεις είναι σεβαστές, αρκεί να είναι προς δόξα του Θεού. Πάντως και τα δύο κείμενα λένε για Ουρανό και όχι για Ουρανούς. Λογικά δεν αποκλείεται καμιά άποψη. Ας αναπαύεται ο κάθε πιστός στην άποψή του, καθώς δεν πρόκειται για κάτι που επηρεάζει τη σωτηρία μας.

Η δημιουργία των υδάτων, καθώς σε πολλές Γραφικές εγγραφές αναφέρεται, προϋπήρχε ή και συγκαταλέγεται, ίσως, στο εν «εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον Ουρανό και την Γή» σαν ύλη.

Και τα δύο αυτά στοιχεία ο Ουρανός και η Ύλη έμελλε να είναι προσιτά, ευχάριστα και πεδία δράσης στην αντίληψη του Ανθρώπου Αδάμ, που επρόκειτο να είναι το επιστέγασμα της υλικής Δημιουργίας του πλανήτη Γη.

Καμία από αυτές τις τρεις εκδοχές δεν είναι απορριπτέα και ευχαριστούμε το Θεό που μας καθιστά άξιους να παρακολουθούμε ο καθένας με τη δική του προσέγγιση τα πνευματικά δρώμενα.

Λογικά, λοιπόν, δεχόμαστε πως τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο υπήρχε Ουρανός, Γη ή γη και Ύδατα πάνω στα οποία επιφέρτε το Πνεύμα του Θεού, και κάπου παράμερα, ίσως, η σκοτεινή Άβυσσος.

Απλοποιώντας το όλο δημιουργικό θέμα της Γης, είναι καλό προκειμένου να γίνει πιο κατανοητό, να το παραλληλίσουμε με μια σύγχρονή μας κατασκευή π.χ. ένα οικοδόμημα, ένα πλοίο ή οτιδήποτε άλλο.

Επρόκειτο ένας οικοδόμος να φτιάξει μια οικοδομή. Αυτός ο οικοδόμος, στη δική μας μελέτη είναι ο Θεός, ο Κτίστης του Σύμπαντος του γνωστού μας υλικού κόσμου.

Αυτά τα συγκεκριμένα δύο εδάφια, λοιπόν, μας λένε πως Κτίστης του Ουρανού μας και της Γης ή γης σαν ύλη, είναι ο Θεός.

Μας λένε, επίσης, πως το οικοδόμημα Γη θα χτιζόταν σε ένα χώρο που μέχρι εκείνη τη χρονική περίοδο υπήρχαν:

1.Σκοτάδι

2.Άβυσσος

3.Ύδατα και....

4. Γη, η Γη στην οποία σήμερα ζούμε άμορφη, αόρατη και ακατασκεύαστη.

Το ότι υπήρχε σκότος επί του προσώπου της Αβύσσου, μας επιτρέπει άνετα να δεχτούμε την ύπαρξη του Ουρανού, όπως ακριβώς μας λέει το πρώτο εδάφιο.

Ο ουρανός σίγουρα και σε κάθε περίπτωση είναι Δημιούργημα, δεν είναι Άβυσσος. Σε αυτό έμμεσα, ίσως, συμφωνεί και η ανθρώπινη Γνώση με τις μυστηριώδεις διαστημικές Τρύπες, τα μαγνητικά και βαρυτικά πεδία και όχι μόνο.

Υπήρχε δε και το Πνεύμα του Θεού, το οποίο επιφέρετο στην επιφάνεια των υδάτων και το οποίο για λόγους ευσέβειας δεν το συγκαταριθμούμε με τα τέσσερα.

Το «επιφέρετο» επί της επιφανείας των υδάτων σημαίνει, πως αυτά τα νερά πρέπει να είχαν κάποιο σημαντικό ρόλο στην όλη Δημιουργία. Η σύστασή τους πρέπει να περιελάμβανε αρκετά σημαντικά στοιχεία για την μετέπειτα δημιουργία. Ήταν τρόπο τινά υπό την προστασία ή την επιστασία του Θεού.

Δε διευκρινίζεται το αν η άμορφος και ακατασκευάστη Γη ήταν αόρατη, λόγω του σκότους ή επειδή βρισκόταν μέσα στα νερά ή για οποιαδήποτε άλλη αιτία.. Δεν μας ενδιαφέρει κιόλας προς το παρόν.

Αρχίζουμε, λοιπόν, τη μελέτη μας από αυτήν την πραγματικότητα.

Στο πρώτο εδάφιο η διατύπωση είναι πανομοιότυπη και στα δύο κείμενα:

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανόν και την γην»
(Γεν.1:1).

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός».

Σ' αυτό το εδάφιο διά της ανθρώπινης λογικής μας ικανοποιείται η πρωταρχική μας περιέργεια, για το «Ποιος» έφτιαξε τον χώρο στον οποίο ζούμε και όχι για το τί ήταν πριν και γύρω από αυτόν, αν πράγματι ήταν κάτι. Αυτό είναι σημαντικό, μάλιστα σημαντικότερο. Κάλλιστα, βεβαίως, και ίσως, πρωτίστως, μπορούμε να δεχτούμε την άποψη, πως η λέξη Γη δεν αναφέρεται αποκλειστικά στον πλανήτη Γη, αλλά στην Ύλη.

«εν αρχή»

Το «εν αρχή» σε αυτό το εδάφιο, δεν σημαίνει πως πριν από τη συγκεκριμένη στιγμή, δεν υπήρχε τίποτα άλλο παρόμοιο ή και κάτι διαφορετικό. Όταν ο Ναυπηγός, για παράδειγμα, ερωτάται πως χτίζεται ένα πλοίο, περιγράφει το χτίσιμο, αρχίζοντας με την τυπική φράση «στην αρχή» τοποθετούμε τις βάσεις - βάζα στο καρνάγιο πάνω, στις οποίες θα χτιστεί το πλοίο... κλπ.

Ο Γεωργός, για την καλλιέργειά του, θα πει «στην αρχή» ετοιμάζουμε το έδαφος, στο οποίο θα καλλιεργήσουμε, ο

Οικοδόμος, «στην αρχή» τακτοποιούμε το χώρο, ανοίγουμε τα θεμέλια κ.ο.κ. Όλα αυτά δε σημαίνουν, βέβαια, πως πριν από το συγκεκριμένο πλοίο ή την οικοδομή ή την καλλιέργεια, δεν υπήρξαν παρόμοιες δραστηριότητες.

Αυτή η διευκρίνιση είναι βασικό στοιχείο της ενημέρωσής μας, αλλά συγχρόνως και το άπλωμα της σκέψης μας πέραν της επιφανειακής στενής έννοιας της συγκεκριμένης διατύπωσης «εν αρχή», εκείνης που διαγράφει πάντα τα προϋπάρχοντα, μηδέ του ενεργούντος την αρχή εξαιρουμένου..

Το τί υπήρχε, πριν από τη Δημιουργία της Γης μας και του περιβάλλοντος αυτήν χώρου, μας είναι ένα μεγάλο «άγνωστο».

Δεν γνωρίζουμε, επί παραδείγματι, τίποτα σχετικά με τη Δημιουργία των υδάτων μέσα ή δίπλα, στα οποία βρισκόταν η Γη. Κάποιος, βέβαια, μπορεί να τοποθετήσει τη δημιουργία τους στη γενικότητα του πρώτου εδαφίου σαν υλικό δημιούργημα, που αναφέρεται σε κάποια συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Πρόκειται για μια πολύ λογική σκέψη, η οποία, βεβαίως, επεκτείνεται πέραν του «Γενηθήτω φως», της πρώτης δημιουργικής μέρας της Γης σε απροσδιόριστο βάθος χρόνου.

Εξ άλλου, οι Χριστιανοί γνωρίζουμε, πως «εν αρχή ην ο Λόγος», ο Οποίος «σαρξ εγένετο» και αυτή η διαβεβαίωση ουδεμία σχέση έχει με το «εν αρχή» εποίησε ο Θεός τον Ουρανό και τη Γη. Πιο συγκεκριμένα, η αρχή της δημιουργίας της ύλης και κατ' επέκταση της Γης, ουδεμία χρονική σχέση έχει με τον Άναρχο Κύριό μας, δια του οποίου τα πάντα έγιναν. Άλλη η αρχή του Δημιουργούντος και άλλη της Δημιουργίας.

Η Δημιουργία δε γνωρίζει, πότε έγινε ο Δημιουργός της, εκτός αν της το φανερώσει ο Ίδιος. Στον διαμαρτυρόμενο Ιώβ είπε ο Θεός: «πες μου πού ήσουν, όταν θεμελίωνα τη Γη, όταν τα αστέρια έψαλαν, όταν χαλιναγώγησα τα νερά κλπ, είναι τόσα τόσο πολλά τα χρόνια σου;» και ο Ιώβ απάντησε «είμαι ουτιδανός, δεν θα ξανά-ανοίξω το στόμα μου».

«πάντα δι' Αυτού έγιναν και χωρίς Αυτού δεν έγινε ουδέ έν το οποίον έγινεν» (Ιω.1:3).

Έχοντας, πάντα υπ' όψιν μας, την ιδιότητά μας σαν ξεναγούμενοι από την Ξεναγό «Γένεση», παραδειγματιζόμαστε από κάτι ανάλογο που συμβαίνει σήμερα και σε εμάς στις ξεναγήσεις μας από τους ξεναγούς.

Για παράδειγμα, στην ξεναγήση του Παρθενώνα περιγράφεται από τους σημερινούς ξεναγούς μας, το ποιοι τον έχτισαν, τα υλικά από τα οποία χτίστηκε και την προέλευσή τους, τις μελέτες ανοικοδόμησης, το τι γινόταν κατά το χτίσιμό του, πώς χτίστηκε κλπ, αρχής γενομένης από την ηλικία του κτίσματος και όχι από την ηλικία των μαρμάρων και των υλικών που χρησιμοποιήθηκαν. Είναι παράλογο, να προσδιορίσουμε την ηλικία του Παρθενώνα από την ηλικία των μαρμάρων του.

Στη συνέχεια, δίνονται πληροφορίες σχετικά με τον σκοπό, για τον οποίο χτίστηκε και ένα σωρό άλλες ενδιαφέρουσες και όμορφες λεπτομέρειες.

Δεν ενδιαφέρουν τους επισκέπτες, πληροφορίες σχετικές με το ζωικό και φυτικό βασίλειο, όπως πχ για το ποια φυτά τυχόν ευδοκίμούσαν σε εκείνη την περιοχή νωρίτερα, ούτε και οι πιθανές άλλες δραστηριότητες της εποχής εκείνης και

ένα σωρό άλλες λεπτομέρειες υπαρκτές μεν, αλλά εντελώς επουσιώδεις και άσχετες με το σκοπό της επίσκεψής τους.

Αυτοί ήρθαν να ξεναγηθούν στον Παρθενώνα και όχι να ενημερωθούν για τα ζώα που ζούσαν και τα φυτά που τυχόν καλλιεργούνταν ή προϋπήρχαν στην περιοχή. Σίγουρα, εν τούτοις, γίνεται αναφορά στην προέλευση και όχι στην ηλικία των μαρμάρων με τα οποία χτίστηκε, έστω και αν αυτά αποτελούν το κύριο υλικό χτισίματος και διακόσμησής του.

Έτσι, λοιπόν, ο Θεός δια του Μωυσή φανέρωσε στους ανθρώπους αυτά που τους ενδιαφέρουν και όχι τα περασμένα.

Με πιο απλά λόγια, δεν περιέγραψε ο Θεός στον άνθρωπο τους κόσμους και τα έργα Του πριν από την τωρινή μας Δημιουργία Του, ούτε και για το πώς έγιναν τα ύδατα στην επιφάνεια των οποίων το Πνεύμα του Θεού «επιφέρετο». Χαρακτηριστικά είναι τα όσα είπε στον δοκιμαζόμενο και διαμαρτυρόμενο Ιώβ:

«Που ήσουν όταν θεμελίωνα την Γη; απάγγειλε, εάν έχεις σύνεση. Τις έθεσε τα μέτρα αυτής, εάν εξεύρεις; ή τις άπλωσε στάθμη επ' αυτήν; Επί τίνος είναι στηριγμένα τα θεμέλια αυτής; ή τις έθεσε τον ακρογωνιαίο λίθο αυτής, όταν τα άστρα της αυγής έψαλλαν ομού και πάντες οι υιοί του Θεού αλάλαζαν; ή τις συνέκλεισε την θάλασσαν με θύρας, όταν εξορμώντας εξήλθε εκ μήτρας; όταν περιέβαλα αυτήν με νεφέλη και με ομίχλη σπαργάνωσα αυτήν, και περιόρισα αυτήν διά προστάγματός μου, και έβαλα μοχλούς και πύλες, και είπα, Έως αυτού θα έρχεσαι και δεν θα υπερβείς· και εδώ θα συντρίβεται η υπερηφάνεια των κυμάτων σου» (Ιώβ 38^{ον} Κεφ.).

Τούτη η ευλογημένη αναφορά γεμίζει τα στήθη μας από χαρά κι ευγνωμοσύνη, καθώς μας υπονοείται έντονα η ύπαρξη μιας άλλης άγνωστης Δημιουργίας, που προϋπήρχε της δικής μας και μιας άλλης διαφορετικής Γης από την τωρινή μας γη και από την οποία και πλάστηκε ή αναπλάστηκε ο πλανήτης μας.

Η όλη περιγραφή της Δημιουργίας εκείνης της Γης, διαφέρει ουσιαστικά από αυτά που «είπε και έγιναν» στην τωρινή δική μας. Σε εκείνην μιλάει

1^{ov} για σχέδια,

2^{ov} για διαδικασία θεμελίων, για μέτρα, για στάθμιση

3^{ov} για πανηγύρια με αστέρια που έψαλλαν χορωδιακά και αλαλαγμούς όλων των υπερβατικών όντων

4^{ov} για θάλασσα που ορμητικά εξήλθε εκ μήτρας και περιορίστηκε σε ορισμένο χώρο με πόρτες

5^{ov} μιλάει για μια θάλασσα περιβαλλόμενη με νεφέλη και σπαργανωμένη με ομίχλη, περιορισμένη δια του προστάγματός Του με μοχλούς και θύρες.

6^{ov} Την πρόσταξε να μην υπερβεί το χώρο που διόρισε για την ίδια και τα κύματά της.

7^{ov} Κάπου εδώ, μπορεί, ίσως, να σκεφτεί κάποιος, πως με τη λέξη γη εννοείται, η εις το πρώτο εδάφιο αναφερομένη αρχέγονη υλική στερεά και υδάτινη Δημιουργία, σαν ξεχωριστά δημιουργήματα με θεμέλια, στάθμιση, όρια, κλπ.

Πολλά από αυτά μπορούμε να τα δεχτούμε ποιητική αδεία και για τη δική μας Γη, αλλά για σχέδια, διαδικασία θεμελίων, πανηγύρια με αστέρια που έψαλλαν και αλαλαγμούς υπερβατικών όντων, για θάλασσα εξορμώσα εκ

μήτρας, περιβαλλόμενη με νεφέλη και σπαργανωμένη με ομίχλη, όχι.

Εδώ μιλάει για μια αρχέγονη θάλασσα, ορμητική, εξελθούσα εκ μήτρας, την οποία και συνέκλεισε με πόρτες. Την περιέβαλε, δεν την σκέπασε με νεφέλη για τον απλό λόγο, πως δεν υπήρχε στερεός πυθμένας βυθού και τη σπαργάνωσε με ομίχλη, την περιόρισε με το πρόσταγμα Του κλπ.

Σίγουρα, αυτά τα Θεϊκά λόγια δεν περιγράφουν τις γήινες θάλασσες, που είναι μικρό τμήμα εκείνης της θάλασσας, που και αυτές περιορίστηκαν δια του προστάγματός Του με το «συναχθήτω» κλπ, καθώς θα δούμε. Άλλο το «συναχθήτω» (στις γήινες λεκάνες) και άλλο το περιέβαλε.

Μιλάει για εκείνη την εξελθούσα εκ της μήτρας θάλασσα, που έκανε την ακατασκευάστη Γη αόρατη, λόγω, ίσως, της νεφέλης και της ομίχλης, με τα οποία ήταν σπαργανωμένη σαν νεογέννητη.. Μιλάει για την αρχέγονη θάλασσα, που πάνω της επιφέρετο το Πνεύμα του Θεού, την αναφερόμενη στο 2 εδάφιο και την οποία αργότερα χώρισε ο Θεός δια του στερεώματος στη δεύτερη Δημιουργική Του μέρα. Εκείνη η θάλασσα που ακουμπούσε;

Μια μόνο απάντηση υπάρχει: «Στο πρόσταγμα του Δημιουργού». Κάποιος πολύ τολμηρός μπορεί να σκεφτεί πάνω σε αυτά τα λόγια και τα εξής καθόλου παράλογα στη σημερινή ανθρώπινη αντίληψη. Υπάρχει η επιστημονική θεωρία, η βεβαία άποψη πως ο πλανήτης Γη είναι κομμάτι, που αποσπάστηκε από τον ήλιο πριν από δισεκατομμύρια χρόνια.

Αυτό λογικά σημαίνει, πως ήταν μια αέρινη πυρακτωμένη μάζα περιστρεφόμενη γύρω του και γύρω της. Μέσα στα

δισεκατομμύρια χρόνια η μάζα εκείνη στερεοποιήθηκε και είναι, ίσως, λογικό. Βέβαια, σε αυτή την περίπτωση χρειάζεται να δεχτούμε, όχι μόνο δισεκατομμύρια χρόνια, αλλά και δισεκατομμύρια θαύματα δίπλα σε τρισεκατομμύρια συμπτώσεις για να γίνουν αποδεκτά, καθώς γνωρίζουμε πως τα συστατικά του ήλιου είναι 74% υδρογόνο, 25% ήλιο και μόνο 1% από άλλα στοιχεία.

Βέβαια, υπάρχει και η λογική περίπτωση, ο Ήλιος να ξεφορτώθηκε τα «σκουπίδια» του ανάμεσα στα οποία είναι και η Γη.

Μια τρίτη «θαυματουργική» επίσης θεωρία, λέει, πως η Γη σαν μαγνήτης και συλλέκτης μετεωρόλιθων, τους έλκει και τους ενσωματώνει...

Σκεπτόμενοι όλα αυτά, ευχαριστούμε το Θεό Δημιουργό μας για την απλοϊκή μας πίστη. Είναι όμορφα όλα τα πνευματικά μας ταξίδια μέσα στο κρουαζιερόπλοιο της ευλογίας του «Αυξάνεστε». Όλα τους τελικά αγκυροβολούν στο Λιμάνι, που λέγεται «λόγος του Θεού» ή «Βίβλος» ή «Αγία Γραφή». Οι Χριστιανοί τίποτα δεν απορρίπτουν, απλά πιστεύουν και χαίρονται στην ευλογία του «Αυξάνεσθε».

Ας προχωρήσουμε ακόμη λίγο. Πως βρέθηκαν πάνω στη Γη τα τόσα πολλά νερά; Οι απόψεις της ανθρώπινης Γνώσης ποικίλουν. Μερικοί λένε, πως ήρθαν από αστεροειδείς, οι οποίοι την βομβάρδισαν με νερά μετατοπίζοντας έτσι τη δημιουργία τους, άλλοι πως υπήρξε ένα παχύ στρώμα υδρογόνου γύρω της και άλλοι διαφωνούν κάθετα, καθώς υποστηρίζουν όλοι, πως ήταν μια πυρακτωμένη ή ξερή καυτή μάζα και οποιαδήποτε ποσότητα νερού θα εξαερωνόταν αμέσως.

Κάποιος, ερωτώμενος, είπε μια πολύ απλοϊκή σκέψη, αλλά την καταχωρώ μέσα στο πνεύμα της αλληλοκατανόησης. Ο σιδηρουργός είπε, πιάνει με την λαβίδα του ένα πυρακτωμένο κατακόκκινο σίδηρο και αφού το μορφοποιήσει, το ρίχνει σε ένα καζάνι με νερό και το «σβήνει». Αλλά και τότε, δεν το πιάνει με το χέρι του, γιατί καίει καθώς εσωτερικά είναι ακόμη καυτό. Γιατί να μη συνέβη κάτι αντίστοιχο και με τη Γη;

Ο απλός Χριστιανός, όμως, πέραν από όλες τις αλληλοαναιρούμενες ανθρώπινες σωστές ή λανθασμένες θεωρίες, αναπαύεται απλά στα λόγια του ίδιου του Θεού, που είπε στον Ιώβ «πού ήσουν όταν θεμελίωνα τη Γη (ή γη)»;

«ή τις συνέκλεισε την θάλασσαν με θύρας, όταν εξορμώντας εξήλθε εκ μήτρας; όταν περιέβαλα αυτήν με νεφέλη και με ομίχλη σπαργάνωσα αυτήν, και περιόρισα αυτήν διά προστάγματός μου, και έβαλα μοχλούς και πύλες, και είπα, Έως αυτού θα έρχεσαι και δεν θα υπερβείς· και εδώ θα συντρίβεται η υπερηφάνεια των κυμάτων σου;» (Ιώβ 38^{ον} Κεφ.).

Διαβάζοντας αυτό το εδάφιο μας λύνονται όλες οι απορίες μας. Μια τεράστια ποσότητα νερού εξελθούσα εκ της μήτρας της, κατέκλεισε τον πυρακτωμένο πλανήτη ή τη γη, σαν ύλη γενικά, και «έσβησε» τη φλεγόμενη υλική μάζα. Μια υδάτινη τεράστια ποσότητα χαλιναγωγήθηκε από το Δημιουργό της την κατάλληλη στιγμή, που της είπε μέχρι πού θα εκτείνονται τα όριά της. Ευχαριστούμε το Θεό και Δημιουργό μας για τις απλοϊκές μας σκέψεις, καθώς πάνω σε αυτές αναπαύεται η εμπιστοσύνη μας...

..Πιο ανάγλυφη εικόνα δε γίνεται. Τόσο απλά και λογικά δεχόμαστε την Αγία Γραφή, γνωρίζοντας πως ο Θεός αγαπά

αυτούς, που σαν νήπια δέχονται το χωρίς δόλο γάλα για να αυξηθούν με αυτό. Είμαστε σχεδόν σίγουροι, πως κάποια μέρα θα γελάμε με όλα τα «θετικά» και «αρνητικά», που τώρα μας απασχολούν.

«Επιποθήσατε ως νεογέννητα βρέφη το λογικό άδολο γάλα δια να αυξηθείτε δι' αυτού» (1^η Πτρ.2:2).

...«Η δε Γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων».

Ας μη μας διαφεύγει, επίσης, πως και τούτη η Γη στην οποία κατοικούμε, είναι προσωρινή και θα έχει και αυτή σίγουρα κάποιο τέλος, παρερχόμενη με συριγμό, εκτός βέβαια, αν διαφωνεί η ανθρώπινη Γνώση, τα γόνατα της οποίας τρέμουν μπροστά σε τούτο το τόσο πιθανόν πλέον ενδεχόμενο.

«Θέλει δε ελθεί η ημέρα του Κυρίου ως κλέπτης εν νυκτί, καθ' ην οι ουρανοί θα παρέλθουν με συριγμό, τα στοιχεία δε πυρακτούμενα θα διαλυθούν, και η Γη και τα εν αυτή έργα θα κατακαούν» (Πέτρ.2^α,3:10)

«Κατά δε την υπόσχεσή Του νέους ουρανούς και νέα Γή προσμένουμε, στους οποίους δικαιοσύνη κατοικεί» (Πέτρ.2^α,3:13).

Επίσης: *«Επειδή ιδού, νέους ουρανούς κτίζω και νέαν γήν· και δεν θέλει είσθαι μνήμη των προτέρων ουδέ θέλουσιν ελθεί εις τον νούν» (Ησς.65:17), και*

«Διότι ως οι νέοι ουρανοί και η νέα γη, τα οποία εγώ θέλω κάμει, θέλουσι διαμένει ενώπιόν μου, λέγει Κύριος, ούτω θέλει διαμένει το σπέρμα σας και το όνομά σας» (Ησς.66:22), και

«Και είδον ουρανόν νέον και γην νέαν· διότι ο πρώτος ουρανός και η πρώτη γη παρήλθε, και η θάλασσα δεν υπάρχει πλέον» (Απ.21:1) κλπ...

Αυτές και μόνον οι αναφορές είναι αρκετές, για να βάλουν σε σκέψεις και να προβληματίσουν σοβαρά ανθρώπινες απόψεις, σχετικά με τις μετρήσεις του άνθρακα 14 και τις λοιπές, στο μέρος που συνδέονται με την ηλικία της τωρινής Γης μας.

Δε μετρούμε την ηλικία του Παρθενώνα με την ηλικία των μαρμάρων, δε μετρούμε την ηλικία, της σε κατοικήσιμη μορφή Γης μας με την ηλικία των υλικών κατασκευής της, εκτός αν πούμε, πως αφού ο Παρθενώνας αποτελείται από μάρμαρα, αυτό σημαίνει πως αυτά τα δύο έχουν την ίδια αρχή, μπερδεύοντας έτσι και το «εν αρχή».

Δεν τίθεται, βεβαίως, θέμα της ορθότητας ή μη της συγκεκριμένης μέτρησης, απλά η όλη σκέψη αφορά την ηλικία των παλαιοντολογικών ευρημάτων και όχι την ηλικία της μορφοποιημένης Γης μας..

Κακώς γίνεται συνδυασμός της ηλικίας της Γης με την ηλικία των υλικών κατασκευής της. Είπαμε, ευθύς εξ αρχής, πως δεχόμαστε την ορθότητα της μέτρησης.

Άλλο θέμα μας απασχολεί. Και αυτό είναι η ηλικία της Αναγεννημένης Γης μας και όχι η ηλικία αντικειμένων, που ευρίσκονται πάνω και μέσα της. Εξ άλλου, και οι ανθρώπινες θεωρίες λένε, πως ακόμη και οι βράχοι έχουν διαλυθεί και ανανεωθεί αρκετές φορές.

Βεβαίως, και τούτη η αναφορά δεν έχει σχέση με το σωτηριακό μέρος του Κυρίου μας. Απλά, επισημαίνεται λόγω μιας κάποιας χοϊκής αντίδρασης. Άραγε, ποια είναι η ηλικία των μετεωρόλιθων που πέφτουν πάνω στη Γη μας;

Έχουν σχέση με την ηλικία της Γης; Η ηλικία του Παρθενώνα είναι ίδια με την ηλικία των μαρμάρων του;

Όμορφες τούτες οι σκέψεις που χαροποιούν τους πιστούς Χριστιανούς, καθώς βεβαιώνονται για άλλη μια φορά για την ξεχωριστή και γεμάτη αγάπη φροντίδα του Δημιουργού.

Σε κάποια ορισμένη χρονική στιγμή ο Θεός πήρε στα χέρια του μια άμορφη γη και αφού της έδωσε μορφή, τη στόλισε με το φυτικό βασίλειο και σκόρπισε σε όλο το πρόσωπό της ζώα και πτερωτά κάθε είδους.

Πάνω σε αυτό το αριστούργημα που λέγεται Γη, τοποθέτησε άρχοντα και κύρη το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι. Ένα μηδαμινό μόριο της απέραντης Δημιουργίας, η Γη, είναι το ανεκτίμητο διαμάντι του γνωστού μας Σύμπαντος! Τόση μεγάλη αξία έχει ο πλανήτης μας στα μάτια του Δημιουργού μας που για χάρη του παραβάτη ανθρώπου, του πλασμένου κατ' εικόνα και ομοίωση δική Του, έστειλε στη Γη το Γιο Του με μορφή ανθρώπου, προκειμένου να τον σώσει από μια τέλεια καταδίκη απώλειας.

Σύμφωνα με την ανθρώπινη Γνώση ο πλανήτης Γη, στο βάθος του χρόνου υπέστη πολλές αναγεννήσεις μέχρι να τον πάρει στα χέρια Του ο Δημιουργός του σύμπαντος και να του δώσει τη σημερινή κατοικήσιμη μορφή του.

Δεν αποτελεί ο λόγος του Θεού συμπλήρωμα της ανθρώπινης Γνώσης και δημιουργίας. Οσάκις, ο Χριστιανισμός υποτάχθηκε άνευ όρων στην ανθρώπινη Γνώση και έγινε υπηρέτης της, αγνοώντας ή περιφρονώντας το λόγο του Θεού, τα αποτελέσματα ήταν οικτρά και βλάσφημα. Ο σκοτεινός Μεσαίωνας είναι ένα οικτρό παράδειγμα υποταγής της Χριστιανικής θρησκείας, στις τότε λανθασμένες επιστημονικές αντιλήψεις των Ιεροεξεταστών.

Άγνοια της Βίβλου και κοινωνικές επιδιώξεις, έγιναν κόλαφος για το Χριστιανισμό. Κατ' επάγγελμα και όχι κατά λειτούργημα Ιερωμένοι, αγνοούντες τελείως τη Βίβλο και ειδικά την Καινή Διαθήκη με το κήρυγμά της μέχρι θυσία αγάπης, κατέτρεξαν με πάθος τους πραγματικούς Χριστιανούς, ενεργώντας ακριβώς αντίθετα.

Με την τύπωση της Βίβλου από το Γουτεμβέργιο, την δεκαετία του 1450, άρχισε να γίνεται προσιτό από τους ανθρώπους του πνεύματος το πραγματικό μήνυμά της και ένα αξιόλογο κύμα μεταρρυθμιστών αναδύθηκε.

Η αλήθεια της Βίβλου αναδύθηκε και οι Ιεροεξεταστές αποτελούν ένα χτυπητό παράδειγμα προς αποφυγή ανάμειξης σε θέματα, που δεν συμβαδίζουν με τα «γεγραμμένα» σε αυτήν. Το βιβλικό «κρεμά την Γην επί το μηδέν» (Ιωβ 26:7), το πίστευε ο Γαλιλαίος, ενώ το αρνιόταν πεισματικά οι τότε «επιστήμονες» Ιεροεξεταστές. Στις μέρες μας, η Βίβλος είναι το πιο διαδομένο βιβλίο σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτό και μόνο, είναι μια τρανή απόδειξη της εγκυρότητάς της. Ο Σωτήρας μας είπε στους Μαθητές Του, λίγο πριν αναληφθεί.

«Ούτως είναι γεγραμμένον και ούτως έπρεπε να πάθει ο Χριστός και να αναστηθεί εκ νεκρών την τρίτη ημέρα και να κηρυχθεί εν τω ονόματι Αυτού μετάνοια και άφεσις αμαρτιών εις πάντα τα έθνη γινομένης αρχής από Ιερουσαλήμ. Σεις δε είσθε μάρτυρες τούτων. Και ιδού Εγώ αποστέλλω την επαγγελίαν του Πατρός Μου εφ' υμάς, σεις δε καθίσετε εν τη πόλει Ιερουσαλήμ εωσού ενδυθείτε δύναμη εξ ύψους. Και έφερε αυτούς έξω έως εις Βηθανία και υψώσας τας χείρας Αυτού ευλόγησε αυτούς» (Λουκ.24:46-50).

Το πού είναι «γεγραμμένο», το βλέπουμε στο τρίτο μόλις κεφάλαιο του βιβλίου της Γένεσης και στο εδάφιο 15, το

σπέρμα της γυναίκας θα σου συντρίψει το κεφάλι (πονηρέ Όφι) και συ θα του κεντήσεις τη φτέρνα.

Αυτά είναι γραμμένα από τον Ιατρό ευαγγελιστή Λουκά πριν 2000 χρόνια και ειπώθηκαν από τον Σωτήρα μας σε μερικούς ψαράδες του γλυκού νερού της λίμνης Γεννησαρέτ.

Εν τούτοις, το κήρυγμά τους κυκλοφορεί και καρποφορεί σήμερα σε όλα τα έθνη παγκοσμίως, σώζοντας αθάνατες ψυχές.

Από μόνη της αυτή η πραγματικότητα, είναι μια τρανή απόδειξη της εγκυρότητας όλης της Βίβλου, καθώς υπερκαλύπτεται με το «ούτως είναι γεγραμμένον» του Κυρίου μας, εννοώντας την υπόσχεση που δόθηκε στον κήπο της Εδέμ, περί του σπέρματος της γυναίκας, που θα σύντριβε το κεφάλι του Φιδιού και όχι μόνον.

Ο Χριστιανικός κόσμος δεν έχει κανένα πρόβλημα στο να δεχτεί και μάλιστα με ενθουσιασμό την ορθότητα της μέτρησης με άνθρακα 14, καθώς αυτή αποδεικνύει περίτρανα, τόσο την προσωρινότητα της παρούσας Γης, όσο και τους κινδύνους που υπάρχουν σχετικά με τις παραβάσεις του Αδαμικού γένους.

Μικρό παιδί, σε παραλιακή περιοχή του Μαραθόκαμπου της Σάμου, βρήκα θαμμένη σε σαπισμένα φύλλα κομμένων σκίνων μια σιδερένια σκουριασμένη μπάλα σε μέγεθος πορτοκαλιού, την οποία χρησιμοποιούσα αργότερα για σφαιροβολία. Καθώς, δε γνώριζα, τι ήταν εκείνο το πράγμα, ρώτησα τους μεγάλους και μου είπαν, πως τα «παλιά τα χρόνια» χρησιμοποιούσαν αυτές τις μπάλες στα κανόνια σαν σφαίρες. Άραγε, τι ιστορία να είχε αυτή η θαμμένη στους

σκίνους μπάλα; Πόσα δε θα μας εξιστορούσε, αν μπορούσε να μιλήσει!

Άραγε, τι ιστορίες να κρύβουν τα παλαιοντολογικά ευρήματα; Πόσες απορίες δε θα μας έλυναν, αν μπορούσαν να μας μιλήσουν! Στη σκέψη, όμως, του Χριστιανικού κόσμου ανοίγεται ένα παράθυρο για κόσμους πριν από την παρούσα Γη μας, όπως για παράδειγμα ο Αγγελικός υπερβατικός κόσμος, ενώ η ανθρώπινη Γνώση ερευνά ζώα για να συνδέσει την καταγωγή του κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού πλασμένου ανθρώπου, με αυτά .. «ψάχνουν σ' ερείπια να βρουν....»

ΨΑΧΝΟΥΝ ΣΕ ΕΡΕΙΠΙΑ

Ψάχνουν σ' ερείπια να βρουν
πολιτισμούς χαμένους
και ζώα που τους μοιάζουνε
σ' αιώνες περασμένους.

Σκάβουν παλιά θεμέλια..
απρόσιτες κορφές,
μικρά, μεγάλα σπήλαια,
λόφους, βουνοπλαγιές.

Ψάξετε όσο θέλετε
στα σπήλαια, στα δάση.
Ξέρω καλά πώς έγινα
και Ποιος με έχει πλάσει.

Δεν ψάχνω μέσα σε σπηλιές
προγόνους μου να βρω.
Ξέρω καλά τον Πλάστη μου,
τον ξέρω το Χριστό.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΑΔΑΟΣ
18.8.2003

Αρχαιολογικά γνωρίζουμε μετά βεβαιότητας, πως ολόκληρες πόλεις ξανακατασκευάστηκαν, όχι μία και δύο φορές, με τα υλικά των προηγούμενων τους που καταστράφηκαν από επιδρομές ή από φυσικές και άλλες αιτίες και μάλιστα με διατηρητέο πολλακίς και το ίδιο όνομα της προηγούμενης.

Στα Επτάνησα, για παράδειγμα, υπάρχουν πόλεις, όπως η Κεφαλονιά που καταστράφηκαν από τους σεισμούς του 52. Αυτές ξαναχτίστηκαν και μάλιστα μερικές εκ θεμελίων. Στις νέες πόλεις χρησιμοποιήθηκαν υλικά από τις κατεστραμμένες, προηγούμενες.

Είναι παράλογο, λοιπόν, να υπολογίσουμε την ηλικία των νέων πόλεων σύμφωνα με την ηλικία των υλικών τους. Εάν, σήμερα, ξεναγήσουμε κάποιον σε μια τέτοια πόλη, πώς θα περιγράψουμε την ιστορία της; Δε θα πούμε, πως η σημερινή πόλη αυτή που βλέπουμε, είναι κάτι καινούριο και πρόκειται για μια καινούρια κατασκευή;

Βέβαια, κάποιος μέσα στο πνεύμα της αντίρρησης, θα πει πως αυτό είναι λάθος και θα φέρει σαν απόδειξη τις διασωθείσες μαρμάρινες επιγραφές, που επανατοποθετήθηκαν στα ξανά κατασκευασμένα μνημεία.

Μια τέτοια λογική ερμηνεία, μπορεί κάλλιστα να δοθεί και στο 2^ο εδάφιο της Γένεσης, *«η δε Γη ην αόρατος και ακατασκεύαστος»*.

Η Γη μας, διόλου απίθανο, και πάντοτε με τη λογική της αναγέννησης και όχι την εκ του μηδενός δημιουργία της, να είχε και άλλες μορφές, τα ίχνη των οποίων φαίνονται στα παλαιοντολογικά μας ευρήματα. Εμείς οι ίδιοι σαν άνθρωποι, ολόκληρη η ανθρωπότητα, είμαστε μια καινούρια

γενιά, που ήρθε στην ύπαρξη από τα υλικά μιας περασμένης γενιάς των πατέρων μας.

Ο κάθε άνθρωπος δημιουργήθηκε μέσα στα σπλάχνα της μητέρας του, σε ένα περιβάλλοντα χώρο που ουσιαστικά υπήρχε σκοτάδι και νερό, ο ίδιος δε ήταν άμορφος και έρημος. Όταν μετά τον τοκετό ήρθε στον κόσμο μας, ήταν απλά ένας νέος άνθρωπος, δημιουργημένος από τα υλικά κάποιων προηγούμενων ανθρώπων. Μάλιστα, υπάρχει η όμορφη συνήθεια, του να δίνεται στα νέο-γεννηθέντα άτομα το όνομα του παππού ή της γιαγιάς τους ανάλογα. Ευτυχισμένοι, τότε, οι παππούδες και οι γιαγιάδες λένε, πως τους «ανάστησαν» τα παιδιά τους.

Σε άλλες χώρες επικρατεί η συνήθεια να δίνεται κατ' ευθείαν το όνομα του μπαμπά ή της μαμάς. Σαρκικά και στη γενικότητα του πλάσματος «άνθρωπος» μπορούμε να πούμε, πως δημιουργήθηκε, ξαναγεννήθηκε ένας ακόμη «καινούριος», «ανανεωμένος» άνθρωπος με το όνομα του παππού του..

Το αν η Γη μας αναγεννήθηκε από τα ερείπια μιας προϋπάρχουσας, εκείνης που κατά τη δημιουργία της *«τα άστρα της αυγής έψαλλαν ομού και πάντες οι υιοί του Θεού αλάλαζαν»*, αφήνεται βεβαίως στην κρίση του καθενός μας.

Κάιν

Στο σημείο αυτό, ίσως, είναι καλό να ριχτεί μια αχτίδα φωτός και σε κάποια «αινιγματικά» εδάφια της Γένεσης, που στην πρώτη ανάγνωσή τους δημιουργούν αρκετές απορίες σχετικά με την πρωταρχική δημιουργία του ορατού εις ημάς υλικού κόσμου συμπεριλαμβανομένης και της Γης μας στη σημερινή κατοικήσιμη μορφή της.

Αυτές οι απορίες δημιουργούνται, λόγω κάποιας άποψης, πως πριν από την εις το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης περιγραφή του αντιληπτού μας ορατού Σύμπαντος κόσμου δεν υπήρξε καμιά άλλη διαφορετική ή και παρόμοια Θεϊκή Δραστηριότητα. Με αυτό τον τρόπο, όμως, περιορίζεται χρονικά και υπαρξιακά η Δημιουργική δραστηριότητα του Θεού, ο οποίος είναι εκτός χώρου και χρόνου, Άναρχος, Αΐδιος, Αιώνιος, Πάνσοφος, Παντοδύναμος, ενώ παράλληλα δίνεται χώρος σε παντοειδείς υλιστικές, άθεες και λοιπές ανθρώπινες θεωρίες. Ο Κύριός μας είπε, πως Αυτός είναι η Αρχή και το Τέλος, ο Πρώτος και ο Έσχατος, το Άλφα και το Ωμέγα. Αυτή η ολοκάθαρη δήλωση του Κυρίου μας εκτείνεται πολύ πέραν της αντιληπτής εις ημάς Δημιουργίας, η οποία έχει χρονική αρχή και χρονικό τέλος.

Δημιουργός του χρόνου είναι ο Κύριός μας, ο Ιησούς Χριστός.

Ο λόγος του Θεού είναι ολοκάθαρος:

«Ο Θεός ο υπάρχων προ των αιώνων θα εισακούσει και θα ταπεινώσει αυτούς...» (Ψλμ.55:19). (η υπογράμμιση δική μου και στο εξής «υδ» χάριν συντομίας).

«Ο Θεός αφού ελάλησε το πάλοι προς τους πατέρας ημών δια των προφητών πολλάκις και πολυτρόπως, εν ταις εσχάταις ταύταις ημέρες ελάλησε προς ημάς δια του Υιού τον οποίον έθεσε κληρονόμον πάντων δι' ού έκαμε και τους αιώνας» (Εβρ.1:1,2). («υδ»).

Οι τωρινοί Ουρανοί και η Γη θα παρέλθουν, αλλά ο Θεός θα εξακολουθεί να δημιουργεί.

Ο λόγος του Θεού μας λέει ολοκάθαρα, πως

«Θα έλθει η μέρα του Κυρίου σαν κλέφτης μέσα στη νύχτα κατά την οποία οι ουρανοί θα παρέλθουν με συριγμό τα στοιχεία δε πυρακτωμένα θα διαλυθούν και η Γη και τα εν αυτής έργα θα κατακαούν». (Πτρ.2^α, 3:10).

Συνεχίζοντας, μας τονίζει κάτι πολύ όμορφο:

«Κατά δε την υπόσχεσή Του, νέους Ουρανοός και νέα Γη προσμένομεν στους οποίους δικαιοσύνη κατοικεί» (Πτρ.2^η 3:13).

Πρόκειται, δηλαδή, για νέους Ουρανοός και νέα Γη, μια νέα Δημιουργία.

«Και είπε ο καθήμενος επί του θρόνου, ιδού κάμνω νέα τα πάντα και λέει προς εμέ γράψον διότι ούτοι οι λόγοι είναι αληθινοί και πιστοί. Και είπε προς εμέ, ετελέσθη, Εγώ είμαι το Άλφα και το Ωμέγα, η αρχή και το τέλος, Εγώ θα δώσω εις τον διψώντα εκ της πηγής του ύδατος της ζωής δωρεάν» (Απ.21:5,6).

Από μόνη της αυτή η τόσο καθαρή δήλωση αποκλείει κάθε χρονικό περιορισμό στη δραστηριότητα του Θεού. Η ύλη είναι δημιούργημα Του, καθώς τα

«πάντα δι' Αυτού έγιναν και χωρίς Αυτόν δεν έγινε ουδέ ένα το οποίον έγινε» (Ιω.1:3).

Πολύ παραστατικά στην Αγία Γραφή διαβάζουμε περί της σοφίας του Θεού, προσωποποίηση της οποίας είναι ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός, καθώς Αυτός «έχει γίνει εις ημάς σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και απολύτρωση» (1^η Κορ.1:30).

Η σχετική περικοπή έχει ως εξής:

«Ο Κύριος με είχε εν τη αρχή των οδών Αυτού, προ των έργων Αυτού απ' αιώνος. Προ του αιώνος με έχρισεν, απ'»

αρχής πριν υπάρξει η Γη. Εγεννήθην ότε δεν ήσαν αι Άβυσσοι, ότε δεν υπήρχον αι πηγαί αι αναβρύουσαι ύδατα, πριν τα όρη θεμελιωθώσι, προ των λόφων εγώ εγεννήθην, ενώ δεν είχεν έτι κάμει την Γην, ούτε παιδιάδες, ούτε κορυφάς χωμάτων της οικουμένης. Ότε ετοιμάζε τους ουρανούς, εγώ ήμην εκεί, οτε περιέγραφε καμάραν υπεράνω του προσώπου της Αβύσσου, ότε εστερέωνε τον αιθέρα επάνω, ότε ωχύρωνε τας πηγάς της Αβύσσου. Ότε επέβαλε τον νόμον Αυτού εις την θάλασσαν να μη παραβώσι τα ύδατα το πρόσταγμα Αυτού, ότε διέταπτε τα θεμέλια της Γης, τότε ήμην πλησίον Αυτού δημιουργούσα και εγώ ήμην καθ' ημέραν η τρυφή Αυτού ευφραινομένη πάντοτε ενώπιον Αυτού. Ευφραινομένη εν τη οικουμένη της γης Αυτού, και η τρυφή μου ήτο μετά των υιών των ανθρώπων» (Παρ.8:22-31).

Με πιο απλά λόγια, το ότι ο Θεός δε φανέρωσε στο Μωσή τα προηγούμενα έργα Του, αυτό δε σημαίνει και πως δεν υπήρξε ποτέ οποιαδήποτε άλλη δημιουργική δραστηριότητά Του.

Στη Βίβλο υπάρχουν πάμπολλες αναφορές σε μυστήρια και ανεκλάλητα, τα οποία οι πιστοί θα γνωρίσουν μόνον στον Ουρανό. Μάλιστα ο απ. Παύλος είναι απόλυτος πάνω σε αυτό.

«Γνωρίζω άνθρωπο εν Χριστώ», μας λέει «εδώ και 14 χρόνια που αρπάχτηκε και πήγε στον Παράδεισο. Εκεί, άκουσε πράγματα που δε λέγονται, και δε συγχωρείται σε άνθρωπο να μιλήσει γι' αυτά.»

Από αυτό και μόνο διαισθάνεται κανείς, πως δεν μπορεί ο άνθρωπος να σηκώσει όλα εκείνα που συμβαίνουν στην παρούσα ή και σε κάποια άλλη διάσταση. Το μόνο που καταλαβαίνουμε είναι, πως για την απόκτηση όλων αυτών αξίζει κάθε θυσία και προσφορά από την πλευρά του

ανθρώπου. Συγκεκριμένα, αναφερόμενος εμμέσως στον εαυτόν του διαβάζουμε:

«Να καυχώμαι βέβαια δεν με συμφέρει διότι θα έλθω σε οπτασίες και αποκαλύψεις Κυρίου. Γνωρίζω άνθρωπο εν Χριστώ προ ετών δεκατεσσάρων, είτε εντός του σώματος δεν εξεύρω, είτε εντός του σώματος δεν εξεύρω ο Θεός εξεύρει ότι αρπάχτηκε ο τοιούτος έως τρίτου Ουρανού. Και γνωρίζω τον τοιούτον άνθρωπο, είτε εντός του σώματος, είτε εκτός του σώματος δεν εξεύρω, ο Θεός εξεύρει ότι αρπάχτηκε εις τον παράδεισο και ήκουσε ανεκλάλητα λόγια τα οποία δεν συγχωρείται εις άνθρωπο να λαλήσει. Υπέρ του τοιούτου θέλω καυχηθεί, υπέρ δε εμαυτού δεν θέλω καυχηθεί ειμή εις τας ασθενείας μου..». (2^α Κορ.12:1-5)

Έχοντας, λοιπόν, υπ' όψιν μας αυτή την πραγματικότητα, ερχόμαστε στα σχετικά αιγιματικά εδάφια που αφορούν την περίπτωση του Κάιν.

Για την όσο πιο σωστή κατανόηση αυτής της περίπτωσης, ίσως, θα είναι χρήσιμο και όμορφο να βρεθούμε νοερά πλάι στην πρώτη ανθρώπινη οικογένεια, την οικογένεια Αδάμ - Εύας και να παρακολουθήσουμε όσο είναι δυνατόν τη ζωή τους.

Ας φέρουμε στο νου μας νοερά μια απομονωμένη σε εξοχική περιοχή οικογένεια, που ποτέ της δε συναναστράφηκε με άνθρωπο, για να κατανοήσουμε καλύτερα την περίπτωση του Κάιν. Είναι ενδιαφέρον να τους συναναστραφούμε ή έστω να τους παρακολουθήσουμε στις συζητήσεις τους, στις δουλειές τους, στις απορίες τους, στην καθημερινότητά τους. Εμείς, σήμερα, γνωρίζουμε πως την εποχή εκείνη υπήρχε μόνο μια οικογένεια, η οικογένεια του Αδάμ και πως ολόκληρη η ανθρωπότητα είναι απόγονοι

αυτού του ζευγαριού, όμως δεν είμαστε καθόλου σίγουροι πως το ήξεραν και οι ίδιοι.

Από διηγήσεις των γονιών του ο Κάιν, σίγουρα, ήξερε πως τον πατέρα του και τη μητέρα του τους έφτιαξε ο Θεός. Σίγουρα, θα ήξερε αρκετά και από τη γύρω του δημιουργία, παρατηρώντας την δραστηριότητα του ζωικού και φυτικού βασιλείου.

Ο ίδιος ήταν γεωργός και ήξερε πολύ καλά από προσωπική του πείρα πως υπήρχαν πολλά όμοια φυτά, ο αδελφός του ήταν ποιμήν προβάτων και ήξερε πως υπήρχαν πολλά πρόβατα. Ήξερε, πως κάπου υπήρχε ένας κήπος στον οποίο ζούσαν κάποτε οι γονείς του και πως διώχτηκαν, γιατί έκαναν κάτι που δεν το ήθελε ο Δημιουργός τους Θεός.

Ήξερε για το δικαστήριο που έγινε μέσα στον κήπο της Εδέμ, για την υπόσχεση του Θεού πως κάποιος απόγονος της μητέρας του θα σύντριβε το κεφάλι του φιδιού, το οποίο ήταν και ο αίτιος της τωρινής τους ταλαιπωρίας.

Ήξερε πως εκείνο το φίδι θα δάγκωνε στη φτέρνα εκείνον που θα το σκότωνε, πως ο θάνατος ήταν μια πολύ αυστηρή τιμωρία. Όλα αυτά και πολλά παρόμοια αποτελούσαν την εγκυκλοπαιδική του μόρφωση.

Εκείνο το οποίο επίσης είναι πολύ σημαντικό και ας το έχουμε υπ' όψη μας, είναι το ότι ο Θεός ποτέ δεν εγκατέλειψε την οικογένεια και εν συνεχεία τους απογόνους της στην «τύχη» τους.

Είναι συγκινητικό, το ότι και έξω από τον κήπο της Εδέμ εξακολουθούσε να τους μιλά «προσωπικά» στην όποια δική τους γλώσσα. Όταν, για παράδειγμα, ο Κάιν αγανάκτησε και κατσούφιασε, επειδή δεν έγινε αποδεκτή η θυσία του, ο

Θεός του μίλησε σαν άνθρωπος, στη γλώσσα του, λέγοντάς του:

«Γιατί αγανάκτησες και γιατί κατσούφιασε το πρόσωπό σου; Αν εσύ πράττεις καλώς δεν θα είσαι ευπρόσδεκτος; Και εάν δεν πράττεις καλώς στην πόρτα βρίσκεται η αμαρτία» (Γεν.4:6,7).

Παρά ταύτα, καθώς βλέπουμε στο λόγο του Θεού, ο Κάιν όχι μόνο δε συνετίστηκε, αλλά έκανε κάτι πολύ πιο χειρότερο, σκότωσε με δόλο τον αδερφό του.

Αμέσως, μετά τη δολοφονία βλέπουμε, πάλι τον ίδιο τον Θεό να ξαναμιλά στον Κάιν ρωτώντας τον για το πού βρίσκεται ο αδερφός του και εκείνος να Του απαντά αγενώς, πως δεν είναι φύλακας του αδερφού του για να ξέρει! Άκρως συγκινητική η συνέχεια στα λόγια του Δημιουργού μας Θεού:

«Τι έκαμες; Η φωνή του αίματος αδελφού σου βοά προς Εμέ εκ της γης...»

Αυτές οι λίγες δραματικές λέξεις έμελλε να γίνουν επικεφαλίδα αναρίθμητων μελλοντικών ιστορικών γεγονότων.

«Τι έκαμες ή φωνή του αίματος του αδελφού σου βοά προς Εμέ...»..

Το αίμα των δικαίων δούλων του Θεού βοά εκ της γης... Ακόμη και σήμερα που σκεφτόμαστε αυτά, μας έρχονται στο νου μας οι ικεσίες των σφαγμένων στο βιβλίο της Αποκάλυψης (Απ.6:9-11).

Ο δίκαιος Άβελ, βασανιζόμενος από τον άδικο Κάιν στην ερημιά της πεδιάδας ενός άδικου κόσμου, ζητά τη βοήθεια

του Θεού πρώτα και πριν απ' όλους... Τι παράδειγμα και τούτο για τον καθένα μας!

«Εις Εμέ βλέψατε και σώθητε πάντα τα πέρατα της Γης, διότι Εγώ είμαι ο Θεός και δεν υπάρχει άλλος» (Ησς.45:22).

Και, αμέσως, μετά τα συγκινητικά αυτά λόγια του Θεού προς τον Κάιν ήρθε η θεϊκή ετυμηγορία:

«Επικατάρατος να είσαι από την γη η οποία άνοιξε το στόμα της για να δεχτεί το αίμα του αδελφού σου από το χέρι σου. Όταν στο εξής θα εργάζεσαι την γη δεν θα σου δίνει τους καρπούς της, πλανήτης και φυγής θα είσαι πάνω της».

Σε αυτά τα λόγια φαίνεται ολοκάθαρα, πως ο Θεός δεν καταράστηκε ο Ίδιος κατ' ευθείαν και «εκδικητικά» τον Κάιν, λέγοντάς του επικατάρατος να είσαι (από Εμένα), αλλά επικατάρατος να είσαι από τη γη που άνοιξε το στόμα της για να δεχτεί το αίμα του αδερφού σου και συνεχίζοντας, το τονίζει λέγοντάς του, πως στο εξής η γη δε θα του δίνει τους καρπούς της. Ο Κάιν ως γνωστόν ήταν γεωργός.

Τότε ο Κάιν, μετανοημένος, είπε στο Θεό.

«Η αμαρτία μου είναι μεγαλύτερη παρ' όστε να συγχωρεθεί»

Τα λόγια αυτά δείχνουν βαθιά αναγνώριση της αποτρόπαιης πράξης του και συνεχίζει λέγοντας:

«Ίδού με διώκεις σήμερα από προσώπου της γης και από του προσώπου Σου θα κρυφτώ και θα είμαι πλανήτης και φυγής επί της Γής και πας όστις με εύρει θα με φονεύσει».

Η άμεση αναγνώριση της ενοχής και η μεταμέλεια του Κάιν, βρήκε άμεση ανταπόκριση στο έλεος του Θεού, που του είπε:

«Είπε δε προς αυτόν ο Κύριος, δια τούτο πας όστις φονεύσει τον Κάιν επταπλασίως θα τιμωρηθεί. Και έβαλε ο Κύριος σημείο εις τον Κάιν δια να μη φονεύσει αυτόν πας όστις εύρει αυτόν».

Ο φόβος του μήπως και τον σκοτώσει κάποιος, είναι απολύτως δικαιολογημένος, καθώς δε γνώριζε πως ο ίδιος και η οικογένειά του ήταν οι μοναδικοί και οι κατ' εικόνα Θεού πλασμένοι άνθρωποι της Γης, οι έχοντες το μέγα προνόμιο να συζητούν μαζί Του.. Οι εγκυκλοπαιδικές γνώσεις του Κάιν προφανώς και δεν θα είχαν μια τέτοια εμβέλεια. Πέραν από τον ορατό του ορίζοντα και τις διηγήσεις των γονιών του δεν ήξερε τίποτα περισσότερο.

Η απάντηση του Θεού, πως θα τιμωρηθεί επταπλασίως όποιος φονεύσει τον Κάιν, ανάγεται στη σφαίρα της εκδίκησης που ανήκει μόνο σε Εκείνον και σε κανέναν άλλο.

*«Εις Εμέ ανήκει η εκδίκηση και η ανταπόδοση» (Δευτ.32:35).
«Μη εκδικείτε εαυτούς αγαπητοί αλλά δώστε τόπο στην οργή, διότι είναι γεγραμμένο σε Μένα ανήκει η εκδίκηση, Εγώ θα κάμω ανταπόδοση λέγει ο Κύριος» (Ρωμ.12:19).*

Επίσης, ας σημειωθεί πως ο Θεός δε θέλησε για τους οποιοδήποτε δικούς Του λόγους να φανερώσει στον Κάιν, πως δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι σε όλη τη Γη εκτός από τους γονείς του και τον ίδιο.

Σχετικά με το σημείο που έβαλε ο Θεός στον Κάιν, μόνο υποθέσεις μπορούμε να κάνουμε.

Στη συνέχεια, όμως, του κειμένου διαβάζουμε:

«Και εξήλθε ο Κάιν από προσώπου του Κυρίου και κατοίκησε εν τη γη Νωδ προς Ανατολάς της Εδέμ. Γνώρισε δε ο Κάιν την γυναίκα αυτού και συνέλαβε και γέννησε τον Ενώχ.

Εκτισε δε πόλη και κάλεσε το όνομα της πόλεως κατά το όνομα του υιού αυτού Ενώχ» (Γεν. 4:13-17).

Εδώ, ακριβώς, δημιουργείται και η σοβαρή απορία. Πως γίνεται ένας διωγμένος να φύγει από τη μοναδική γνωστή μας τετραμελή και τώρα τριμελή οικογένεια, να πάει σε μια άγνωστη χώρα, τη Νωδ και να «γνωρίσει» γυναίκα από την οποία απέκτησε παιδί; Ποια ήταν αυτή η γυναίκα; Το να ήταν αδερφή του δεν ευσταθεί, καθώς στα επόμενα εδάφια βλέπουμε, πως το τρίτο παιδί του Αδάμ γεννήθηκε μετά την αναχώρηση του Κάιν και ονομάστηκε Σηθ, που σημαίνει «Απόκτηση» εις μνήμη του Άβελ, καθώς ολοκάθαρα αναφέρεται στη συνέχεια του ίδιου κεφαλαίου.

«Εγνωρισεν δε πάλιν ο Αδάμ την γυναίκα αυτού και εγέννησεν υιόν και εκάλεσεν το όνομα αυτού Σηθ λέγουσα ότι έδωκεν εις εμέ ο Θεός άλλο σπέρμα αντί του Άβελ τον οποίον εφόνευσεν ο Κάιν» (εδ.25).

Επομένως, η μοναδική λογική σε εμάς απάντηση που μπορεί να δοθεί, είναι αυτό που είπε ο Ιωάννης ο Βαπτιστής στους Φαρισαίους, έστω και παραβολικά.

«Μη φαντασθείτε να λέγετε καθ' εαυτούς πατέρα έχομε τον Αβραάμ, διότι σας λέγω ότι δύναται ο Θεός εκ των λίθων τούτων να αναστήσει τέκνα εις τον Αβραάμ» (Μαθ.3:9).

Σίγουρα, τα λόγια του Ιωάννη του Βαπτιστή δεν αποτελούν απόδειξη, πως ο Θεός έφτιαξε τη γυναίκα του Κάιν από πέτρα, αλλά μέσα στην παντοδυναμία Του, την αγάπη Του και το έλεός Του, υπάρχουν πολλά άλλα ενδεχόμενα.

Η καθ' όλα αποδεκτή μας πλάση της Εύας από τι έγινε; Δεν έγινε από την πλευρά του Αδάμ; Γιατί, λοιπόν, να μην έγινε κάτι παρόμοιο ή και διαφορετικό για τον Κάιν; «Μήπως δεν

έχει μια τέτοια εξουσία, ρωτά ο απ. Παύλος, τους Ρωμαίους πιστούς για μια πολύ πιο προχωρημένη θέση τους σε άλλο θέμα» (Ρωμ.9:21)..

Αξίζει τον κόπο να διαβάσουμε το πώς ακριβώς περιγράφει ο λόγος του Θεού την πλάση της Εύας. Σίγουρα ο Κάιν είχε ακούσει από τους ίδιους τους γονείς του αυτή την ιστορία και, ίσως, πιο αναλυτικά με κάθε λεπτομέρεια και αρκετές φορές..

«Και επέβαλε Κύριος ο Θεός έκσταση επί τον Αδάμ και κοιμήθηκε και έλαβε μίαν πλευρά εκ των πλευρών αυτού και έκλεισε με σάρκα τον τόπον αυτής. Και κατασκεύασε Κύριος ο Θεός την πλευρά την οποίαν έλαβε από του Αδάμ εις γυναίκα και έφερε αυτήν προς τον Αδάμ» (Γεν.2:21,22).

Μια τέτοια σκέψη οπωσδήποτε είναι πολύ λογική δεδομένου, πως δεν υπήρχαν άλλοι άνθρωποι εκτός της οικογένειας του Αδάμ. *«Το ποιήσωμεν άνθρωπον»* αφορά μόνον τον Αδάμ και τους εξ αυτού απογόνους.

Η γυναίκα του Κάιν σύμφωνα με τη δική μας λογική ή ήταν αδερφή του ή άλλως, έγινε κατά κάποιον παρόμοιο με την Εύα ή και με διαφορετικό τρόπο. Διαβάζοντας την πλάση της Εύας απλοποιείται πολύ το όλο θέμα της γυναίκας του Κάιν και τούτο ως απάντηση στα συνεχόμενα ερωτηματικά που εύλογα δημιουργούνται σε όλους όσους εγκυκλοπαιδικά διαβάζουν τη Βίβλο.

Ο κάθε πιστός ας έχει τη δική του άποψη, καθώς δεν πρόκειται για θέμα που συνδέεται με το λυτρωτικό έργο του Κυρίου μας. Ποτέ δεν ξεχνάμε, πως τώρα κατά μέρος γνωρίζουμε...

Ο δούλος του Θεού, (για να φέρω στη μνήμη μου το σοφό αείμνηστο παππού μας που απέφευγε την πρώτη του ενικού

μιλώντας για τον εαυτό του), έχω προσωπική εμπειρία πάνω σε αυτό το θέμα και ας μου επιτραπεί να την εκθέσω, καθώς μάλλον πολλοί θα έχουν αντιμετωπίσει τέτοιο πρόβλημα.

Ο πατέρας μου ήταν ένας εξαιρετικά πιστός άνθρωπος στα της επικρατούσας επίσημης εκκλησίας ήθη και έθιμα. Ήταν σχεδόν ισόβιος Επίτροπος και Ταμίας της ενορίας μας, της Αγίας Τριάδας Μαραθόκαμπου Σάμου. Στο σπίτι υπήρχε η Βίβλος και περιστασιακά τη διάβαζε. Από μικρό παιδί με είχε γράψει συνδρομητή στο Χριστιανικό παιδικό περιοδικό «η ζωή του παιδιού».

Όταν μετά το πρώτο μου μπάρκο ξεμπαρκάρισα σε ηλικία 21, 22 ετών αναγεννημένος, όλο για το Θεό και τη Βίβλο μιλούσα. Ο πατέρας μου, λοιπόν, ένα από τα πρώτα θέματα που μου έθεσε στις διάφορες απορίες του ήταν και το ποιους παντρεύτηκαν τα παιδιά του Αδάμ, αφού δε γίνεται να παντρεύτηκαν μεταξύ τους. Τότε του απάντησα, πως ο Θεός δικαιολόγησε στην πρώτη εκείνη γενιά αυτό το πράγμα, προκειμένου να αυξηθεί ο κόσμος. Το δέχτηκε σκεφτικός και κουνώντας το κεφάλι του συγκαταβατικά είπε: αλλά έχω πολλές αμφιβολίες μέσα μου, καθώς συνέχισε με την περίπτωση του σκοτεινού σύννεφου που σκίαζε την οικογένεια του Δαβίδ. Είναι δύσκολα θέματα, αλλά διαβάζοντας πιο προσεκτικά την πλάση της Εύας μπορούμε ευκολότερα να αντιμετωπίσουμε άτομα που στα αρχικά τους βήματα έχουν παρόμοιες απορίες πάνω στο συγκεκριμένο θέμα.

Αν τότε είχα προσέξει την καταγεγραμμένη πλάση της Εύας από τον εις έκσταση ευρισκόμενο Αδάμ, ίσως θα έλεγα στον πατέρα μου να τη διαβάσει και για την περίπτωση του Κάιν και να αποφασίσει ο ίδιος. Θα ήταν ίσως προτιμότερο αυτό, παρά το να κατατρύχεται από τέτοιες απορίες. Ο πονηρός,

δια της λογικής και του συναισθηματικού μας κόσμου, μας βάζει πολλά εμπόδια προκειμένου να μας τραβήξει την προσοχή από το μέγα και κυρίαρχο θέμα της υπόσχεσης - Διαθήκης περί του «σπέρματος της γυναίκας».

Σαν άνθρωποι είμαστε ελεύθεροι να κάνουμε πολλές σκέψεις, έχοντας πάντα υπ' όψη μας, πως την πραγματικότητα θα τη μάθουμε στον Ουρανό. Ένα είναι βέβαιο για τους απλούς και καθαρούς στην καρδιά, ότι ο Θεός έφτιαξε όλους τους ανθρώπους που κατοικούν στο πρόσωπο της Γης εξ ενός αίματος (υδ). Αυτό είναι ολοκάθαρο και το δήλωσε ο απ. Παύλος στην Πνύκα ενώπιον των σοφών της εποχής του:

«Ο Θεός που έκαμε τον κόσμο και όλα όσα είναι μέσα του....., έκαμε εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων... κλπ» (Πρ.17^ο κεφ).

Αυτό από μόνο του, μας λέει πως η γυναίκα του Κάιν είχε το ίδιο αίμα με τον ίδιο. Τώρα για το ποιες ήταν οι διαδικασίες, ας το ερμηνεύει ο κάθε πιστός κατά την πίστη του ή ας το βάλλει με εμπιστοσύνη στο συρτάρι της καρδιάς του για τον ουρανό, όπως έκανε και ο απ. Παύλος γράφοντας «τώρα κατά μέρος γνωρίζουμε» (1^η Κορ.13:9).

Εμείς, απλά, αναπαυόμενοι στο λόγο του Θεού, χαιρόμαστε απολαμβάνοντας με εμπιστοσύνη τους πνευματικούς θησαυρούς που εμπεριέχονται σε αυτόν και δεν έχουμε κανένα πρόβλημα, καθώς ζούμε στην εποχή της λύτρωσής μας δια του τιμίου αίματος του Ιησού Χριστού.. Το ίδιο έκαναν πάντοτε οι άγιοι άνθρωποι του Θεού χαίροντες διά τους λόγους χάριτος τους εξερχομένους από το στόμα του Κυρίου (Λκ.4:22).

Ναι, ο λόγος του Θεού είναι η ανεκκλάλητη χαρά μας....

Οι αράδες της Βίβλου είναι οι γρίλιες πίσω από τις οποίες βλέπουμε να κυκλοφορούν και να ενεργούν οι άγιοι του Θεού άνθρωποι, κάτω από τις οδηγίες του Κυρίου. Τους βλέπουμε να χαίρονται, να λυπούνται, να παραπατούν, να συνέρχονται, να συνομιλούν μεταξύ τους και μαζί με τον Κύριο, ακόμη και να συμβουλεύουν τον ίδιο τον δάσκαλό τους, όπως συνέβη με τον απ. Πέτρο και τους αδερφούς Του. Τους βλέπουμε να κατανοούν εκ των υστέρων αλήθειες προειρημένες από τον ίδιο τον Κύριο.

«Ω! ανόητοι και βραδείς στην καρδιά» είπε στους συνοδοιπόρους Του προς Εμμαούς. Το ίδιο, δυστυχώς, μερικές φορές κάνουμε και εμείς τόσο στη ζωή μας, όσο και στις προσευχές μας. Τέλειος είναι μόνο ο Θεός.

Απλά, μας έρχεται στο νου μας και ο κατακλυσμός του Δευκαλίωνα, ο οποίος σύμφωνα με την Ελληνική μυθολογία και τη γνώμη του Πλάτωνα συνέβη 10.000 χρόνια περίπου πριν από την εποχή του και έχει αρκετές ομοιότητες με τον κατακλυσμό του Νώε, όπως περιγράφεται στη Βίβλο. Στον κατακλυσμό του Δευκαλίωνα αναφέρεται, πως ο ίδιος και η γυναίκα του Πύρρα πετούσαν πέτρες πίσω τους και όσες πέταξε ο Δευκαλίων έγιναν άνδρες, ενώ οι πέτρες της γυναίκας του έγιναν γυναίκες. Περίεργες ομοιότητες.

Ο μύθος μας λέει, πως από την πρώτη πέτρα που πέταξε ο Δευκαλίων, προήλθε ο Έλληνας, ο γενάρχης των Ελλήνων. Βεβαίως, αυτά δεν μας λένε τίποτα. Είναι όμως όμορφο να συνδέεται μυθολογικά, έστω και με τη μέθοδο του παιχνιδιού «σπασμένο τηλέφωνο», η μυθολογία της πατρίδας μας με το λόγο του Θεού. Κάτι παράλληλο συμβαίνει και με το της Γένεσης

«Αυτός θα σου συντρίψει την κεφαλή και εσύ θα του κενθήσεις την πτέρνα» (Γέν.3:15) που σώζεται στη μυθολογία μας με την Αχίλλειο πτέρνα.

«Εκείνο που ενδιαφέρει, επίσης, είναι το πώς ο Κάιν ίδρυσε πόλη. Ποιοι ήταν οι πολίτες αυτής της πόλης; Πάνω σε αυτό το θέμα υπάρχει βέβαιη ιστορική απάντηση που δεν είναι και η μοναδική.

Στη Σάμο υπάρχει ένα χωριό που ονομάζεται Σπαθαραίοι, οι κάτοικοι του οποίου χαρακτηρίζονται για μακροβιότητα. Αυτό το χωριό ιδρύθηκε από κάποιον ιερέα που ονομαζόταν Σπάθας και έζησε 130 χρόνια. Είχε αποκτήσει 18 παιδιά και στο τέλος της ζωής του, οι απόγονοί του είχαν πια ξεσυγγενέψει και παντρεύονταν μεταξύ τους. Υπάρχουν παραδόσεις, που λένε πως το 1829 ζούσαν δύο γυναίκες η Γραμματική και η Μαρία, που η μία ήταν 130 ετών και η άλλη 160. Κάτι τέτοιο δεν αποκλείεται να γινόταν και στην πόλη που ίδρυσε ο Κάιν, δεδομένου μάλιστα πως οι άνθρωποι της εποχής εκείνης ήταν μακροβιότατοι.

Κάτι άλλο, επίσης, ενδιαφέρον είναι για το ποια ήταν η εμπειρία του και τα υλικά με τα οποία χτίστηκε η πόλη Ενώχ. Ας μην ξεχνάμε, όμως, πως η εμπειρία της ευλογίας του «Αυξάνεστε (προκόψετε, προοδεύσετε, αναπτυχτείτε) δεν αφαιρέθηκε από τους πρωτόπλαστους και ήδη ο Αδάμ θα είχε τακτοποιήσει, έστω και με πρωτόγονο τρόπο, τον τόπο διαμονής της οικογένειάς του. Πιθανόν και ο ίδιος ο Κάιν να είχε γεννηθεί σε κάποιο πρωτόγονης κατασκευής οίκημα. Όταν ο Θεός του είπε πως στην «πόρτα βρίσκεται η αμαρτία», ο Κάιν ήξερε πολύ καλά τι ήταν πόρτα, αφού ζούσε σε κάποιο πρωτόγονης έστω κατασκευής σπίτι...

Αυτές οι λογικές μας σκέψεις, για κανένα λόγο, δεν πρέπει να θεωρηθούν Δογματικά θέσφατα. Είναι απλές

ευλογημένες σκέψεις Πίστης, πάνω στις οποίες ακουμπά χαρούμενα η Χριστιανική Λογική μας και δεν ακυρώνουν εγωιστικά κάθε άλλη εκδοχή. Ο απ. Παύλος στην περιγραφή της αγάπης, γράφει πως τώρα κατά μέρος γνωρίζουμε τα πράγματα και πολλά θα εκπέσουν, μόνο η αγάπη δε θα εκπέσει. Συγκεκριμένα:

«Η αγάπη ουδέποτε εκπίπτει· τα άλλα όμως, είτε προφητείες είναι, θα καταργηθούν· είτε γλώσσες, θα παύσουν· είτε γνώσις, θα καταργηθεί. Διότι κατά μέρος γινώσκομεν και κατά μέρος προφητεύομε· όταν όμως έλθει το τέλειο, τότε το κατά μέρος θα καταργηθεί. Όταν ήμουν νήπιος, ως νήπιος ελάλουν, ως νήπιος εφρόνουν, ως νήπιος εσυλλογίζομην· ότε όμως έγινε ανήρ, κατήργησα τα του νηπίου» (Α΄ Κορ.13:8-11).

Η Πίστη μας είναι ένα ατομικό, κατά-δικό μας προσωπικό οικοδόμημα, με τα θεμέλια του στο Γολγοθά, με τα κελάρια του στα οποία αποθηκεύουμε τις Υποσχέσεις του Θεού, με τα σαλόνια της Ανάστασης στα οποία γίνονται οι γιορτές των αδελφικών συναναστροφών μας, με την τραπεζαρία στην οποία στρώνεται το τραπέζι του πνευματικού φαγητού της μελέτης μας, με το υπνοδωμάτιο στο οποίο αναπαύεται η Εμπιστοσύνη μας στον λόγο του Θεού, με τα μπαλκόνια, τις βεράντες, τα ανώγεια και τα δώματα της Αρπαγής και προπαντός με την οικοδέσποινα Προσευχή που συγυρίζει τα πάντα, πότε γονατιστή και πότε περιφερόμενη από χώρο σε χώρο, άλλοτε σοβαρή και λυπημένη, άλλοτε χαρούμενη και δοξολογώντας. Στο χολ και δίπλα στο πατάκι υπάρχουν απαραίτητως οι επιγονατίδες της σοβαρής Μετάνοιας. Ναι, υπάρχει και ο αναγκαίος χώρος στον οποίον αποβάλλονται τα γήινα

«σαρκικά - κοσμικά» απόβλητα. Η Αγάπη είναι το αναγκαίο οξυγόνο της πνευματικής μας ζωής σε όλους αυτούς τους χώρους.

Μέχρι τώρα, λοιπόν, μπήκε σε κάποια λογική σειρά το «εν αρχή εποίησε ο Θεός τον ουρανόν και την Γήν» της Γένεσης. Από την πλευρά μας καταλάβαμε, πως αυτή η αρχή δεν αφορά απαραίτητα την πρώτη αρχέγονη δημιουργική ενέργεια του Θεού στο χτίσιμο του ορατού μας κόσμου, αλλά ούτε και το έκπαλαι «εν Αρχή ην ο Λόγος» που «σαρξ εγένετο», καθώς αυτό το τελευταίο εκτείνεται πέραν του χρόνου. Ο Θεός είναι Άναρχος. Πιο απλά η χρονική αρχή του πλανήτη Γη δε συμπίπτει με την αρχή της Κτίσης και βεβαίως, ούτε με την αρχή του προαιώνιου Θεού, που σαρξ εγένετο. Ο Θεός, σε κάθε περίπτωση, είναι εκτός χώρου και χρόνου. Το αν δημιούργησε κάτι άλλο πριν από τα περιγραφόμενα στο βιβλίο της Γένεσης, μας είναι εντελώς άγνωστο και μόνο υποθέσεις κάνουμε, καθώς

«επιποθούμε σαν τα νεογέννητα βρέφη το λογικό άδολο γάλα για να αυξηθούμε δι' αυτού» (Πτρ. 1^η 2:2).

Εξ άλλου θα ήταν πολύ – πολύ εγωιστικό να θεωρήσουμε πως ο Θεός ξεκίνησε να δημιουργεί από τότε που έφτιαξε τη Γη και τον Ουρανό περιορίζοντάς Τον χρονικά.

Μακριά από τούτη την προσπάθεια να είναι κάθε δογματική τοποθέτηση. Ο κάθε χριστιανός ας απολαμβάνει το λόγο του Θεού με καθαρή καρδιά. Μόνο τότε, σαν τα μικρά παιδιά που κάνουν τα δικά τους όνειρα, θα χαιρόμαστε στη μελέτη της Βίβλου μας.

Καινούρια Κατασκευή;

Απλώς, πρόκειται για ένα νέο ξεκίνημα μιας νέας κατασκευής ή και για κάποια παράλληλη, με άλλες, δράση του Θεού; Ο απ. Παύλος γράφει στους πιστούς της Ρώμης, ρωτώντας τους σχετικά με την ελπίδα της σωτηρίας του λαού Ισραήλ που είχε αποστατήσει:

«δεν έχει εξουσία ο κεραμέας του πηλού, από του αυτού μίγματος να κάμει άλλο μεν σκεύος εις τιμήν, άλλο δε εις ατιμία;» (Ρωμ.9:21).

Το «εκ του μηδενός εποίησε ο Θεός τον Ουρανό και τη Γη», δε σημαίνει σώνει και καλά, πως υπήρχε Εκείνος και το «μηδέν» ή και η σύμφωνα με την υλιστική άποψη πως δεν υπήρχε ούτε ο Ίδιος πριν από το «μηδέν» της Γήινης Δημιουργίας. Πόσες φορές και εμείς οι ίδιοι δε χρησιμοποιούμε τέτοιες εκφράσεις, όπως «από το μηδέν κάναμε ένα σωρό πράγματα!».

Ας εξακολουθήσουμε, λοιπόν, να είμαστε ξεναγούμενοι και σαν τέτοιοι θα συνεχίσουμε να ενημερωνόμαστε από την Αγία Γραφή μας, την ξεναγό μας.

Παραμένουμε όρθιο γκρουπ ξεναγούμενων. Αφήνουμε προς το παρόν το πρώτο εδάφιο το

«Εν αρχή εποίησεν ο Θεός τον ουρανό και την Γή»

και προχωρούμε στο δεύτερο:

Κατά το κείμενο των Ο΄ το εδάφιο αυτό στην πρωτότυπη μορφή του έχει ως εξής:

«η δε γη ην αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος επάνω της αβύσσου και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος» (εδ.2).

Κατά το κείμενο Βάμβα:

«Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων» (εδ.2).

α). Αόρατος και Ακατασκεύαστος!

Αόρατος

Αυτό το «ην αόρατος και ακατασκεύαστος», για κανένα λόγο δε σημαίνει την ανυπαρξία της. Η Γη ήταν, υπήρχε, απλά ήταν αόρατη, πράγμα πολύ φυσικό αφού υπήρχε σκοτάδι. Το φως που φωτίζει την ύλη, έγινε αργότερα με την εντολή «Γενηθήτω φως». Μάλιστα, ήταν και ακατασκεύαστη, όχι ανύπαρκτη, ιδιαίτερα δε ως προς την ιστορική ύπαρξή της.

Σε αυτό, ακριβώς, το σημείο κουμπώνει και η Τρίτη άποψη, πως η λέξη «Γη» του πρώτου εδαφίου αναφέρεται στην Ύλη γενικά και όχι στον πλανήτη μας. Κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και με τη δική μας σαρκική δημιουργία. Βρισκόμαστε στα σπλάχνα της μητέρας μας, ζούσαμε, υπήρχαμε στο απόλυτο σκοτάδι και μέσα σε νερό, αλλά σε «ακατασκεύαστη» μορφή.

Τι συνέβη και η Γη ήταν αόρατος και ακατασκεύαστος ή χωρίς μορφή κατά Βάμβα; Κατ' αρχάς, η λέξη ακατασκεύαστος σημαίνει, πως υπήρχαν ήδη τα υλικά της κατασκευής της.

Ακατασκεύαστος.

Ορισμός της λέξης «ακατασκεύαστος».

Κατασκευή είναι η, δια κατεργασίας, συνθέσεως, προσαρμογής, μετατροπής κλπ διαφόρων υλικών, παραγωγή ενός νέου αντικειμένου. Το φτιάξιμο. Συνήθως, η κατασκευή είναι η πραγματοποίηση ενός προηγηθέντος σχεδίου ή μιας προηγηθείσης μελέτης.

Κατά την αρχαιότητα είχε η λέξη και ειδικότερη έννοια, της **εξοπλίσεως** και μάλιστα, των δια τον εξοπλισμό της οικίας απαιτουμένων επίπλων και σκευών (Λεξ. «Ηλιος).

Υπέροχος τούτος ο ορισμός της λέξης «κατασκευή», λες και οι επιστήμονες που τον έγραψαν, τον έγραψαν για την περίπτωσή μας!

Κατ' αρχάς, γνωρίζουμε, πως ο Θεός οτιδήποτε έφτιαχνε, το έφτιαχνε τέλειο με το λόγο Του και μόνο. Το «είπε και εγένετο» είναι το ναι και το αμήν της Δημιουργίας. Στην προκειμένη περίπτωση, όμως, της τωρινής Γης, βλέπουμε να υπάρχουν ή έστω να υπονοούνται υλικά, καθώς είναι «συνεστώσα εξ ύδατος και δι' ύδατος», το οποίο αυτό τουλάχιστον προϋπήρχε (2^α Πτρ.3:5).

Αυθόρμητα, ο νους μας ανατρέχει σε κάποια προϋπάρχοντα και τί πιο κατάλληλα από τα υλικά μιας προϋπάρχουσας κατασκευής! Τα έργα του Θεού είναι τέλεια και μάλιστα τόσο τέλεια και ολοκαίνουρια, που δεν χρειάζονται υλικά και μάλιστα προϋπάρχοντα για την κατασκευή της Γης.

Από μόνη της αυτή η σκέψη, μας δημιουργεί υποψίες για την ύπαρξη προηγούμενης Γης, η οποία για κάποιο λόγο είχε καταστραφεί. Το έργο της αρχικής, της «έκπαλαι» Γης ήταν τόσο τέλειο, που κατά τη δημιουργία της τα αστέρια της αυγής είχαν απαρτίσει μια τέλεια χορωδία και πάντες οι υιοί του Θεού αλάλαζαν. Τότε, δε χρειάστηκαν κανενός είδους υλικά όπως τώρα. Γιατί, λοιπόν, τώρα ήταν έρημη κατά την απόδοση του Βάμβα; Πως εξηγείται η ερήμωσής της; Μήπως είχε συμβεί κάτι παρόμοιο, αλλά πολύ πιο καταστροφικό από εκείνο που συνέβη στην καταστροφή της εποχής του Νώε;

Ας δούμε μέσα από το λόγο του Θεού, αν υπάρχει νύξη για κάτι τέτοιο.

Ο απ. Πέτρος μας επιτρέπει να το σκεφτούμε, καθώς μας ενημερώνει και μας προειδοποιεί σχετικά με όσους, εμπαιζώντας, περπατούν σύμφωνα με τις επιθυμίες τους απαριθμώντας τρεις καταστροφές:

1^η καταστροφή:

«Διότι εάν ο Θεός δεν εφείσθη αγγέλους αμαρτήσαντας, αλλά ρίψας αυτούς εις τον τάρταρο δεμένους με αλυσίδες σκότους, παρέδωσε διά να φυλάσσονται εις κρίσιν,

2^η καταστροφή:

και εάν τον παλαιόν κόσμο δεν λυπήθηκε, αλλά φέρων κατακλυσμό επί τον κόσμο των ασεβών εφύλαξε όγδοο τον Νώε, κήρυκα της δικαιοσύνης,

3^η καταστροφή:

και κατέκρινε εις καταστροφή τας πόλεις των Σοδόμων και της Γομόρρας και ετέφρωσε, καταστήσας παράδειγμα των μελλόντων να ασεβώσι, ...» (Πέτρ.2^α,2:4-6).

Και αλλού, πολύ πιο ύποπτα:

«Διότι εκουσίως αγνοούσι τούτο, ότι με τον λόγον του Θεού οι ουρανοί έγιναν έκπαλαι και η γη συνεστώσα εξ ύδατος και δι' ύδατος, διά των οποίων ο τότε κόσμος απωλέσθη κατακλυσθείς υπό του ύδατος· οι δε σημερινοί ουρανοί και η γη διά του αυτού λόγου είναι αποτεταμιευμένοι, φυλασσόμενοι διά το πυρ εις την ημέραν της κρίσεως και της απωλείας των ασεβών ανθρώπων. (Πέτρ.2^α,3:5-7).

Αυτό το «έκπαλαι», συνακολουθούμενο από το «**συνεστώσα εξ ύδατος και δι' ύδατος**», βεβαίως, μας δημιουργεί υποψίες και για κάτι πολύ πιο παλαιό από το παλαιότερο του κατακλυσμού του Νώε, του οποίου κάνει μνεία στο προηγούμενο κεφάλαιό του ο απ. Πέτρος.

Επίσης, τι σημαίνει το «οι σημερινοί ουρανοί και η Γη είναι αποταμιευμένοι, φυλασσόμενοι για τη φωτιά της Κρίσης και της απώλειας των ασεβών;». Δεν είναι ολοφάνερος υπαινιγμός για προϋπάρχοντας ουραμούς και Γη; Στον κατακλυσμό του Νώε η Γη δεν ήταν «συνεστώσα εξ ύδατος και διά ύδατος».

Σε τούτο, ακριβώς, το σημείο θα μπορούσε να κουμπώσει η ανθρώπινη θεωρία περί αποκολλήσεως της Γης από τον σε αέρινη κατάσταση ήλιο. Τα υπάρχοντα ύδατα της μεγάλης αβύσσου, την κατέκλεισαν, αφήνοντας πίσω τους και πάνω της όλα εκείνα τα στοιχεία που τη δημιούργησαν σε υλική μορφή. Ποια άλλη εξήγηση μπορούμε να δώσουμε στα συγκεκριμένα λόγια «*η γη συνεστώσα εξ ύδατος και δι' ύδατος*» του απ. Πέτρου; Μια μόνο απάντηση υπάρχει:

«Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού πόσον ανεξερεύνητοι είναι οι κρίσεις και ανεξιχνίαστοι οι οδοί Αυτού!» (Ρωμ.11:33).

Η νεοελληνική μετάφραση της Βιβλικής Εταιρείας αποδίδει τα παραπάνω εδάφια της (Πέτρ.2ας, 3:5-7) ακριβέστατα, ως ακολούθως:

«Λησμονούν, φαίνεται, θεληματικά (οι ασεβείς) ότι με το λόγο του Θεού δημιουργήθηκαν από παλιά οι ουρανοί και η γη, η οποία βγήκε μέσα από το νερό και στηρίχτηκε πάνω στο νερό. Με το ίδιο στοιχείο όμως καταστράφηκε και ο τότε κόσμος όταν έγινε κατακλυσμός. Έτσι και ο σημερινός κόσμος

διατηρείται με τον λόγο του Θεού, ώσπου να καταστραφεί με την φωτιά, την ημέρα εκείνη κατά την οποία θα κριθούν και θα καταδικαστούν οι ασεβείς».

Κάποιος, βέβαια, μπορεί να δεχτεί, πως όλη η περιγραφή αφορά, απλώς, τον κατακλυσμό του Νώε, διότι η όλη έκτασή του ήταν τόσο μεγάλη που μπορεί να χαρακτηριστεί και σαν ολοσχερής.

Καμία αντίρρηση πάνω σε αυτό, αν δεν υπήρχαν συμπληρωματικά και τα «εξαγαγέτω», καθώς θα δούμε στη συνέχεια. Εξ άλλου, πάντα έχουμε υπ' όψη μας, πως το γράμμα θανατώνει. Κάποια μέρα στον ουρανό θα δούμε ολοκάθαρα τα γεγονότα και οι απορίες μας θα διαλυθούν. Τότε, όλα αυτά που σκεφτόμαστε και μας προβληματίζουν τώρα, θα μας προκαλούν γέλια.

Γιατί, επίσης, στην πρώτη καταστροφή δε γίνεται μνεία για ανθρώπινο γένος, αλλά μόνο για αγγέλους εκπεσόντες; Μήπως τα προ-αδαμικά ανθρώπινα εκείνα όντα δεν είχαν καμιά σχέση με την πλάση του Αδάμ και την πνοή του Θεού; Γιατί όχι, αφού μάλιστα καμιά μνεία δε γίνεται στο λόγο του Θεού. Μήπως σε τελική ανάλυση, πρόκειται για όντα με κύριο χαρακτηριστικό τους το έντονο δημιουργικό ένστικτο της αυτοσυντήρησης και όχι την «κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού πλάση τους;

Σίγουρα, και τούτη η σκέψη είναι μια απλή υποψία, που όμως σπάει το δήθεν αδιαφιλονίκητο, αδιάψευστο και αυθεντικό, του «εν αρχή», της ανθρώπινης και λογικής, ίσως, αντίληψης, ενώ συγχρόνως ρίχνει μια δέσμη φωτός στην ύπαρξη «παλαιοντολογικών» ευρημάτων ευρισκομένων πέραν των 7000 ετών δημιουργίας του Αδάμ και της, σε κατοικήσιμη μορφή ανάπλαση, τωρινής Γης μας.

Εξ άλλου, προς ενδυνάμωση αυτής της υποψίας, μπορεί κάποιος να ισχυριστεί, πως τα λόγια του Θεού, μετά τον κατακλυσμό του Νώε ότι δε θα καταραστεί **πλέον** τη Γη, αφήνουν άνετα περιθώριο και για κάποιον άλλον προηγούμενον, καταστροφικό κατακλυσμό. Η σωτηρία του Νώε είναι, επίσης, μια επί πλέον απόδειξη – υποψία, πως ο «κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού» άνθρωπος, έχει ιδιαίτερη αξία στα μάτια του Θεού και δε θα καταστραφεί ολοσχερώς.

*«Δεν θέλω καταραστεί **πλέον** την γη εξ αιτίας του ανθρώπου· διότι ο λογισμός της καρδιάς του ανθρώπου είναι κακός εκ νηπιότητος αυτού· ουδέ θέλω πατάξει **πλέον** πάντα τα ζώντα, καθώς έκαμον»* (Γεν.8:21).

Από όλα τα παραπάνω, φαίνεται ολοκάθαρα, πως απανωτές θεϊκές επεμβάσεις δεν αφήνουν αχαλίνωτη τη Δημιουργία στα χέρια «εκπεσόντων» αγγέλων, ούτε σε μια αντάρτισσα και ξεσέλωτη ανθρώπινη Ελευθερία να επεμβαίνει καταστροφικά στο έργο Του.

Μπαίνοντας, λοιπόν, στο 2^ο εδάφιο συναντούμε μια Γη άορατη και ακατασκεύαστη, κατά δε την ερμηνεία Βάμβα άμορφη και έρημη.

Τί πιο λογικό από το να δεχτούμε με κάθε λογική επιβεβαίωση, πως η Γη ήδη υπήρχε σε «ακατασκεύαστη», όμως, μορφή; Η τόσο καθαρή διατύπωση:

«η δε γη ην άορατος και ακατασκεύαστος», πια άλλη ερμηνεία μπορεί να έχει εκτός από το ότι «η Γη, η δική μας Γη, υπήρχε ήδη σε ακατασκεύαστη, όμως, μορφή;

Οι μεταφραστικές αυτές διαφορές σε μερικές περιπτώσεις δημιουργούν προβλήματα στην κατανόηση της μελέτης.

Το παραλειπόμενο άορατος είναι αρκετά σημαντικό. Πώς είναι δυνατόν να λέμε, πως είναι έρημος, τη στιγμή που δεν

τη βλέπουμε; Πώς είναι δυνατόν να λέμε, πως ήταν αόρατη, αν δεν υπήρχε; Κάτι που δεν υπάρχει, λέμε πως είναι ανύπαρκτο και όχι αόρατο. Αυτό, βέβαια, εξάγεται συμπερασματικά, αλλά οπωσδήποτε είναι πρόβλημα στη μελέτη μας.

Ας πάρουμε την εικόνα, όπως συμπερασματικά βγαίνει από τις δύο αυτές περιγραφές.

Το **αόρατο** της Γης είναι σίγουρο, λόγω και του σκότους που υπάρχει στο πρόσωπο της αβύσσου.

Μία Γη που δεν είχε οποιοδήποτε κανονικό σχήμα ή έστω και ακανόνιστη μορφή. Βλέποντάς την κάποιος –αν ήταν δυνατόν να τη δει - δεν μπορούσε να περιγράψει το σχήμα της, δεν ήξερε τι ήταν αυτό το πράγμα. Ήταν ένας σωρός ερειπίων ή ένα κατεστραμμένο, παραμορφωμένο χάλασμα, μια στραπατσαρισμένη, προηγούμενη κατασκευή, μια ασχημάτιστη ποσότητα πηλού και πέτρας;

Ήταν μια «σεισμόπληκτη μετα-κατακλυσμιαία Γη» ή μια «ανομοιογενής μάζα μέσα στο μπλέντερ των πολλών υδάτων»;

Επί πλέον ήταν και έρημη. Προσθέτοντας, όμως, στην περιγραφή της η Ξεναγός μας τη λέξη «έρρημη», αυτόματα μας έρχεται στο μυαλό μας, πως κάποτε δεν ήταν έρημη ή τουλάχιστον, πως κάπου εκεί κοντά ή και μακρύτερα υπήρχε ζωή.

Αυτό, όμως, το αφήνουμε σε εκκρεμότητα, απλά, το βάζουμε στο συρτάρι των υπ' όψη και προχωρούμε στη συνέχεια του εδαφίου. Εξ άλλου, ούτε στο κείμενο καταγράφεται η λέξη «έρρημη».

Βεβαίως, στις μυθολογίες των αρχαίων λαών υπάρχουν διάσπαρτες πληροφορίες για κατακλυσμούς, που έγιναν πολύ πιο πριν από το Νώε.

Πολλοί ερευνητές που ασχολήθηκαν με πανάρχαιους χαμένους πολιτισμούς, κατέληξαν σε κάποια συμπεράσματα πολύ ενδιαφέροντα, τα οποία δεν αποκλείονται από τη Βίβλο, ίσως, διότι πρόκειται για γεγονότα πέραν της δημιουργίας του Αδάμ και της τωρινής Γης. Έτσι, αναφέρονται σε κάποιον κατακλυσμό που έγινε περί το 25.000 π.Χ. με τον καταποντισμό της Λεμούρια κάπου στον Ειρηνικό Ωκεανό. Ένας δεύτερος, επίσης, καταστροφικός κατακλυσμός έγινε στον Ινδικό Ωκεανό με την εξαφάνιση ενός μεγάλου νησιού του με το όνομα «Μου». Η εξαφάνιση της Μου έγινε την 16^η με 15^η χιλιετία π.Χ. Ο τρίτος μεγάλος κατακλυσμός έγινε γύρω στο 9600 π.Χ. με τον καταποντισμό της Ατλαντίδος μέσα σε ένα 24ωρο.

Και στην Ελληνική μυθολογία αναφέρονται τρεις μεγάλοι κατακλυσμοί. 1^{ος}. Του Ωγύγου που έγινε περί το 25.000 π.Χ. ή κατά τον Πλάτωνα 10.000 χρόνια πριν από την εποχή του, δηλαδή περί την 12^η με 13^η χιλιετηρίδα από σήμερα.

2^{ος} Του Δευκαλίωνα, ο οποίος έχει πολλές ομοιότητες με του Νώε και

3^{ος} Του Δαρδάνου, από τον οποίον δημιουργήθηκε το νησί της Σαμοθράκης.

Και οι τρεις αυτοί κατακλυσμοί συνδέονται μεταξύ τους στα αρχαία κείμενα τόσο χρονικά, όσο και καταστροφικά.

Ο κατακλυσμός του Ωγύγου, για παράδειγμα, συνδέεται χρονικά με του Δαρδάνου θεωρούμενος σαν ένας.

Κατόπιν όλων των παραπάνω και δεδομένου πως η Γένεση δεν αναφέρεται σε προ-αδαμικά γεγονότα, τίποτα δεν

αποκλείεται. Εναπόκειται στον κάθε άνθρωπο να δεχθεί, με τη δική του λογική, την άποψη που επιθυμεί και του ταιριάζει. Η οποιαδήποτε άποψη είναι σεβαστή, εφ' όσον δεν επηρεάζει τη μέσω του Ιησού Χριστού σωτηρία μας.

β). «Σκότος επί του προσώπου της Αβύσσου».

Μία από τις πλέον άσχημες εμπειρίες του ανθρώπου είναι το να βρεθεί στο σκοτάδι. Σε κάθε σπίτι και σε μέρος που είναι εύκολα προσιτό ακόμη και με κλειστά μάτια, υπάρχει ένας αναπτήρας και κάποιο κερί για την περίπτωση διακοπής του ρεύματος. Τα τελευταία χρόνια, μάλιστα, υπάρχει και σε κάποιο συρτάρι της τουαλέτας κάποιος ηλεκτρικός φακός για τον ίδιο λόγο. Ακόμη υπάρχουν λαμπτήρες, οι οποίοι ανάβουν αυτόματα σε περίπτωση διακοπής ηλεκτρικού ρεύματος. Στο σκοτάδι δεν μπορούμε να δημιουργήσουμε τίποτα το αξιόλογο. Με θαυμασμό και συμπάθεια βλέπουμε τους συνανθρώπους μας, που στερούνται αυτή την ευλογία του Θεού. Μερικοί, μάλιστα, συνάνθρωποί μας γεννήθηκαν τυφλοί, ποτέ τους δε γνώρισαν το φως της ύλης, το γνωστό μας ηλιακό φως. Στη θεραπεία του εκ γενετής τυφλού οι Μαθητές ρώτησαν το Δάσκαλό τους.

Γιατί γεννήθηκε τυφλός αυτός ο άνθρωπος; Ο ίδιος έφταιξε ή οι γονείς του; Πάντοτε σαν άνθρωποι ζητάμε κάποιον φταίχτη στο κάθε ατύχημα. Λες και ήταν δυνατόν ο άνθρωπος να έφταιγε προτού γεννηθεί! Τότε, ο Κύριος απάντησε:

«Ούτε ο ίδιος έφταιξε ούτε οι γονείς του. Αυτό έγινε για να φανεί η δόξα του Θεού». (Ιω.9:3).

Τι σήμαιναν αυτά τα λόγια του Κυρίου μας; Μία απάντηση εύκολη και πολύ πρόχειρη, ίσως, είναι πως γεννήθηκε

τυφλός για να τον θεραπεύσει ο Κύριος και να δούν όλοι οι γύρω Του το θαύμα. Μια άλλη και πιο σωστή, ίσως, άποψη είναι πως γεννήθηκε τυφλός για να συνειδητοποιήσει ο άνθρωπος γενικά το μέγεθος της αξίας του φωτός και να ευχαριστήσει το Θεό για τα μάτια του, που είναι και αυτά δώρο Εκείνου και όχι της φύσης. Αλήθεια, σήμερα το πρωί, μήπως ξεχάσαμε να ευχαριστήσουμε το Θεό για τα μάτια μας;

Σίγουρα, εξακολουθεί να υπάρχει, έστω και αμυδρά η «αδικία» στην οποία υπόκειται η συγκεκριμένη τάξη των εκ γενετής τυφλών. Αυτό το αφήνουμε με εμπιστοσύνη στη δικαιοσύνη του Θεού, ο οποίος είναι δίκαιος και θα ανταμείψει έκαστον κατά τη δική Του δικαιοσύνη. Η αρτιμέλειά μας είναι δώρο Θεού και όχι φυσικό χάρισμα, δώρο της φύσης. Ο Κύριος σχετικά με το πνευματικό φως είπε στους Ιουδαίους που παρερμήνευαν το Νόμο:

«εάν ήσαστε τυφλοί δεν θα είχατε αμαρτία, τώρα, όμως, λέτε βλέπουμε, η αμαρτία σας, λοιπόν μένει» (Ιω.9:41).

Κάτι αντίστοιχο, μπορεί να ειπωθεί και για τα μάτια μας. Εάν ήμασταν τυφλοί, δε θα είχαμε την αμαρτία της αγνωμοσύνης, τώρα, όμως, βλέπουμε, αλλά δεν ευγνωμονούμε το Θεό για τα μάτια μας, γι' αυτό η αμαρτία μας μένει. Η προς την εκκλησία της Λαοδίκειας επισήμανση του Κυρίου είναι ενδεικτική της άμεσης σχέσης του πνευματικού και του υλικού φωτός.

«Λέγεις πως τα έχεις όλα και δεν ξέρεις πως είσαι τυφλός... χρίσε τα μάτια σου με κολλύριο για να βλέπεις» (Απ.3:17,18).

Στα όχι και πολύ παλιά χρόνια, μια από τις πρώτες συμβουλές που μας έδιναν οι δάσκαλοι στο σχολείο, ήταν να βοηθούμε με κάθε τρόπο τα άτομα που δεν έβλεπαν. Το

σκοτάδι είναι ο καλύτερος και ο πιο πιστός σύμμαχος των παράνομων ενεργειών. Η λέξη σκοταδισμός, παράγωγο του σκότους, περιλαμβάνει όλη τη γκάμα των άσχημων πνευματικών δραστηριοτήτων του ανθρώπου και ειδικότερα των προμελετημένων. Στο 2^ο εδάφιο, λοιπόν, βλέπουμε να υπάρχει Σκότος στο πρόσωπο της Αβύσσου.

Η σκέψη και μόνο εκείνου του περιβάλλοντος, φέρνει ανατριχίλα. Εκείνη τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, υπήρχε η φοβερή Άβυσσος, που η σκέψη και μόνο, του να βρεθεί κάποιος σε αυτή, τρομάζει και αυτά τα πονηρά πνεύματα. Είναι, μάλλον, αδύνατον να συλλάβουμε το τρομερό του συνδυασμού Σκότος και Άβυσσος.

Μερικοί άνθρωποι έχουν τέτοιο φόβο της Αβύσσου, που αδυνατούν να βγουν έστω και στο μπαλκόνι τους, μέρα μεσημέρι, φοβούμενοι μήπως ζαλιστούν κοιτάζοντας κάτω. Στην Ήπειρο υπάρχει το ξακουστό υπέροχο φαράγγι του Βίκου. Η θέα του από κάποια ψηλά σημεία προκαλεί φοβερό δέος. Ο επισκέπτης θεατής αισθάνεται, πως βρίσκεται στο χείλος μιας φοβερής ρουφήχτρας. Είναι αδύνατον να προχωρήσει κάποιος, έστω και μερικά μέτρα προς το χείλος του γκρεμού. Κάποιοι τολμηροί, σερνόμενοι μπρούμυτα, επιχειρούν δυο τρία σουρσίματα, αλλά πανικόβλητοι υποχωρούν προς τα πίσω με κλειστά τα μάτια τους. Μπορούμε να φανταστούμε, τι γίνεται με το Σκότος στο χείλος της Αβύσσου;

Είναι αδύνατον και να το διανοηθούμε.

Κάποιοι, όμως, το γνωρίζουν, το πιστεύουν και φρίττουν στην ιδέα, του να πέσουν σε αυτό. Και αυτοί είναι τα πονηρά πνεύματα του σκότους, που γνωρίζουν πολύ καλά, τι συνέβη με τους συντρόφους τους της «έκπαλαι» Γης και γιατί όχι και εκείνης του Νώε.

Ο λόγος του Θεού μας προειδοποιεί, συνεχώς, για την ύπαρξη της Αβύσσου και τον κίνδυνο, του να ριχτεί κάποιος σε αυτήν. Αλλά και τα πονηρά πνεύματα άθελά τους μας το επιβεβαιώνουν.

Συγκεκριμένα, μετά την κατάπαυση της τρικυμίας της θάλασσας της Γαλιλαίας, ο Κύριος αποβιβάστηκε μαζί με τους Μαθητές Του στα ανατολικά παράλια της. Σε εκείνη την περιοχή υπήρχε μια Ελληνιστική πόλις τα Γάδηρα ή Γάδαρα, που κατοικούνταν από Εθνικούς. Ερείπια αυτής της πόλης υπάρχουν μέχρι σήμερα. Το σημερινό χωριό, που ονομάζεται Ουμ-κεϊς, κείται επί ερειπίων της περιοχής των Γαδάρων που μαρτυρούν για το μεγαλείο και τη δόξα της συγκεκριμένης πόλης.

Σε αυτή την περιοχή έγινε η θεραπεία του Γαδαρηνού, που περιγράφεται στο ευαγγέλιο, σύμφωνα με τον ευ. Λουκά και όχι μόνον. Αξίζει να το διαβάσουμε ακόμη μια φορά.

«Και κατέπλευσαν εις την χώρα των Γαδαρηνών, ήτις είναι αντίπερα της Γαλιλαίας. Και καθώς εξήλθε (Ο Ιησούς) επί την γη, υπάντησε αυτόν άνθρωπός τις εκ της πόλεως, όστις είχε δαιμόνια από χρόνων πολλών, και μάτιο δεν ενεδύετο και εν οικία δεν έμενε, αλλ' εν τοις μνήμασιν. Ιδών δε τον Ιησού, ανέκραξε και προσέπεσε εις αυτόν και μετά φωνής μεγάλης είπε· Τι είναι μεταξύ εμού και σου, Ιησού, Υιέ του Θεού του Υψίστου; δέομαί σου, μη με βασανίσεις. Διότι πρόσταξε εις το πνεύμα το ακάθαρτο να εξέλθει από του ανθρώπου. Επειδή προ πολλών χρόνων είχε συναρπάσει αυτόν, και δεσμευόταν με αλυσίδες και εφυλάττετο με ποδόδεσμα και διασπών τα δεσμά, εφέρετο υπό του δαίμονος εις τας ερήμους. Και ρώτησε αυτόν ο Ιησούς, λέγων· Τι είναι το όνομά σου; Ο δε είπε· Λεγεώνα· διότι δαιμόνια πολλά εισήρθαν εις αυτόν· και παρεκάλουν αυτόν να μη προστάξει

αυτά να απέλθουν εις την άβυσσο. Ήτο δε εκεί αγέλη χοίρων πολλών βοσκομένων εν τω όρει· και παρεκάλουν αυτόν να επιτρέψει εις αυτά να εισέλθουν εις εκείνους· και επέτρεψε εις αυτά. Εξελθόντα δε τα δαιμόνια από του ανθρώπου, εισήρθαν εις τους χοίρους, και όρμησε η αγέλη κατά του κρημού εις την λίμνη και απεπνίγη. Ιδόντες δε οι βοσκοί το γινόμενο έφυγαν, και απελθόντες απήγγειλαν εις την πόλη και εις τους αγρούς.

Και εξήλθαν διά να ίδωσι το γεγονός, και ήλθαν προς τον Ιησού και βρήκαν τον άνθρωπο, εκ του οποίου είχαν εξέλθει τα δαιμόνια, καθήμενο παρά τους πόδας του Ιησού, ενδεδυμένο και σωφρονούντα· και φοβήθηκαν. Διηγήθηκαν δε προς αυτούς και οι ιδόντες πως σώθηκε ο δαιμονιζόμενος. Και άπαν το πλήθος της περιχώρου των Γαδαρηνών παρεκάλεσαν αυτόν να αναχωρήσει απ' αυτών, διότι κατέχονταν υπό μεγάλου φόβου, αυτός δε εμβάς εις το πλοίο υπέστρεψε. Ο δε άνθρωπος, εκ του οποίου είχαν εξέλθει τα δαιμόνια, παρακαλούσε αυτόν να είναι μετ' αυτού· ο Ιησούς όμως απέλυσε αυτόν, λέγων. Επέστρεψε εις τον οίκο σου και διηγήσου όσα έκαμε εις σε ο Θεός· και αναχώρησε κηρύττων καθ' όλη την πόλη όσα έκαμε εις αυτόν ο Ιησούς» (Λκ.8:26-39).

Η περιγραφή, προκαλούσα ανατριχίλα, δείχνει ολοφάνερα το φοβερό της Αβύσσου. Τα ίδια τα πονηρά πνεύματα παρακαλούσαν τον Κύριό μας να μην τα στείλει στα σκοτάδια της και άθελα ομολογούν την ύπαρξή της και το φοβερό, του να βρεθεί κάποιος σε αυτήν. Προκαλεί δέος, εκείνο το «φύγετε από Εμένα, ποτέ Μου δεν σας γνώρισα» του Κυρίου μας, που θα πει σε εκείνους που θα ισχυριστούν, πως ήταν δικοί Του, ενώ δεν ήταν. (Λκ.13:27).

Και το φοβερό, στη συγκεκριμένη αυτή περίπτωση, είναι πως ο Κύριος θα το πει σε ανθρώπους, που στο όνομά Του έκαναν θαύματα! Δεν είναι τα θαύματα, λοιπόν, που γίνονται στο όνομα του Κυρίου απόδειξη πως όλοι οι θαυματοποιοί πηγαίνουν στον Παράδεισο. Ο Κύριος βλέπει τις καρδιές μας.

Ο απ. Πέτρος πρόλαβε, όσο ζούσε να Του πει σε κάποια άλλη περίπτωση: *«πού να πάμε Κύριε; Εσύ έχεις λόγια αιώνιας ζωής»* (Ιω.6:68). Αυτή τη μοναδική ευκαιρία έχουμε τώρα, αυτή τη στιγμή, όχι την επομένη. Τώρα, πρέπει να πούμε το «δεν πάμε πουθενά, στα πόδια Σου θα μείνουμε». Και πιο συγκεκριμένα, ατομικά να πω: *«Δεν πάω πουθενά, στο Γολγοθά θα μείνω»*. Η απάντησή Του είναι βέβαιη και θετική. *«Τον ερχόμενο σε Μένα δε θα τον διώξω»*. Μάλιστα, σε ένα ληστή είπε: *«Σήμερα θα είσαι μαζί Μου στον Παράδεισο»*.

Ο Κύριός μας, ο Σωτήρας μας, κατέβηκε στη Γη και πλήρωσε με την ίδια του τη ζωή για να μην αποσταλούμε στην Άβυσσο. Ας μην αγνοούμε τις παροτρύνσεις Του. Δεν μας φοβερίζει, απλά μας προειδοποιεί ενημερώνοντάς μας. *«Ιδού προείπα εις υμάς»* είπε ο Κύριος, σε κάποια άλλη περίπτωση.

Τα λόγια Του *«Ιδού σας προείπα τα πάντα»*, θα είναι και η καταδίκη όσων δεν πιστεύουν. Η έκπαλαι Γη, στην οποιαδήποτε χρονολογική περίοδο και αν αναφέρεται, καταστράφηκε εξ αιτίας κάποιας παρακοής, αδικίας, ανταρσίας, της κακής χρήσης της ελευθερίας ή επέμβασης πονηρών δυνάμεων.

Τα ύδατα τα πέραν του Στερεώματος, κάποιας άλλης διάστασης ενός άλλου χώρου, του χώρου του φρέατος της Αβύσσου, κατέκλυσαν και κατέστρεψαν την «έκπαλαι»

δημιουργία, καθώς τόσο καθαρά μας λέει το δεύτερο εδάφιο της Γένεσης και το επιβεβαιώνει η Δημιουργία του Στερεώματος, που γι' αυτόν ακριβώς το λόγο δημιουργήθηκε, για να μην κατακλυσθούμε και πάλι από εκείνα τα γιγαντιαία κύματα. Ξαναφτιάχτηκε ή απλά «κατασκευάστηκε» η Γη με την παρουσία, τώρα, του Αδάμ και με την εντολή - προειδοποίηση να προσέχει, να ακούει το Δημιουργό του και για να μην ξεχαστεί, του έβαλε στον Κήπο της κατοικίας του και δύο δένδρα, τα οποία πολλά, ίσως, υπονοούσαν με το χαρακτηρισμό τους σαν «ξύλα» και όχι σαν δένδρα, όπως όλα τα άλλα.

Οι πρωτόπλαστοι αγνόησαν την εντολή του Θεού και ήρθε η δεύτερη καταστροφή με κατακλυσμό και πάλι. Και τούτη τη φορά, ο Θεός κράτησε το Νώε και το ζωικό βασίλειο σαν σπόρο μέσα στα νερά του κατακλυσμού. Η Γη ξανά-συνήλθε, αλλά και πάλι τα ίδια. Οι γιοί του τον περιγέλασαν και λίγο αργότερα διασκορπίστηκαν σε όλο το πρόσωπο της Γης. Έρχεται, τώρα, ο Ίδιος ο Γιος του Θεού και μας μιλάει και μας προσκαλεί να συνέλθουμε και εξοφλεί όλα μας τα χρέη πληρώνοντας ακριβό τίμημα.

Μερικοί ελάχιστοι, το μικρό ποίμνιο, πίστεψαν. Αυτοί και θα είναι η αμοιβή της Θυσίας του γιου του Θεού. Αυτοί θα απαρτίζουν αντιπροσωπευτικά τον εκ του πυρός τώρα διασωθέντα Νώε. Οι λοιποί θα ακούσουν τη φωνή Του: «*Φύγετε από Εμένα*». Η ευθύνη, βεβαίως, είναι δική τους και ο τόπος της αιώνιας διαμονής τους, επίσης, δικός τους.

Η ακατασκεύαστη Γη βρισκόταν μπροστά σε αβυσσαλέο σκοτάδι, αλλά όχι μέσα του. Αληθινά, φοβερά απελπιστική η θέση αυτή της Γης. Άμορφη και ακατασκεύαστη κατά πρόσωπο με το σκοτάδι της Αβύσσου. Βρισκόμενοι νοερά,

σε ένα τέτοιο περιβάλλον, η θλίψη και ο φόβος κατακλύζει τις καρδιές μας.

Ο Θεός πού ήταν εκείνες τις ώρες, διερωτηθήκαμε μερικοί ξεναγούμενοι; Κάποιοι τολμήσαμε, να ρωτήσουμε την Ξεναγό μας Γένεση και πήραμε την ήρεμη καθησυχαστική απάντησή της.

Και Πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων».

Να, λοιπόν, και η παρουσία του Θεού δια του Αγίου Παράκλητου.

Καλά, πού βρέθηκαν πάλι τούτα τα νερά στο πρόσωπο της Αβύσσου, διερωτηθήκαμε. Η Ξεναγός μας χαμογέλασε κάνοντάς μας ένα ευγενικό νόημα να κάνουμε υπομονή, σαν να μας έλεγε «μην βιάζεστε». Τότε, για μια ακόμη φορά, βεβαιωθήκαμε για την πνευματική μας ανεπάρκεια.

«Ο Θεός είναι πανταχού παρών και τα πάντα πληρών».

Προχωρούμε ακόμη κατά ένα βήμα και μπαίνουμε στο 3^ο εδάφιο.

Πρώτη Δημιουργική Ημέρα

Δημιουργία του Φωτός της Ύλης

Εδάφιο 3

«Και είπε ο Θεός, Γενηθήτω φώς· και έγινε φώς» (εδ.3)..

Τα δύο κείμενα Ο΄ και Βάμβα του τρίτου εδαφίου συμφωνούν κατά λέξη:

Γενηθήτω Φώς (Η Μεγάλη Έκρηξη, το Bick Bang ;;;)

Φως του Θεού και Φως της ύλης.

Σκότος της Αβύσσου και Σκότος της Ύλης.

Το «Γενηθήτω Φως» του Θεού, η ανθρώπινη Γνώση το ονομάζει απλά Μεγάλη Έκρηξη βγάζοντας έξω από την αισθητή μας Δημιουργία το Δημιουργό της! Οι Χριστιανοί της Βίβλου δεν έχουν κανένα πρόβλημα πάνω σε αυτό, μάλιστα συμπληρώνουν τον τίτλο διευκρινίζοντάς τον ως ακολούθως:

Η Μεγάλη Έκρηξη της Θεϊκής Αγάπης.

Κοιτώντας στο Σταυρό.

- Εσάς, γιατί σας νοιάζει;

Μού παν πως άδικα ευχαριστώ
Αυτόν που δεν υπάρχει
στον κόσμο το σημερινό,
κι αυθόρμητα τους ερωτώ,

- Εσάς, γιατί σας νοιάζει;

Μού παν πως τ΄ άστρα του ουρανού

μονάχα τους γενήκαν,
 πως άδικα Τον προσκυνώ,
 εγώ και πάλι απαντώ,
 - Εσάς, γιατί σας νοιάζει;

Μού παν για τ' άνθη του αγρού
 Πως φύτρωσαν τυχαία
 Πως δεν γνωρίζουν το Χριστό,
 Εγώ και πάλι απαντώ
 - Αυτό, γιατί σας νοιάζει;

Μού πε η Γνώση η κοσμική
 με περισσή σοφία
 πως μόνο αυτή δημιουργεί
 κι' αυτήν ο κόσμος προσκυνεί.
 - Μα μένα τι με νοιάζει;

Βλέπεις Θεό εδώ στη Γη;
 με ρώτησαν κι' ο πόνος,
 του κεραυνού η αστραπή
 των πυροβόλων η κλαγγή.
 - Μ' αυτούς, γιατί τους νοιάζει;

Είπανε κι όλοι οι σοφοί
 πως δεν τους βάζω πρώτα.
 Έχετε δίκιο απαντώ,
 Βάζω πρωτίστως το Χριστό
 που πριν απ' όλους αγαπώ.

Κοίταξαν τότε στο Σταυρό,
 και μάτια δακρυσμένα
 ζητούσανε κάποια φωνή
 να τους το ξαναπεί.
 Αυτό πολύ με νοιάζει.

Αλέξανδρος Δαδάος
Βοτσαλάκια 28.3.21

Όταν ο Θεός είπε το «γενηθήτω φως», τα πάντα ήταν σκοτεινά. Αυτά που υπήρχαν, ήταν η γη σαν ύλη ή έστω και ο πλανήτης Γη, το σκοτάδι στο πρόσωπο της Αβύσσου και τα νερά επί της επιφανείας των οποίων «εφέρετο» Πνεύμα Θεού. Αυτή ήταν η μέχρι εκείνη τη στιγμή κατάσταση.

Από αυτήν τη συγκεκριμένη στιγμή αρχίζει να μετράει ο Δημιουργικός χρόνος της μορφοποίησης και πλάσης του πλανήτη Γη σε κατοικήσιμη μορφή, του τόπου στον οποίον το Αδαμικό γένος κατοικεί και ως ήταν επόμενο, άρχισε από τον περιβάλλοντα αυτήν χώρο.

Η γη σαν ύλη γενικά και τα ύδατα επίσης σαν ύλη, έπρεπε να περιβάλλονται με το αντίστοιχό τους «υλικό» φως, που θα τα έκανε ορατά στα σαρκικά μάτια της έμβιας ζωής, της πανίδας που θα ακολουθούσε.

Όταν ο Θεός είπε «γενηθήτω φως», το συγκεκριμένο φως είναι ολοφάνερο, πως δεν το δημιούργησε για να βλέπει ο Ίδιος αυτά που επρόκειτο να έρθουν στην υλική ύπαρξη. Σύμφωνα και με τα λόγια του Κυρίου μας, ο Θεός είναι Πνεύμα και δεν υπόκειται σε υλικούς περιορισμούς (Ιωάν.4:24).

Αυτή την απάντηση έδωσε στη Σαμαρείτισσα, όταν Τον ρώτησε σε ποιον τόπο πρέπει οι άνθρωποι να προσκυνούν το Θεό.

Είναι πάμπολλες οι σχετικές αναφορές στη Βίβλο, πάνω σε αυτό το θέμα, όπως:

1^{ον} Ο Θεός κατοικεί στο Φως το απρόσιτο:

«όστις μόνος έχει την αθανασίαν, κατοικών φως απρόσιτον, τον οποίον ουδείς των ανθρώπων είδεν ουδέ δύναται να ίδει· εις τον Οποίον έστω τιμή και κράτος αιώνιον· αμήν» (Τιμ.1,6:16).

2^{ον} Περιτυλίγεται το φως σαν ιμάτιο:

«ο περιτυλιπτόμενος το φως ως ιμάτιον, ο εκτείνων τον ουρανόν ως καταπέτασμα· » (Ψαλμ104:2).

3^{ον} Είναι ο Ίδιος Φως και κανένα σκοτάδι δεν υπάρχει σε Αυτόν:

«Και αύτη είναι η επαγγελία, την οποίαν ηκούσαμεν απ' αυτού (του Ιησού Χριστού) και αναγγέλλομεν προς εσάς, ότι ο Θεός είναι φως και σκοτία εν αυτώ δεν υπάρχει ουδεμία» (1^η Ιων.1:5).

Ο Ίδιος είναι Φως, είναι το «Φως το αληθινό», που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται σε τούτο τον κόσμο, ανεξάρτητα από το αν ο συγκεκριμένος ερχομός θα γίνει κατά τη διάρκεια της ημέρας ή κατά τη διάρκεια της νύχτας, που στην πραγματικότητα δεν είναι σκότος, αλλά απλά η σκιά της Γης και του κάθε σβηστού (άφωτου) ουρανού σώματος. Το πνευματικό φως είναι αόρατο στα σαρκικά μας μάτια.

«Ουδείς είδε ποτέ τον Θεό, ο μονογενής Υιός ο ων εις τον κόλπο του πατρός, εκείνος εφάνέρωσε αυτόν» (Ιω.1:18).

Το Φως του Πνεύματος προϋπήρχε του φωτός της ύλης.

Άκρως αποκαλυπτικά είναι, τα όσα φανερώνει το Πνεύμα του Θεού, στο 8 κεφάλαιο του βιβλίου των Παροιμιών, σχετικά με προϋπάρχουσες της Γης μας Θεϊκές Δημιουργίες. Συγκεκριμένα, μιλώντας για τη Σοφία του Θεού, διαβάζουμε μεταξύ των άλλων σε ελεύθερη απόδοση.

«Ο Κύριος με είχε στην αρχή των οδών Του, προ των έργων Αυτού απ' αιώνος. Προ του αιώνος με έχρισε, απ αρχής πριν να υπάρξει η Γη.

Γεννήθηκα όταν δεν ήταν οι Άβυσσοι, όταν δεν υπήρχαν οι πηγές των αναβλυζόντων υδάτων. Προτού θεμελιωθούν τα όρη, πριν από τους λόφους εγώ γεννήθηκα. Ενώ δεν είχε κάμει την Γη ούτε πεδιάδες, ούτε κορυφές χωμάτων της οικουμένης. Όταν ετοιμάζε τους Ουρανούς, εγώ ήμουν εκεί, όταν περιέγραφε καμάρα υπεράνω της Αβύσσου.

Όταν στερέωνε τον Αιθέρα επάνω, όταν οχύρωνε τις πηγές της Αβύσσου, όταν επέβαλε τον νόμο Αυτού εις την θάλασσα να μην παραβούν τα ύδατα το πρόσταγμα Του, όταν τακτοποιούσε τα θεμέλια της Γης. Τότε ήμουν πλησίον Του, δημιουργούσα και Εγώ, ήμουν κάθε μέρα η τρυφή Του ευφροαινομένη πάντοτε ενώπιον Αυτού...».

Ποια ήταν αυτή η σοφία, που τα έκανε όλα τόσο γλαφυρά όσο περιγράφονται; Τι άλλο μπορεί να ήταν, εκτός από το Φως το Αληθινό που φωτίζει τον κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο, Εκείνον που είπε πως είναι η Οδός, η Αλήθεια και η Ζωή; Λίγο πριν φύγει από ανάμεσά τους, είπε στους Μαθητές Του «Ακόμη λίγο καιρό θα είναι το Φως μαζί σας. Περιπατείτε εν όσο έχετε Φως για να μην σας καταφτάσει το σκοτάδι και όποιος περιπατεί στο σκοτάδι δεν ξέρει που πηγαίνει» (Ιωάν.12:35).

Είναι, λοιπόν, ολοκάθαρο πως το Πνευματικό Φως, το Φως το αληθινό προϋπήρχε του υλικού φωτός. Επίσης, είναι πολύ λογικό να δεχτούμε πως πριν από την τωρινή μας Δημιουργία, μπορεί να υπήρξαν και άλλες παρόμοιες ή και διαφορετικές.

Τι θα πει εκείνο το «*Προ του αιώνος με έχρισε, απ' αρχής πριν να υπάρξει η Γη. Γεννήθηκα όταν δεν ήταν οι Άβυσσοι, όταν δεν υπήρχαν οι πηγές των αναβλυζόντων υδάτων*».

Είναι φανερό, πως το Φως της Θεϊκής Σοφίας είναι κάτι τελειώς διαφορετικό. Δεν πρόκειται περί του ηλιακού φωτός των σαρκικών οφθαλμών μας, αλλά για το δωρηθέν και εις εμάς από το Θεό πνευματικό μας φως, που με κλειστά τα μάτια σχεδιάζουμε Ουρανοξύστες, κρουαζιερόπλοια, αεροπλάνα και όλες τις μεγαλοφυείς δημιουργίες μας. Είναι το άλλο Φως, το δημιουργικό, που μας χάρισε δια της Πνοής Του ο Δημιουργός μας και το οποίο τόσο άσκεφτα κακομεταχειριζόμαστε! Ναι, ο Θεός δεν υπόκειται στους περιορισμούς του δικού μας ηλιακού φωτός και είναι πολύ απλό, αφού αυτό είναι δημιούργημά Του. Ανθρωπίνως είμαστε υλικά δημιουργήματα, πλασμένοι όμως κατ' εικόνα και ομοίωση του Δημιουργού Θεού. Σαν τέτοια υλικά-πνευματικά πλάσματα, λοιπόν, έχουμε ανάγκη και αντίστοιχου «υλικού» φωτός, προκειμένου με την καθοδήγηση του πνεύματος να δημιουργήσουμε και εμείς και να διαφεντέψουμε στο δικό μας υλικό πεδίο δράσης. Αντικρίζοντας από το Στερέωμα, σήμερα, τον πλανήτη Γη και συγκρίνοντάς τον με εκείνον που παρέλαβε ο προπάτοράς μας Αδάμ, βλέπουμε πως δεν τα πήγαμε καθόλου άσχημα δημιουργικά. Καταπληκτικά και θαυμάσια τα από χώμα και νερό υλικά επιτεύγματά μας. Ποια όμως είναι η Πηγή αυτών των θαυμάσιων επιτευγμάτων μας; Ποια άλλη εκτός από την Πνοή του Θεού, το πανταχού παρόν δημιουργικό Φως; Ας δούμε, όμως, αν τούτες οι ευλογημένες τολμηρές μας σκέψεις, έχουν επιβεβαιωτικές αναφορές στο λόγο του Θεού. Ναι! Υπάρχουν πάμπολλες διεσπαρμένες σε όλη την έκταση, τόσο της Παλαιάς όσο και της Καινής Διαθήκης.

Αναφορές Πνευματικού Φωτός και ηλιακού σκότους στην Βίβλο

1^{ον}. Η Καιόμενη βάτος στο όρος Χωρήβ.

«Εφάνη δε εις αυτόν άγγελος Κυρίου εν φλογί πυρός εκ μέσου της βάτου· και είδε και ιδού, η βάτος εκαίετο υπό του πυρός και η βάτος δεν κατακαίετο. Και είπεν ο Μωϋσής, Ας στρέψω και ας παρατηρήσω το μέγα τούτο θέαμα, διά τι η βάτος δεν κατακαίεται» (Εξ.3:2,3).

Η βάτος ήταν ορατή με ένα δικό της φως, ένα φως φλόγας πυρός, διαφορετικό από το ηλιακό. Αυτό το φως τράβηξε την προσοχή του Μωυσή.

2^{ον}. Μία από τις πληγές της Αιγύπτου επί Φαραώ:

«Και εξέτεινεν ο Μωϋσής την χείρα αυτού προς τον ουρανόν, και έγεινε σκότος πυκνόν εφ' όλην την γην της Αιγύπτου τρεις ημέρας. Δεν έβλεπεν ο εις τον άλλον· ουδέ εσηκώθη τις από του τόπου αυτού τρεις ημέρας· εις πάντας δε τους υιούς Ισραήλ ήτο φως εν ταις κατοικίαις αυτών» (Εξ.10:22-23).

Μία από τις πληγές του Φαραώ ήταν το σκότος εφ' όλης της γης της Αιγύπτου, ενώ, στα σε αυτήν την περιοχή σπίτια των Ισραηλιτών υπήρχε άπλετο φως, όχι, βεβαίως, ηλιακό. Πού ήταν επί τρεις συνεχείς ήμερες το φως του ήλιου; Τι ήταν αυτό το σκοτάδι;

Το πνευματικό φως μοιάζει κατά πολύ με την πίστη των αληθινών Χριστιανών. Ενώ, υπάρχει απιστία και πνευματικό σκοτάδι στο γύρω κόσμο, στο χριστιανό υπάρχει φως, έστω και σε κάποιο λυχνάρακι του είναι του.

3^{ον}. Ο στύλος πυρός.

Ο στύλος πυρός που φώτιζε το λαό Ισραήλ κατά την οδοιπορία του στην Έρημο, δεν έπαιρνε φως από το φυσικό ήλιο μας, αλλά από τον ίδιο τον Κύριο, ο οποίος προπορευόταν του λαού.

«Ο δε Κύριος προεπορεύετο αυτών, την ημέραν εν στύλω νεφέλης, διά να οδηγήι αυτούς εν τη οδώ, την δε νύκτα εν στύλω πυρός, διά να φέγη εις αυτούς· ώστε να οδοιπορώσιν ημέραν και νύκτα· Εξ 40:38, Αρ 14:14, Δτ 1:33, Νε 9:12, Νε 9:19, Ψλ 78:14, Ψλ 105:39, Α' Κορ 10:1 » (Εξ.13:21).

4^{ον} . Αυτός ο στύλος πυρός, στο πέρασμα της Ερυθράς Θάλασσας, έφυγε μπροστά από το λαό και στάθηκε ανάμεσα σε αυτόν και στο διώκοντα Φαραώ. Και εις μεν το λαό Ισραήλ ήταν στύλος φωτίζων, εις δε το Φαραώ σκοτίζων.

«Τότε ο άγγελος του Θεού, ο προπορευόμενος του στρατεύματος του Ισραήλ, εσηκώθη και ήλθεν οπίσω αυτών· και ο στύλος της νεφέλης εσηκώθη απ' έμπροσθεν αυτών, και εστάθη όπισθεν αυτών· και ήλθε μεταξύ του στρατεύματος των Αιγυπτίων και του στρατεύματος του Ισραήλ· και εις εκείνους μεν ήτο νέφος σκοτίζον, εις τούτους δε φωτίζον την νύκτα· ώστε το εν δεν επλησίασε το άλλο καθ' όλην την νύκτα» (Εξ.14:19-20).

Δεν καταγράφεται, αλλά είναι ολοφάνερο, πως αυτό το Φως δεν άφηνε σκιές. Ο λαός του Θεού οδοιπορούσε μέσα σε άπλετο Φως. Το φως του Θεού είναι διάχυτο χωρίς σκιές. (Ιακ.1:17).

Το ίδιο, όμως, Φως μπορεί να μεταβληθεί σε σκότος για εκείνους που αρνούνται και εναντιώνονται προς τον ίδιο τον Θεό. Αυτό έγινε στην περίπτωση του Φαραώ και διαχρονικά

σε όλους εκείνους που μεταστρέφουν την αλήθεια του Θεού σε ψεύδος. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του απ. Παύλου προς τους Ρωμαίους.

«Επειδή ο, τι δύναται να γνωρισθή περί Θεού είναι φανερόν εν αυτοίς, διότι ο Θεός εφάνέρωσε τούτο προς αυτούς. Επειδή τα αόρατα αυτού βλέπονται φανερώς από κτίσεως κόσμου νοούμενα διά των ποιημάτων, η τε αϊδιος αυτού δύναμις και η θειότης, ώστε αυτοί είναι αναπολόγητοι. Διότι γνωρίσαντες τον Θεόν, δεν εδόξασαν ως Θεόν ουδέ ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εν τοις διαλογισμοίς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά· λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν, και ήλλαξαν την δόξαν του αφθάρτου Θεού εις ομοίωμα εικόνας φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών. Διά τούτο και παρέδωκεν αυτούς ο Θεός διά των επιθυμιών των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν, ώστε να ατιμάζονται τα σώματα αυτών μεταξύ αυτών» (Ρωμ.1:19-24).

Ίσως, θα πρέπει να σημειωθεί στη συγκεκριμένη περίπτωση της οδοιπορίας στην έρημο, το γεγονός πως μαζί με το λαό Ισραήλ έφυγε από τη σκλαβιά του Φαραώ και σύμμικτο πλήθος μη Ισραηλιτών. Και αυτό το σύμμικτο πλήθος απολάμβανε τη θεϊκή ευεργεσία του φωτός και συνοδοιπορούσε μαζί με το λαό Ισραήλ. Αυτό το ίδιο, ακριβώς, συμβαίνει και σήμερα στον κόσμο μας. Μαζί με τον πιστό Χριστιανικό κόσμο, συνοδοιπορεί και πλήθος σύμμικτο άθεων, αδιάφορων, πάσης δοξασίας ή ακόμη και πιστών σε πονηρές πνευματικές δυνάμεις. Όλοι αυτοί απολαμβάνουν χάριν των πιστών θεϊκές ευεργεσίες.

«Αναχώρησαν δε οι υιοί Ισραήλ από Ραμμεσή εις Σοκχώθ περίπου 600.000 άνδρες πεζοί χωρίς των παιδιών. Μετ' αυτών συν ανέβηκε και μέγα πλήθος σύμμικτο ανθρώπων και ποίμνια και αγέλες, κτήνη πολλά σφόδρα» (Εξ.12:37-38).

Αυτό το σύμμικτο πλήθος, όμως, έγινε αιτία να παρασυρθεί ο λαός του Θεού και να υποστεί βαρύτερες πληγές. Τι σπουδαίο μάθημα και τούτο για τους πιστούς Χριστιανούς! Σε καμιά περίπτωση, δεν πρέπει να συμπαρασύρονται από το σύμμικτο πλήθος των συνοδοιπόρων τους σε τούτη τη ζωή. Τα μάτια τους πρέπει να είναι προσκολλημένα στο στύλο πυρός και στη νεφέλη.

«Και το σύμμικτο πλήθος το μεταξύ αυτών επιθύμησαν επιθυμία και έκλαιαν πάλι και οι υιοί Ισραήλ και είπαν, ποιος θα μας δώσει κρέας να φάμε;» (Αρθ. 11:4).

Η αφθονία των αναφορών στο Φως το αληθινό δεν επιτρέπει, λόγω χώρου, την αναλυτική και κατά μέρος αναφορά τους στην παρούσα προσπάθεια.

Εν τούτοις, είναι πρόπον να αναφερθούν τμήματα τουλάχιστον του 139^{ου} Ψαλμού του Δαβίδ:

«Κύριε, εδοκίμασάς με και με εγνώρισας. Συ γνωρίζεις το κάθισμά μου και την έγερση μου· νοείς τους λογισμούς μου από μακρόθεν. Εξερευνάς το περπάτημα μου και το πλάγιασμα μου και πάσας τας οδούς μου γνωρίζεις. Διότι και πριν έλθει ο λόγος εις την γλώσσα μου, ιδού, Κύριε, γνωρίζεις το παν. Με περικυκλώνεις όπισθεν και έμπροσθεν, και έθεσες επ' εμέ την χείρα σου. Η γνώσις αύτη είναι υπερθαύμαστος εις εμέ· είναι υψηλή· δεν δύναμαι να φθάσω εις αυτήν. Που να υπάγω από του πνεύματός σου; και από του προσώπου σου που να φύγω; Εάν αναβώ εις τον ουρανό, είσαι εκεί· εάν πλαγιάσω εις τον Άδην, ιδού, συ. Εάν λάβω τας πτέρυγας της

αυγής και κατοικήσω εις τα έσχατα της θαλάσσης, και εκεί θέλει με οδηγήσει η χειρ σου και η δεξιά σου θέλει με κρατεί. Εάν είπω, Αλλά το σκότος θέλει με σκεπάσει, και η νυξ θέλει είσθαι φως περί εμέ· και αυτό το σκότος δεν σκεπάζει ουδέν από σού· και η νυξ λάμπει ως η ημέρα· εις Σε το σκότος είναι ως το φως. Διότι Συ εμόρφωσας τους νεφρούς μου· με περιετόλιζας εν τη κοιλία της μητρός μου. Θέλω σε υμνεί, διότι φοβερώς και θαυμασίως επλάσθην· θαυμάσια είναι τα έργα σου· και η ψυχή μου κάλλιστα γνωρίζει τούτο. Δεν εκρύφθησαν τα οστά μου από σου, ενώ επλαττόμην εν τω κρυπτώ και διεμορφονόμην εν τοις κατωτάτοις της γης Το αδιαμόρφωτον του σώματός μου είδον οι οφθαλμοί σου· και εν τω βιβλίω σου πάντα ταύτα ήσαν γεγραμμένα, ως και αι ημέραι καθ' ας εσχηματίζοντο, και ενώ ουδέν εκ τούτων υπήρχε· πόσον δε πολύτιμοι είναι εις εμέ οι βουλές σου, Θεέ· πόσον μεγαλύνθηκε ο αριθμός αυτών. Εάν ήθελα να απαριθμήσω αυτάς, υπερβαίνουν την άμμο· ζυπνώ, και έτι είμαι μετά σου.... » (Ψαλμ:139).

Με ποιο φως ο Θεός βλέπει όλα αυτά που μας λέει ο Δαβίδ;

Πολύ απλά, είναι το ίδιο φως με το οποίο οι πιστοί της Νέας Ιερουσαλήμ θα βλέπουν το πρόσωπο του Κυρίου. Όταν ο Κύριος είπε στο ληστή, πως θα ήταν μαζί Του στον Παράδεισο, τόπο που δε φωτίζει ο γήινος ήλιος, ασφαλώς και δεν θα είχε δίπλα Του κάποιον τυφλό που δεν έβλεπε τίποτα.

Στο σημείο αυτό κατανοήσαμε, την ανάγκη που υπάρχει στο να βλέπουμε τα πράγματα υπό το φως του ήλιου, αλλά, επίσης, και ίσως πριν από όλα με το φως του Αγίου Πνεύματος. Το Άγιο Πνεύμα, την ημέρα της Πεντηκοστής, έγινε ορατό με δικό Του φως.

«και εφάνησαν εις αυτούς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ως πυρός, και εκάθησεν επί ένα έκαστον αυτών» (Πρ.2:3).

Αυτό το φως που παρομοιάζεται με γλώσσες πυρός, ασφαλώς και δεν ήταν από φλόγες γήινης φωτιάς, ούτε και προερχόταν από αντανακλάσεις του ηλιακού φωτός.

Το μεν ηλιακό φως, διατρέχοντας και φωτίζοντας τον υλικό κόσμο, είναι χρήσιμο και απαραίτητο για όλο το φυτικό και ζωικό Βασίλειο, ενώ το πνευματικό Φως είναι αποκλειστικό προνόμιο του Ανθρώπου. Στο εξής, τα πάντα θα εξελίσσονται μέσα σε αυτό το νέο φως της υλικής Δημιουργίας.

«Φύλαξέ με ως κόρη οφθαλμού· κρύψε με υπό την σκιάν των πετέρυγων σου» (Ψλμ.17:8), θα πει ο ψαλμωδός εννοώντας, βέβαια, την προστασία του από τους εναντίον του επαναστάτες και όχι από τη σκιά του ήλιου, που είναι σκότος στα σαρκικά μάτια μας. Άλλο είναι το σκότος της Αβυσσαλέας κακίας και άλλο το σκότος που αφήνει η απουσία του ηλιακού φωτός.

Αλλά το σκότος που υπήρχε στο πρόσωπο της Αβύσσου, τι έγινε; Αναμείχθηκε, μήπως, με το φως και έγινε μια κατάσταση αναλαμπών ή αστραπών μέσα στο σκοτάδι; Ή μήπως ξαφνικά και κατά τη διάρκεια του φωτός, εξορμεί το σκότος συσκοτίζοντας απότομα τα πάντα; Μια ακανόνιστη κατάσταση διαδοχής φωτός και σκότους;

Αυτές οι σκέψεις μας φέρνουν ασυναίσθητα στο νου το ανθρωπίνως ανεξήγητο, σκοτεινό τρίωρο στη Σταυρική θυσία του Κυρίου μας.

Κάλλιστα, λοιπόν, μπορούμε να δεχτούμε, πως με το «γενηθήτω φως», το φως της ύλης περιέλουσε την υλική δημιουργία και όλα τα υλικά σώματα που υπήρχαν εκείνη τη

χρονική στιγμή. Ήταν μια πραγματική ευλογημένη έκρηξη της Θεϊκής Αγάπης.

Όλοι μας ανακουφιζόμαστε και βγάζουμε ένα επιφώνημα ανακούφισης μετά την επιστροφή του φωτός από κάποια προσωρινή διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος. Κάτι αντίστοιχο μπορεί να συνέβη και στις αγγελικές δυνάμεις, όταν αλάλαζαν κατά τις δημιουργικές Θεϊκές διαδικασίες.

Το Φως, λοιπόν, που δημιουργήθηκε με την προσταγή του Θεού δεν αφορούσε τον Ίδιο, αλλά τη μέλλουσα υλική δημιουργία Του. Με το «γενηθήτω φως», αυτό το συγκεκριμένο νέο δημιούργημα πλημύρισε αμέσως όλη την υλική Δημιουργία. Φωτίστηκε όλη η Ύλη στην οποιαδήποτε κατάσταση βρισκόταν τη συγκεκριμένη στιγμή. Δε γνωρίζουμε, αν αυτή ήταν μια ενιαία μάζα ή σε διασκορπισμένα ακανόνιστα κομμάτια της.

Γεγονός είναι, πως φωτίστηκαν τα πάντα, Χώρος και Ύλη. Ανάλογα δε με την σύστασή της, τα διάφορα τμήματά της έγιναν αυτόφωτα, ετερόφωτα, ή και ανάμικτα λόγω αντικατοπτρισμού τους. Ανάμεσα σε αυτά ήταν και η Γη στην οποιαδήποτε κατάστασή της. Φωτίστηκαν, επίσης, τα ύδατα επί της επιφανείας των οποίων το Πνεύμα του Θεού «επιφέρετο». Όπως, λοιπόν, θεωρείται λογικό, άλλο είναι το υλικό φως, το οποίο στο εξής χάριν άμεσης κατανόησης θα το λέμε ηλιακό και άλλο το Πνευματικό Φως. Το καθένα έχει το δικό του χώρο και τις δικές του διαστάσεις.

Άλλο είναι το πνευματικό φως, εκείνο που με κλειστά μάτια κάνουμε όνειρα για το μέλλον μας και σχεδιάζουμε τις δημιουργίες μας και άλλο το φως που τις υλοποιούμε. Όταν ο Ιησούς Χριστός είπε, πως ο Ίδιος είναι το Φως του κόσμου, ασφαλώς και δεν εννοούσε το ηλιακό φως, δηλαδή το φως που φωτίζει την ύλη. Όταν ο απ. Ιάκωβος έγραψε,

πως ο Θεός είναι ο Πατέρας των φώτων, εις τον οποίον δεν υπάρχει αλλοίωση ή σκιά μεταβολής, ασφαλώς εννοούσε κάτι τελείως διαφορετικό από το ηλιακό φως στο οποίο υπάρχουν και οι δύο αυτές ιδιότητες.

«Πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι άνωθεν κατεβαίνον από του Πατρός των φώτων εις τον οποίον δεν υπάρχει αλλοίωσις ή σκιά μεταβολής» (Ιάκ.1:17).

Όταν ο ευ. Ιωάννης γράφει πως ο Ιησούς είναι η ζωή και ότι η ζωή είναι το Φως των ανθρώπων, ασφαλώς και δεν εννοεί το ηλιακό φως, μάλιστα, το επιβεβαιώνει γράφοντας πως αυτό το Φως φέγγει στο σκοτάδι και το σκοτάδι δεν το κατέβαλε.

«εν Αυτώ ήτο ζωή και η ζωή ήτο το φως των ανθρώπων. Και το φως εν τη σκοτία φέγγει και η σκοτία δεν κατέλαβεν αυτό» (Ιω.1:4,5).

Ο ίδιος απόστολος γράφει στην πρώτη του επιστολή, την υπόσχεση που ο Χριστός έδωσε στους αποστόλους και αφορά τους πιστούς Του.

«Αυτή είναι η επαγγελία την οποία ακούσαμε απ' Αυτόν και την απαγγέλομε προς εσάς, ότι ο Θεός είναι Φως και σκοτία δεν υπάρχει σε Αυτόν, δεν υπάρχει ουδεμία» (1^η Ιω.1:5).

Τι σημαίνουν τα λόγια του Δαβίδ,

«Διότι μαζί Σου είναι η πηγή της Ζωής, εν τω φωτί Σου θέλομεν ιδεί Φως» (Ψαλμ.36:9)

Υπάρχει πληθώρα αναφορών στο λόγο του Θεού, σχετικά με το πνευματικό φως και θα είναι πολύ, πολύ τραβηγμένο να θεωρήσουμε, πως όλες αυτές είναι απλώς παραλληλισμοί άνευ αντικειμένου. Βεβαίως, υπάρχουν και τέτοιες, που

έχουν κύριο σκοπό να μας κάνουν να κατανοήσουμε την πραγματικότητα.

Αν αρνηθούμε το Πνευματικό Φως, σίγουρα θα φτάσουμε στο σημείο να δεχτούμε, πως ο ίδιος ο Θεός έχει ανάγκη του ηλιακού – υλικού φωτός και πως το έφτιαξε για να βλέπει και ο Ίδιος. Αυτό είναι βέβαιος παραλογισμός, αν όχι βλασφημία.

Με ποιο φως οι Μαθητές είδαν τη Μεταμόρφωση του Σωτήρα μας, ο πρωτομάρτυρας Στέφανος τον Κύριο ιστάμενον (Πρ.7:55), ο Ιωάννης ο βαπτιστής τον ουρανό ανοιγμένο κατά τη βάπτιση του Κυρίου κλπ., κλπ;

Ασύλληπτες, υπερβολικά τολμηρές, αλλά καθόλου παράλογες, το αντίθετο πολύ λογικές είναι οι απορίες που μας δημιουργούνται σε τούτη την πρώτη δημιουργική εντολή του Δημιουργού μας «γενηθήτω φως». Πόσοι τόμοι, άραγε, έχουν γραφτεί, πόσα έργα μεγαουργίας έχουν συντελεστεί με τη βοήθεια αυτού του υπέροχου και τόσο αναγκαίου δώρου του φωτός; Φυσικό είναι, κάποιος να απαντήσει, «τα πάντα». Μέσα στο σκοτάδι δεν μπορεί κανείς έμπειρος αρχιτέκτονας να σχεδιάσει και να κατασκευάσει σωστά και ίσια μια απλή ξερολιθιά, πόσο μάλλον να χτίσει παλάτια Ναούς και ουρανοξύστες!

Κανείς σπουδασμένος ναυπηγός δεν μπορεί στα σκοτεινά να φτιάξει μια βάρκα και κανείς αεροναυπηγός σωστά έναν απλό χαρταετό. Το ηλιακό φώς, λοιπόν, από ότι λογικά συμπεραίνουμε είναι το κυρίαρχο στοιχείο στη δική μας ανθρώπινη δημιουργία.

Αλλά και όλοι οι τόμοι που έχουν γραφτεί, με τι Φως υλοποιούνται; Ποια είναι η κινητήρια δύναμη, που οδήγησε τα άψυχα δάχτυλα στο να αποτυπώσουν στην άμμο, στο

χώμα, στο χαρτί, στο τάμπλετ υλικές και πνευματικές αξίες; Τί μέγα μυστήριο είναι τέλος πάντων αυτός ο Άνθρωπος; Σάρκα και Πνεύμα.... Σάρκα που συνίσταται από τα γύρω του υλικά φυσικά στοιχεία και Πνεύμα που δωρίσθηκε από το Μέγα Δωρητή των πάντων δια της Πνοής Του.

«Κάθε δόση αγαθή και παν δώρημα τέλειον είναι άνωθεν κατεβαίνον από του Πατρός των Φώτων εις τον οποίον δεν υπάρχει αλλοίωση ή σκιά μεταβολής». (Ιακ.1:17).

Όλων των φώτων οιασδήποτε έντασης μεταβολής και είδους.

Πώς να κρατήσει ο πιστός τα δάκρυα ευγνωμοσύνης του, ζώντας μέσα σε ένα πνευματικά και υλικά Θεόλουστο φωτεινό περιβάλλον; Πόσο χαρούμενα να σκιρτήσει η καρδιά του, γνωρίζοντας πως θα έρθει κάποια μέρα που θα κινείται μέσα σε αυτό και θα βλέπει το Λυτρωτή του πρόσωπο με πρόσωπο;

Ἄνθρωπος ἴσον συνύπαρξη Πνευματικού Ὑλικού Φωτός.

Ο μέγας απόστολος των εθνών Παῦλος, συμβουλεύοντας τον ισόψυχό του Τιμόθεο στο θέμα της αγιότητας της εκκλησίας, του μιλάει για ένα Μυστήριο Μέγα. Η Εκκλησία, του γράφει, είναι το σπίτι του Θεού εννοώντας, βεβαίως, όχι το Ναό, αλλά τις καρδιές των πιστών του Χριστού. Κατά λέξη του γράφει:

«Και αναντιρρήτως το μυστήριο της ευσέβειας είναι μέγα, ο Θεός φανερώθηκε με σάρκα, δικαιώθηκε σε Πνεύμα, φάνηκε σε Αγγέλους, κηρύχτηκε στα έθνη, Τον πίστεψε ο κόσμος αναλήφθηκε με δόξα» (Τιμ.1^η,3:16).

Σε τούτο το ευλογημένο εδάφιο βλέπουμε ολοκάθαρα την απόλυτη αρμονία του Πνεύματος και της Σάρκας, του Πνευματικού Φωτός αφ' ενός που είναι η Θεότητα του Χριστού και του ηλιακού φωτός που είναι η ενανθρώπησή Του, αντικατοπτρισμός της οποίας είναι η Εκκλησία του Χριστού στη θεοποίησή της. Στο ευλογημένο πρόσωπο του Σωτήρα μας Ιησού Χριστού, αυτά τα δύο Φως και φως γίνονται ένα αρμονικό σύνολο. Συγκεκριμένα:

α) Ο Θεός φανερώθηκε με σάρκα κατά την ένσαρκη γέννησή Του στη Βηθλεέμ και σύμφωνα με τις σχετικές θαυμαστές προφητείες.

β) Σαν Υιός Ανθρώπου δικαιώθηκε Πνευματικά κατά τη γέννησή Του, τη βάπτισή Του, τις αλλεπάλληλες φορές που άνοιξαν οι ουρανοί και το επιβεβαίωσαν στο όρος της Μεταμόρφωσης κλπ.

γ) Φάνηκε σε Αγγέλους: Ἄγγελοι στη Βηθλεέμ, Ἄγγελοι στους πειρασμούς, Ἄγγελοι στη Μεταμόρφωση, Ἄγγελοι στον κήπο της Γεσθημανή, Ἄγγελοι στην Ανάσταση,

Άγγελοι στην Ανάληψή Του. Μόνο στο Γολγοθά και στην ενταφίασή Του ήταν μόνος, για χάρη του ληστή, για δική σου και δική μου χάρη. Η οδυνηρή κραυγή Του, «Πατέρα γιατί με εγκατέλειπες», είναι ηχηρή απόδειξη της μοναξιάς Του. Το 3ωρο σκοτάδι που ακολούθησε, κάτι πρέπει να μας θυμίζει, έστω και συναισθηματικά σχετικά με το σκότος της Αβύσσου. Βασίλευε το Φως του κόσμου εκείνες τις ώρες, βασίλευε ο Υιός του Ανθρώπου, ο Υιός του Θεού που «σαρξ εγένετο».

δ) Κηρύχτηκε στα Έθνη. Τρεις χιλιάδες τα μέλη της πρώτης Εκκλησίας του Χριστού από όλα τα έθνη (Πρ.2:5), από το πρώτο κήρυγμα του ψαρά αποστόλου Πέτρου. Και σήμερα εκατομμύρια αντίτυπα του κηρύγματος εκείνου, κυκλοφορούν σε όλο τον κόσμο σώζοντας πολυτίμες ψυχές.

ε) Τον πίστεψε ο κόσμος. Σε όλον τον κόσμο υπάρχουν πιστοί του Χριστού.

στ) Αναλήφθηκε με δόξα. *«Βλεπόντων αυτών (των Μαθητών) ανελήφθη και Νεφέλη υπέλαβεν Αυτόν από των οφθαλμών αυτών»* (Πρξ.1:9).

Ναι, εκείνη η Νεφέλη που οδηγούσε το λαό Ισραήλ στην Έρημο Σινά, εκείνη η νεφέλη που *«ενώ ελάλει ο Ααρών προς πάσαν την Συναγωγήν των υιών Ισραήλ, έστρεψαν το πρόσωπον προς την έρημον και ιδού η δόξα του Θεού εφάνη εν τη νεφέλη»* (εξ.16:10).

ζ) Ναι, εκείνες οι ένδοξες νεφέλες για τις οποίες σε ένα αυστηρά μονοθεϊστικό θεοκρατικό έθνος τόλμησε να γράψει ο προφήτης Δανιήλ 6-7 αιώνες προ Χριστού.

«Είδον εν οράμασι νυκτός και ιδού ως υιός ανθρώπου, ήρχετο μετά των νεφελών του ουρανού και έφθασεν έως του Παλαιού των ημερών και εισήγαγον Αυτόν ενώπιον Αυτού.

Και εις Αυτόν εδόθη η εξουσία και η δόξα και η Βασιλεία δια να λατρεύωσιν Αυτόν πάντες οι λαοί, τα έθνη και αι γλώσσαι . Η εξουσία Αυτού είναι εξουσία αιώνιος ήτις δεν θέλει παρέλθει και η βασιλεία Αυτού ήτις δεν θέλει φθαρεί» (Δαν.7:13-14).

η) Ναι, εκείνες οι νεφέλες πάνω στις οποίες θα αρπαχτούν οι πιστοί κατά την πολυπόθητη ημέρα της Αρπαγής τους, όταν ο Νυμφίος θα «αρπάξει» τη νύμφη Του, την Εκκλησία των πιστών Του από ένα κόσμο αποστάτη και βλάσφημο.

«Αυτός ο Κύριος θα κατεβεί από τον Ουρανό με κέλευσμα, με φωνή Αρχαγγέλου και με σάλπιγγα Θεού και οι αποθανόντες εν Κυρίω θα αναστηθούν πρώτα, έπειτα εμείς οι ζώντες, όσοι απομένουμε θα αρπαχτούμε μαζί τους σε νεφέλες, εις απάντηση του Κυρίου, εις τον αέρα και έτσι θα είμαστε πάντα μαζί με τον Κύριο» (Θεσσ.1^η,4:16-17). Αυτά τα Πνευματικά μεγαλειώδη φαινόμενα έγιναν κατά το παρελθόν και όσα απομένουν θα γίνουν στην ώρα τους υπό το φως του ήλιου και του Πνεύματος.

Ας επιστρέψουμε και πάλι στην ξενάγησή μας.

Στο πρώτο και δεύτερο, όμως, εδάφιο της Γένεσης βλέπουμε πως δε γίνεται καμιά νύξη για φως, το αντίθετο, μάλιστα, υπάρχει σκότος! Τι συνέβαινε; Η περιγραφή της τότε κατάστασης είναι πολύ συγκεκριμένη:

«η δε Γη ην αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος επάνω της αβύσσου και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος».

ή κατά Βάμβα,

«Η δε γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου. Και πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων».

Πού ήταν το ηλιακό μας φως εκείνη την εποχή;

Ο Δημιουργός ενεργούσε μέσα στο σκοτάδι και τα πάντα ήταν μέσα σ' αυτό;

Όχι, μας λέει το ίδιο εδάφιο, το σκότος ήταν μόνο στο πρόσωπο της Αβύσσου. Τότε, και με δεδομένο πως δεν υπήρχε ο ήλιος, ποιο φως ήταν αυτό που περιέβαλε τα πάντα εκτός από την Άβυσσο;

Μια απλή ή απλοϊκή, έστω, απάντηση μπορεί να είναι, πως η Γη στην οποιαδήποτε κατάστασή της βρισκόταν μέσα στο σκοτάδι των πολλών υδάτων του δευτέρου εδαφίου. Ως γνωστόν, στο βάθος των θαλασσών, των λιμνών και των ωκεανών υπάρχει απόλυτο σκοτάδι, καθώς το φως δεν μπορεί να προχωρήσει πέραν των 200 μέτρων.

Με την εντολή του Θεού γεννηθήτω φως, απλά, η Γη αναδύθηκε και το φως την περιέλουσε. Αυτή η άποψη, όμως, προσκρούει στη θεωρία της απόσπασης της Γης από τον ήλιο, ο οποίος έγινε την τέταρτη δημιουργική μέρα. Αναγκαστικά, λοιπόν, σε τούτη την περίπτωση, μπορούμε να δεχτούμε πως ο ήλιος και τα άλλα ουράνια σώματα υπήρχαν μεν, αλλά δεν ήταν φωστήρες προ της Δημιουργίας του φωτός. Ήταν διασκορπισμένες στο στερέωμα ύλες ή και ενσωματωμένες σε μια ενιαία μάζα σε άφωτη κατάσταση. Σε κάτι τέτοιο συμφωνεί η εκδοχή του πρώτου εδαφίου στη λογική του «εν αρχή εποίησε ο Θεός τον ουρανό και τη γη» σαν Ύλη. Είναι πολλά τα σε στερεά, υγρή και αέρια μορφή υλικά αντικείμενα, που αν και είναι άφωτα και ψυχρά, κρύβουν μέσα τους φοβερές ιδιότητες και δυνάμεις φωτός και θερμότητας. Τέτοια υλικά είναι η ασετιλίνη σε στερεή, υγρή ή και αέρια μορφή, η καυστική σόδα, ο ασβέστης, το υδρογόνο σε υγρή μορφή και άλλες φυσικές ύλες.

«Γενηθήτω φως», ίσον η λεγόμενη «Μεγάλη Έκρηξη (Big Bang)»;

Γιατί όχι, αν συμπληρωθεί ο τίτλος με τη διευκρίνιση «Μεγάλη έκρηξη της Θεϊκής Αγάπης».

α) Με το «γενηθήτω φως», η υλική Δημιουργία και όλος ο γύρω της χώρος φωταγωγήθηκε. Εκείνη η κομματιασμένη ή και ενιαία υλική μάζα, ανάλογα με τη σύσταση των μερών της, έγινε αυτόφωτη, ετερόφωτη ή και ανάμεικτη. Σίγουρα, όλα αυτά είναι σκέψεις, που δεν έχουν καμιά αποδεικτική ισχύ, είναι όμως λογικές υποθέσεις, το ίδιο και περισσότερο ίσως αποδεκτές από την αποκόλληση της Γης από τον ήλιο, που απλά μεταθέτει το πρόβλημα του φωτός στο παρελθόν. Την αλήθεια θα τη μάθουν οι πιστοί στον Ουρανό.

Προς το παρόν, μένουμε απλά οχυρωμένοι στο καταφύγιο της πίστης μας.

Εδάφια 4 και 5

Κατά Βάμβα :

«και είδεν ο Θεός το φως ότι ήτο καλόν· και διεχώρισεν ο Θεός το φως από του σκότους· και κάλεσε ο Θεός το φως, Ημέρα· το δε σκότος κάλεσε, Νύκτα. Και έγινε εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα πρώτη» (εδ.4,5).

Κατά τους Ο΄:

«και είδεν ο Θεός το φως ότι καλόν και διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον του φωτός και ανά μέσον του σκότους και εκάλεσεν ο Θεός το φως ημέραν και το σκότος εκάλεσεν νύκτα και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα μία» (εδ.4,5).

β). Διαχωρισμός και ονομασία νέου φωτός και νέου σκότους

Ημέρα και Νύχτα

Ο Θεός είδε, πως ήταν καλό το φως και το διαχώρισε από το σκοτάδι και μάλιστα, τους έδωσε και τα ονόματά τους.

Φανερό είναι, πως το «γενηθήτω φως» ειπώθηκε για να φωτίσει και όχι για να διαπεράσει ή και να ακτινοσκοπήσει την υλική δημιουργία. Ήταν κάτι ολοκαίνουριο, που αφορούσε μόνο την ύλη και δεν είχε καμιά συγκριτική σχέση εκτός, ίσως, κάποιων παραλληλισμών με το Δημιουργό Φως που είναι ο ίδιος ο Θεός, στο οποίο «δεν υπάρχει αλλοίωση ή σκιά μεταβολής» (Ιακ.1:17).

Η επισήμανση «είδε ο Θεός ότι καλό», είναι από μόνη της ολοφάνερη ένδειξη, πως πρόκειται για κάτι καινούριο και όχι για το δικό Του απρόσιτο φως, στο οποίο κατοικεί. Η ύλη έπρεπε να διαχέεται και όχι να τη διαπερνά το νέο φως, καθιστώντας την διάφανη και αόρατη. Αυτή η ανάγκη δημιούργησε τη σκιά που καμιά σχέση δεν έχει με το σκότος της Αβύσσου. Σκιά είναι, πολύ απλά, το αθέατο μέρος της πηγής του φωτός. Δε σταματά, όμως, εδώ η φροντίδα του Θεού. Έπρεπε να γίνει διαχωρισμός και να ονοματιστεί το νέο φως και το νέο σκότος και έγινε:

«Διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον του φωτός και ανά μέσον του σκότους και εκάλεσεν ο Θεός το φως ημέραν και το σκότος εκάλεσεν νύκτα».

Μα τούτη η διευκρίνιση των Ο΄ είναι φανταστική! Το νέο φως ονομάζεται Μέρα, με προορισμό να φωτίζει την ύλη και δεν έχει σχέση με το απρόσιτο Φως του Θεού, η δε Νύχτα είναι σκιά, δεν είναι το επί του προσώπου της Αβύσσου σκότος. Οι λέξεις Μέρα και Νύχτα είναι, απλώς,

αντικατοπτρισμός του Αληθινού Φωτός και του επίσης αληθινού επί του προσώπου της Αβύσσου, Σκότους. Χαίρεται ο χριστιανικός κόσμος, μελετώντας και απολαμβάνοντας τις κρυφές λεπτομέρειες, τις «κεραίες» και τα «ιώτα», που δεν θα εκπέσουν μέχρι την συντέλεια του παρόντος κόσμου (Ματθ.5:18).

Εκείνο, το οποίο μπορούμε να δεχτούμε με σιγουριά, είναι πως το φως που δημιουργήθηκε, τώρα είναι τελείως διαφορετικό από το απρόσιτο φως, στο οποίο κατοικεί ο Θεός. Το τωρινό φως περιορίζεται στο να φωτίζει την ύλη, κάνοντάς την ορατή στα σαρκικά μας μάτια, το δε νέο σκότος δεν είναι το επί του προσώπου της Αβύσσου, αλλά, απλώς η σκιά των υλικών σωμάτων. Ως γνωστόν, και επιστημονικά το υλικό φως υπάρχει παντού διάχυτο σε όλο το Στερέωμα. Εκείνο το σκότος το επί του προσώπου της Αβύσσου, πήγε μαζί της σε κάποια άλλη εξώτερη διάσταση. Τώρα, δεν υπάρχει πια το σκότος της Αβύσσου στη Γη μας. Η παράκληση των πονηρών πνευμάτων να μην τα στείλει ο Κύριος στο σκότος της Αβύσσου, είναι ενδεικτική αυτής της άποψης. Η εντολή «γενηθήτω» φως και όχι «ελθέτω» φως είναι επίσης καθοριστική έκφραση, πως πρόκειται για κάτι εντελώς καινούριο στην τωρινή πλάση της Γης.

Λέγοντας το εντελώς καινούριο, σίγουρα, δεν εννοούμε, πως ποτέ δεν υπήρξε παρόμοιο φως στο παρελθόν. Το νέο φως αφορά τη νέα δημιουργία της νέας Γης. Ας μη μας διαφεύγει, επίσης, το ανεξήγητο επιστημονικά σκότος του τρίωρου της Σταύρωσης. Η παρουσία του, ίσως, κάτι πρέπει να μας υπενθυμίζει σχετιζόμενο με το επί Φαραώ σκότος, που έπεσε επί της γης της Αιγύπτου.

Όταν τα ύδατα των πηγών της μεγάλης αβύσσου κατέκλεισαν τα πάντα, τότε ως ήταν φυσικό και το σκότος

κατέκλεισε τα πάντα. Αυτό, ίσως, ήταν και το σκότος το επί του προσώπου της Αβύσσου και όχι το σκότος της ίδιας. Αυτό μας λέει το δεύτερο εδάφιο. Ίσως, και αυτή η αναφορά – λεπτομέρεια είναι μια «κεραία» ή ένα «ιώτα» στο λόγο του Θεού. Ας μην ξεχνάμε, επίσης, πως ο λόγος του Θεού μας λέει «Ίδού κάνω τα πάντα νέα». Σε αυτό το «πάντα νέα», σίγουρα υπάρχει και κάποιο «νέο φως».

Αν, έτσι, είναι τα πράγματα, τότε και το «η Γη ην αόρατος» έχει κάποια ιδιαίτερη βαρύτητα. Αφού δεν υπήρχε το «υλικό» φως, ήταν επόμενο να μη φαίνεται. Στο 2^ο εδάφιο το «αόρατον» της Γης, λογικά πλέον, πρέπει να αφορούσε την ανυπαρξία του φωτός της ύλης και όχι, βέβαια, του απρόσιτου φωτός του Θεού. Στη Δημιουργία αντί του σκότους της Αβύσσου εισήλθε η σκιά της ύλης. Πνευματικά υπάρχει το απρόσιτο φως του Θεού και το σκότος της Αβύσσου, υλικά δε το φως της ύλης που είναι η Μέρα και η σκιά της που είναι η Νύχτα.

Βλέπουμε, λοιπόν, πως από την πρώτη κιόλας Δημιουργική μέρα υπήρχε διακριτή χρονική περίοδος, τόσο για τη μέρα όσο και για τη νύχτα! Υπήρχε μέρα και νύχτα χωρίς τον ήλιο και τη σελήνη. Μέρα ίσον φως ήλιου και νύχτα ίσον σκιά της ύλης. Αυτό μας λέει το συγκεκριμένο εδάφιο!

Σε τούτο το σημείο η καρδιά μας χτυπάει δυνατά.

Χωρίς την ανάγκη του ρυθμιστή ήλιου, του φεγγαριού και των αστεριών!

Βεβαίως, κάποιος θα αντιτείνει τη δική του άποψη «φως χωρίς τον ήλιο μας δεν υπάρχει».

Κάποιος άλλος, όμως, θα του αντιπροτείνει πως φως υπάρχει διάχυτο σε όλο το στερέωμα, έστω και αν δεν το βλέπουμε κατά τις νυχτερινές σκοτεινές έναστρες νύχτες. Αν

σβήσει ο ήλιος, αυτό δε σημαίνει πως το σκοτάδι θα κατακλείσει το Σύμπαν. Κάποιος δε απλός πιστός θα πει, πως όταν υπάρχει ουράνια ΔΕΗ, υπάρχει φως στο σκοτάδι αρκεί να πατηθεί ο διακόπτης.

Τόσο το φως όσο και το σκότος είχαν τη χρονική τους περίοδο και αυτό είναι το σημαντικό.

Η πρώτη, λοιπόν, Δημιουργική μέρα τέλειωσε με τα λόγια της Ξεναγού μας: *«Και έγινε εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα πρώτη»*. Από την πρώτη, κιάλας, Δημιουργική μέρα υπήρχε μέρα και νύχτα και αυτό είναι ολοκάθαρο.

Οπωσδήποτε στη δική μας αντίληψη υπάρχει πρόβλημα, σχετικά με τη δημιουργία του φωτός. Αλλά τί θα ήταν προτιμότερο να γράψει ο Μωυσής «γενηθήτω φως» ή «να ανάψουν και να καίγονται τα ουράνια σώματα που έχουν αυτή την ιδιότητα»; Πώς θα γινόταν πιο καταληπτό στις τότε κοινωνίες ή ακόμη και στις σημερινές;

Εμείς, όμως, μείναμε λίγο σκεφτικοί, καθώς δεν καταλάβαμε το βράδιασε και ξημέρωσε η πρώτη μέρα.

Κανονικά, θα έπρεπε να μας έλεγε βράδιασε η πρώτη μέρα και να σταματούσε εκεί ή έστω βράδιασε η πρώτη μέρα και (κατόπιν) ξημέρωσε η δεύτερη.

Χωρίς να ρωτήσουμε την Ξεναγό μας, βάλαμε λίγο το μυαλό μας να δουλέψει και δώσαμε από μόνοι μας την εξήγηση:

Αν σταματούσε στο βράδιασε, τότε αυτή η πρώτη μέρα δε θα είχε το αναλογούν εις αυτήν σκότος, τη νύχτα της, πράγμα που θα δημιουργούσε άλλα λογικά προβλήματα, όπως π.χ. το ότι αυτή η πρώτη μέρα είχε μόνο μέρα και εσπέρα, όχι δε και νύχτα ή ότι βράδιασε και τέλος. Ο λόγος

του Θεού, όμως, λέει όχι το σκότος πήρε και αυτό το μερίδιό του υπό μορφή σκιάς, αλλά μόνον αυτό. Όπως η μέρα είχε το πρωί της, έτσι και η νύχτα έχει την εσπέρα της που ήταν η δική της αρχή, το δικό της «πρωινό». Φως θα παραδώσει η πρώτη μέρα! Το «Γενηθήτω φως» ήταν κάτι εντελώς καινούριο, έγινε από το τίποτα και δεν τέλειωσε η ύπαρξή του με το βράδιασε και σκοτεινίασε, αλλά είχε και συνέχεια. Θα επανερχόταν το ίδιο φως μετά την ορισμένη περίοδο του σκότους και διαδοχικά θα επαναλαμβάνονταν σε όλες τις επόμενες μέρες. Το «εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα...» έγινε πλέον νόμος.

Χωρίς, ίσως, να το έχουμε συνειδητοποιήσει και εμείς οι ίδιοι, σήμερα εκφραζόμαστε κατά τον ίδιο ακριβώς Αγιογραφικό τρόπο. Όταν λέμε κάθε πρωί, πως ξημέρωσε μια καινούρια μέρα, αφήνουμε στην πραγματικότητα τη νύχτα για τη χθεσινή. Το ίδιο κάνουμε και όταν προσδιορίζουμε χρονικά τη νύχτα. Λέγοντας, επί παραδείγματι, νύχτα της Δευτέρας εννοούμε το χρονικό διάστημα, που ακολούθησε τη μέρα της.

Ο χρόνος του φωτός και του σκότους είχε μοιραστεί από την πρώτη στιγμή, έτσι και η δεύτερη μέρα θα ξεκινούσε με το «γεννηθήτω φως». Θα έπαιρνε και αυτή το μερίδιο του φωτός της, αλλά και το μερίδιο του σκότους, χωρίς να παραδώσει σκότος στην επόμενη μέρα!..

Αυτή η ερμηνεία, βεβαίως, είναι δική μας, καθώς δε ρωτήσαμε την Ξεναγό μας, δική μας, λοιπόν, και η ευθύνη για την ορθότητά της.

Δεύτερη Δημιουργική Μέρα

Εδάφια 6-8

Σύμφωνα με τους Ο΄:

«6 και είπε ο Θεός γενηθήτω στερέωμα εν μέσω του ύδατος και έστω διαχωρίζον ανά μέσον ύδατος και ύδατος και εγένετο ούτως. 7. Και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα και διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον του ύδατος ο ην υποκάτω του στερεώματος και ανά μέσον του ύδατος του επάνω του στερεώματος.8 Και εκάλεσεν ο Θεός το στερέωμα ουρανόν και είδεν ο Θεός ότι καλόν και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα Δευτέρα».

Σύμφωνα με τον Βάμβα:

«Και είπε ο Θεός, Γενηθήτω στερέωμα αναμέσον των υδάτων, και ας διαχωρίζει ύδατα από υδάτων. 7. Και εποίησε ο Θεός το στερέωμα, και διαχώρισε τα ύδατα τα υποκάτωθεν του στερεώματος από των υδάτων των επάνωθεν του στερεώματος. Και έγινε ούτω. 8. Και εκάλεσε ο Θεός το στερέωμα, Ουρανό. Και έγινε εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα Δευτέρα».

Γενηθήτω Στερέωμα

Στερέωμα Το Φράγμα των πολλών υδάτων.

Ορισμός της λέξης Στερέωμα:

«Στερέωμα είναι η στερέωση και στην προκειμένη περίπτωση, ο αντιληπτός εις ημάς Ουρανός, ο χώρος στον οποίο βρίσκονται τα ουράνια σώματα και όχι το άγνωστο αχανές της Αβύσσου».

Εδώ, αρχίζουν και πάλι έντονοι οι προβληματισμοί μας.

Ποιο και τι είναι το στερέωμα, που θα δημιουργηθεί ανάμεσα στα νερά και κόβοντάς τα στα δύο θα μπει ανάμεσά τους; Για ποια νερά γίνεται εδώ λόγος; Ανατρέχουμε αναγκαστικά στα προηγούμενα, έχοντας υπ' όψιν μας τον ορισμό της λέξης Στερέωμα..

Είδαμε στην αρχή της ξενάγησής μας και προτού να υπάρξει το εναρκτήριο λάκτισμα της πλάσης της Γης, σε κατοικήσιμη μορφή με το «Γενηθήτω Φως», πως υπήρχαν νερά και μάλιστα πολλά, όπως συμπεράναμε από την εν γένει περιγραφή. Η ύπαρξή τους και μόνον προϋποθέτει κάποια προηγούμενη της Γης μας Δημιουργία.

Κατά Ο΄:

«η δε Γη ην αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος επάνω της αβύσσου και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος» (εδ.2).

Ή κατά Βάμβα:

«η γη ήτο άμορφος και έρημος, υπήρχε σκότος επί του προσώπου της αβύσσου, και Πνεύμα Θεού εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων» (εδ.2).

Στο εδάφιο 2, λοιπόν, γινόταν αναφορά σε 4 πράγματα και στην παρουσία του Πνεύματος του Θεού: Γη, Σκότος, Άβυσσος και Ύδατα, στην επιφάνεια των οποίων εφέρετο το Πνεύμα του Θεού.

Μέχρι τώρα, δεν ξέρουμε τι ήταν αυτά τα νερά, πώς βρέθηκαν εκεί και ποια ήταν η θέση της Γης σε σχέση με αυτά. Απλά, είναι βέβαιο, πως υπήρχαν από κάποια προηγούμενη ενέργεια του Δημιουργού μας. Τα ύδατα ήταν και είχαν μέσα τους τα υλικά, που χρησιμοποιήθηκαν από το Θεό για την κατασκευή της Γης. Αυτό βεβαιώνεται και από την επισήμανση του απ. Πέτρου και όχι μόνον:

«Διότι εκουσίως αγνοούσι (όσοι εμπαιίζουν) τούτο, ότι με τον λόγο του Θεού οι ουρανοί έγιναν έκπαλαι και η γη συνεστώσα εξ ύδατος και δι' ύδατος, διά των οποίων ο τότε κόσμος απωλέσθη κατακλυσθείς υπό του ύδατος» (Πετρ.2^α 3:5-6).

Δε γνωρίζουμε, πότε είχαν δημιουργηθεί. Εκείνο που είναι σίγουρο, είναι πως υπήρχαν πριν από την κατασκευή της σημερινής Γης. Λογικά, πρέπει η Γη να ήταν έρμια υλικά μέσα στα νερά. Συμπεραίνουμε μόνο, και αυτό είναι δική μας γνώμη σαν ξεναγούμενοι, πως αυτά τα νερά είναι σημαντικά στο όλο της περιγραφής και της κατασκευής της Γης, αφού επί της επιφανείας τους επιφέρετο προστατευτικά το Πνεύμα του Θεού. Το Σκότος και η Άβυσσος υπήρχαν, αλλά ήταν ξένα ή τουλάχιστον χωρίς να ενδιαφέρεται γι' αυτά το Πνεύμα.

Επί πλέον, εδραιώνεται ακόμη περισσότερο η άποψη, πως το «εν αρχή» της Γης μας δεν είναι και το «εν αρχή» της Κτίσεως του κόσμου μας, αλλά απλά κάποια κατασκευή από πολλές, ίσως, που προηγήθηκαν, όπως και η δημιουργία του νερού.

Τώρα, σε τούτο το 6^ο εδάφιο βλέπουμε να γίνεται διαχωρισμός τους με κάποιο ανύπαρκτο μέχρι στιγμής Δημιούργημα, που λέγεται «Στερέωμα».

Η λέξη «στερέωμα» σημαίνει κάτι το στερεό, το σταθερό, όχι μόνο σαν υλική κατασκευή, αλλά επίσης και σαν κατάσταση. Λέμε, για παράδειγμα πως το Δημοκρατικό μας πολίτευμα έχει στερεά θεμέλια, είναι πλέον στερεωμένο με το σύνταγμά του, τους νόμους που απορρέουν από αυτό κλπ.

Τώρα, βλέπουμε να τοποθετείται ένα Στερέωμα ανάμεσα στα δυο μέρη των υδάτων, δηλαδή μια στερεή κατάσταση,

μια άυλη δύναμη. Αυτό το στερέωμα θα υπάρχει στο εξής ανάμεσα στα δύο υδάτινα μέρη με σκοπό να τα διαχωρίζει.

Η σκέψη που αυθόρμητα μας δημιουργείται, είναι ότι πρόκειται για την ατμόσφαιρα. Είναι, όμως, πράγματι αυτή, τη στιγμή μάλιστα που γνωρίζουμε πολύ καλά, πως στην ατμόσφαιρα υπάρχει πολύ νερό υπό μορφή έστω υδρατμών; Μήπως πρέπει και αυτό το θέμα να μπει στο συρτάρι της καρδιάς μας; Θα δούμε... Μερικοί, όμως, από τους ξεναγούμενους είπαν: Εμείς δεν το βάζουμε σε κανένα συρτάρι, πιστεύουμε στο λόγο του Θεού, όπως καταγράφεται.

Είπαμε και το επαναλαμβάνουμε, πως τούτη η μελέτη μας αφορά τους ειλικρινά πιστούς Χριστιανούς, που εξερευνούν με ειλικρίνεια τις Γραφές, και όχι τους κατά το όνομα ή τους άθεους και λοιπούς αδιάφορους. Αφορά τους Πνευματικούς Χρυσοθήρες, όλους εκείνους που μαζί με τον ψαλμωδό ενθουσιασμένοι αναφωνούν *«Αγάλλομαι εις τον λόγον Σου, ως ο ευρίσκων λάφυρα πολλά»* (Ψλμ.119:162).

Συνεχίζουμε την ξενάγησή μας στο επόμενο, το 7^ο εδάφιο:

Κατά τους Ο΄:

«Και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα και διεχώρισεν ο Θεός ανά μέσον του ύδατος ο ην υποκάτω του στερεώματος και ανά μέσον του ύδατος του επάνω του στερεώματος» (εδ.7).

Κατά δε Βάμβα:

«Και εποίησεν ο Θεός το στερέωμα, και διεχώρισε τα ύδατα τα υποκάτωθεν του στερεώματος από των υδάτων των επάνωθεν του στερεώματος. Και έγινε ούτω» (εδ.7).

Κατά τους Ο΄, λοιπόν, ούτε λίγο ούτε πολύ μας λέγεται, πως ο Θεός διαχώρισε το νερό σε δυο μέρη και ανάμεσα σε

αυτά έβαλε το Στερέωμα. Στον επάνω του Στερεώματος χώρο και όχι μέσα σε αυτό έβαλε το ένα μέρος των υδάτων και στον κάτω από αυτό χώρο έβαλε το άλλο μέρος. Αυτή η διατύπωση είναι πολύ καθαρή και ακριβέστατη:

«διεχώρισε τα ύδατα τα υποκάτωθεν του στερεώματος από των υδάτων των επάνωθεν του στερεώματος».

Στο στερέωμα δεν υπάρχουν νερά. Η ατμόσφαιρα είναι μέρος, συνακόλουθο της Γης κάτω του Στερεώματος. Αυτό, τουλάχιστον, μας λέει η λογική μας προς το παρόν, αλλά και ο ορισμός της Γης σαν Υδρόγειος.

Εδώ, βλέπουμε επίσης, πως το στερέωμα δεν είναι κάποιος στερεός φράχτης με καθορισμένα τα όριά του, αλλά κάτι άλλο. Ο νους μας, λοιπόν, σχεδόν αναγκαστικά μας οδηγεί, στο ότι πρόκειται για άυλη Δύναμη που θα μπει ανάμεσα στα δυο αυτά μέρη των υδάτων και θα εμποδίζει την ανάμιξή τους. Μέσα σε αυτό το «στερέωμα», δεν πρέπει λογικά να υπάρχει νερό, γιατί αν υπάρχει δεν θα είναι φράχτης. Αυθόρμητα, μας έρχεται μια τολμηρή – τολμηρότατη σκέψη με ένα πελώριο ερωτηματικό. Μήπως, πέραν του φράχτη Στερέωμα υπάρχουν ύδατα, ίχνη των οποίων προσπαθεί με κάθε τρόπο να εντοπίσει η επιστήμη στο χώρο του διαστήματος; Μήπως ριχτήκανε σε κάποιο χώρο της Αβύσσου;

Ας προχωρήσουμε, λίγο ακόμη στο επόμενο εδάφιο.

«Και κάλεσε ο Θεός το στερέωμα, Ουρανό. Και έγινε εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα δευτέρα» (εδ.8).

Ωστε το στερέωμα είναι ο Ουρανός. Αυτός θα χωρίζει τα δύο μέρη των υδάτων. Στο σημείο αυτό, πρέπει να προσέξουμε πως η λέξη ουρανός, όταν αναφέρεται στο στερέωμα γράφεται με κεφαλαίο το αρχικό όμικρον, ενώ,

όπως θα δούμε, όταν αναφέρεται στην ατμόσφαιρα γράφεται με μικρό «ο». Ας ξεχάσουμε, όμως, αυτή τη λεπτομέρεια, καθώς πολλά μπορούν να ειπωθούν αναφορικά με τις αντιγραφές των αρχαίων κειμένων, και αυτό είναι αλήθεια.

Το ξαναδιαβάζουμε... Ναι! αυτό μας λέγει η Ξεναγός και η σκέψη μας τώρα καλπάζει στους Νέους Ουρανούς και την νέα Γη που η δικαιοσύνη κατοικεί (2 Πέτρ.3:13), καθώς και στα ανεκλάλητα του 3^{ου} Ουρανού που είδε ο απ. Παύλος (2^α Κορ.12:2). Μερικοί, μάλιστα, τόλμησαν να σχολιάσουν επιβραβεύοντας την άποψη. Κοιτάξετε στον Ουρανό, ο Πολικός είναι γερά στερεωμένος στη θέση του, καθώς και όλα τα άστρα του ουρανού είναι στερεά δεμένα μεταξύ τους. Αυτό είναι το στερέωμα του Ουρανού, ο Ουρανός.

Κάποιος άλλος ενθουσιαστικά αναφώνησε. Μέχρι τώρα δεν μπορούσα να καταλάβω το

«ο στεγάζων με ύδατα τα υπερώα αυτού» (Ψαλμ.104:3).

Και αυτές οι σκέψεις, όμως, είναι δικές μας και με κανένα τρόπο Δογματικές ή και απρόσβλητες. Η Ξεναγός, απλά, μας διαβάζει τα γραφόμενα, αφήνοντάς μας να ταξιδεύουμε μόνοι μας στον πνευματικό μας χώρο.

Προχωρούμε ακόμη ένα βήμα και μπαίνουμε στο χρονικό διάστημα της τρίτης ημέρας.

Τρίτη Δημιουργική Μέρα (Εδάφια 9-13)

Εδάφιο 9.

Κατά τους Ο΄:

«9.και είπεν ο Θεός συναχθήτω το ύδωρ το υποκάτω του ουρανού εις συναγωγήν μιαν και οφθήτω η ξηρά και εγένετο ούτως και συνήχθη το ύδωρ το υποκάτω του Ουρανού εις τας συναγωγάς αυτών και ώφθη η ξηρά».

Κατά Βάμβα:

«9.Και είπε ο Θεός, Ας συναχθούν τα ύδατα τα υποκάτω του ουρανού εις τόπον ένα, και ας φανεί η ξηρά. Και έγινε ούτω».

Σύναξη Υδάτων - Εμφάνιση ξηράς

Την τρίτη μέρα έγιναν αρκετά και ενδιαφέροντα πράγματα:

1^{ον} Σύναξη υδάτων.

Τα νερά που υπήρχαν κάτω από τον ουρανό - και ας μην μας διαφεύγει, πως ουρανός είναι το Στερέωμα - ήταν διάχυτα σε όλο το πρόσωπο της Γης. Έπρεπε αυτά να μαζευτούν σε κάποιο χώρο, ώστε να φανεί η ξηρά. Έτσι και έγινε. Σε τούτο το σημείο, θυμόμαστε το «άμορφο» και «έρημο» του 2^{ον} εδαφίου. Μια Γη ακατασκευάστη που ήταν βουτηγμένη στα νερά, φυσικό ήταν να εμφανίζουν τον πλανήτη σαν άμορφο και έρημο. Τώρα, εκείνη η εικόνα άλλαξε. Τα πολλά νερά έφυγαν πέραν του Στερεώματος και αυτά που έμειναν κάτω από αυτό, κατρακύλησαν στις λεκάνες τους και η ξηρά φάνηκε. Τι σημαίνουν τα εις τον 104 ψαλμό καταγραμμένα;

«Με την άβυσσο, ως με ιμάτιο, κάλυψες αυτήν·(την Γη) τα ύδατα στάθηκαν επί των ορέων· από επιτιμήσεώς σου έφυγαν· από της φωνής της βροντής σου εσύρθησαν εν βία· ανέβησαν εις τα όρη, κατέβησαν εις τας κοιλάδας, εις τόπον, τον οποίον διόρισες δι' αυτά». (Ψαλμ.104:6-8).

Σε ποιες χρονολογικές περιόδους συνέβησαν αυτά; Ποια Γη ήταν σκεπασμένη με την Άβυσσο σαν ιμάτιο; Ποια ύδατα είναι αυτά, που σταθήκανε στα βουνά της; Μήπως, αυτή η εικόνα μας φέρνει ξανά στο νου και τη μέσα στα ύδατα ακατασκεύαστη Γη του δευτέρου εδαφίου της Γένεσης; Μήπως, πρόκειται για φυγοκεντρικές δυνάμεις που τιθασεύτηκαν με τη φωνή της βροντής του Δημιουργού; Ο καθένας μας ας αναπαύεται στην άποψή του, καθώς δεν πρόκειται για θέμα που αφορά το σωτήριο έργο της Σταυρικής θυσίας του Χριστού.

Σήμερα, επιστημονικά και εγκυκλοπαιδικά γνωρίζουμε, πως η Γη μας είναι ένας ζωντανός καρπός στην υλική Δημιουργία, ένα πορτοκάλι θα λέγαμε, που το περιβάλλει προστατευτικά σαν φλούδα το Στερέωμα, ο έναστρος ουρανός μας. Αυτός ο καρπός δεν είναι μόνο ύλη, αλλά και ζωή. Και όχι μόνο, η υλική υπόστασή της προστατεύεται περιβαλλόμενη από το έναστρο Στερέωμα, αλλά και η ζωή της προστατεύεται από τον Αρχηγό της Ζωής. Όπως υπάρχει το υλικό Στερέωμα, έτσι υπάρχει και το παρόμοιο Πνευματικό της ζωής. Όπως υπάρχει ο ουρανός του Στερεώματος, έτσι υπάρχουν και οι Πνευματικοί Ουρανοί κάποιας άλλης διάστασης. Ο λόγος του Θεού είναι σαφέστατος. Ο απ. Παύλος μιλάει για ανεκλάλητα πράγματα που είδε, όταν «ηρπάγη» έως τρίτου Ουρανού στον Παράδεισο (Κορ.2,12:4). Αναφερόμενος δε στο μέγα μυστήριο της σωτηρίας μας, εκστατικός θα αναφωνήσει:

«Ω βάθος πλούτου και σοφίας και γνώσεως Θεού. Πόσον ανεξερεύνητοι είναι αι κρίσεις αυτού και ανεξιχνίαστοι αι οδοί αυτού.» (Ρωμ.11:33).

Όλα αυτά που ζούμε, σκεφτόμαστε και δημιουργούμε είναι ένα μυστήριο, που το μυαλό μας δεν μπορεί να το συλλάβει. Πόσο μάλλον να συλλάβει τα σχέδια, που ο Δημιουργός έχει κάνει για τους δικούς του! Είμαι, είσαι, είναι ο καθένας μας ο δικός Του ο Άνθρωπος. Δικό μας τούτο το προνόμιο της ζωής και της Δημιουργίας. Ο απ. Παύλος γράφει πράγματα, που ο νους μας δεν μπορεί να συλλάβει. Πράγματα, που ο Θεός έχει σχεδιάσει και ετοιμάσει για όσους Τον αγαπούν.

«αλλά καθώς είναι γεγραμμένον, Εκείνα τα οποία οφθαλμός δεν είδε και ωτίον δεν ήκουσε και εις καρδίαν ανθρώπου δεν ανέβησαν, τα οποία ο Θεός ητοίμασεν εις τους αγαπώντας αυτόν» (Κορ.1^η,2:9).

Στις τέτοιες σκέψεις, ένα κύμα ευγνωμοσύνης, χαράς και αγαλλίασης κατακυριεύει το είναι μας. Τα λόγια του Κυρίου μας *«εν τη οικία του Πατρός Μου υπάρχουν πολλά οικήματα, πηγαίνα να σας ετοιμάσω τόπο για να είμαστε μαζί»* αποδεικνύουν περίτρανα, πως ο Πατέρας μας φρόντισε, πριν να μας φέρει σε τούτον τον κόσμο, την αιώνια διαμονή μας. Η διαμονή των πιστών στο πολύτιμο αίμα του Ιησού Χριστού θα είναι στα μπανγκαλόου της οικίας του Πατέρα τους!

Ο Αδάμ και όλες οι γενεές των περασμένων αιώνων, ποτέ δεν μπορούσαν να φανταστούν την όψη της σημερινής Γης με τις φανταστικές ανθρώπινες δημιουργίες. Και, όμως, τα απίστευτα επιτεύγματά μας είναι αναντίρρητη πραγματικότητα. Αν εμείς, οι προσωρινοί και χωμάτινοι φτιάξαμε όλα αυτά που φτιάξαμε από χώμα και νερό, μπορούμε να φανταστούμε αυτά που ο Θεός έχει ετοιμάσει

για τους δικούς Του και αυτά που ο Ιησούς Χριστός στολίζει;

Ας συνεχίσουμε, όμως, την ξενάγησή μας στο βιβλίο της Γένεσης. Τώρα, την Τρίτη Δημιουργική μέρα, βλέπουμε μια άλλη, μια νέα και με κανονική μορφή Γη να περιγράφεται στη συνέχεια του συγκεκριμένου ψαλμού. Η γη στέγνωσε, έγινε ξηρά. Δεν έμεινε παρά η ονομασία αυτής της μορφής. Και δόθηκε.

Εδάφιο 10.

Συγκεκριμένη Ονομασία ξηράς και υδάτων

Κατά Ο΄:

« και εκάλεσεν ο Θεός την ξηράν γην και τα συστήματα των υδάτων εκάλεσεν θαλάσσας και είδεν ο Θεός ότι καλόν.

Κατά Βάμβα:

Και κάλεσε ο Θεός την ξηρά, γη· και το σύνναγμα των υδάτων κάλεσε, θάλασσες· και είδε ο Θεός ότι ήτο καλόν.

Ο Θεός ονόμασε την ξηρά γη, τη δε συγκέντρωση των υδάτων θάλασσες. Η νέα αυτή Γη πήρε πια μορφή, δεν ήταν άμορφη. Δεν ήταν λάσπες και θάλασσες.

Την είδε ο Θεός και αυτό που έγινε ήταν καλό, μας λέει η Ξεναγός μας.

Ακόμα ένα μικρό βήμα, προτού βραδιάσει τούτη η τρίτη Μέρα.

Εδάφια 11, 12 και 13.

Κατά τους Ο΄:

«11 Και είπεν ο Θεός βλαστησάτω η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ομοιότητα και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν ου το σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί της γης και εγένετο ούτως.12Και εξήνεγκεν η γη βοτάνην χόρτου σπείρον σπέρμα κατά γένος και καθ' ομοιότητα και ξύλον κάρπιμον ποιούν καρπόν ου το σπέρμα αυτού εν αυτώ κατά γένος επί της γης και είδεν ο Θεός οτι καλόν.13 Και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα τρίτη».

Κατά Βάμβα:

«11.Και είπε ο Θεός, Ας βλαστήσει η γη χλωρό χόρτο, χόρτο κάμνοντα σπόρο, και δένδρο κάρπιμο κάμνον καρπό κατά το είδος αυτού, του οποίου το σπέρμα να είναι εν αυτώ επί της γης. Και έγεινεν ούτω. 12 Και εβλάστησεν η γη χλωρό χόρτο, χόρτο κάμνοντα σπόρο κατά το είδος αυτού, και δένδρο κάμνον καρπό, του οποίου το σπέρμα είναι εν αυτώ κατά το είδος αυτού· και είδε ο Θεός ότι ήτο καλόν. 13 Και έγεινεν εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα τρίτη».

Δημιουργία Χλωρίδος

Δεδομένου πως η Δημιουργία της Γης και του περιβάλλοντος αυτήν κόσμου, διήρκεσε 6 μέρες, ήδη φτάσαμε στα μισά της Δημιουργικής εβδομάδας. Είναι γνωστόν, πως την 7^η ημέρα ο Θεός αναπαύθηκε από των έργων της Γήινης Δημιουργίας.

Ας ανακεφαλαιώσουμε, λοιπόν, αυτά που μέχρι σήμερα έγιναν.

Στην αρχή, δεν υπήρχε παρά Σκοτάδι, Άβυσσος και μια υλική άμορφη μάζα ύλης. Πιθανόν, η υλική μάζα έρμαια να

περιφερόταν μέσα σε μια γιγαντιαία ποσότητα νερών στην επιφάνεια των οποίων επόπτευε Πνεύμα Θεού.

Σήμερα το πρωί, τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Έχει μπει κάποια τάξη.

1^{ov}. Μέρος της άμορφης ύλης έχει πάρει τη μορφή της, είναι ο πλανήτης Γη.

2^{ov}. Δημιουργήθηκε το φως, που απομάκρυνε και διέλυσε την παντοδυναμία του σκότους. Η πιο αδύνατη φλογίτσα είναι ισχυρότερη από τις βαριές αλυσίδες του σκότους της Αβύσσου (2^α Πέτρ.2:4). Το σκοτάδι έχασε την κυριαρχία του.

3^{ov}. Υπάρχει μέρα και νύχτα με καθορισμένη την οποιαδήποτε χρονική διάρκειά τους.

4^{ov}. Δημιουργήθηκε το Στερέωμα του έναστρου ουρανού, πέραν του οποίου εστάλη η Άβυσσος, στο πρόσωπο της οποίας υπάρχει το σκότος και γιατί όχι και νερά.

Άραγε, αυτό το σκότος να πήγε πέρα από τις μυστηριώδεις «Μαύρες», τις σκοτεινές Τρύπες του Στερεώματος για τις οποίες οι επιστήμονες μόνον υποθέσεις κάνουν προς το παρόν;

«Μαύρη Τρύπα ονομάζεται το σημείο του χωροχρόνου, στο οποίο οι βαρυτικές δυνάμεις είναι τόσο μεγάλες, ώστε τίποτα, ούτε καν τα σωματίδια και η ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία, όπως το φως, να μην μπορεί να ξεφεύγει από αυτό. Ο όρος «Μαύρη Τρύπα» είναι ευρύτατα διαδεδομένος και επινοήθηκε το 1967 από τον Αμερικανό αστρονόμο και θεωρητικό φυσικό, Τζον Γουίλερ. Δεν αναφέρεται σε τρύπα με τη συνήθη έννοια (οπή, βαθούλωμα), αλλά σε μια

περιοχή του χώρου, από την οποία τίποτα δεν μπορεί να επιστρέψει».

Πάνω σε αυτά κανένα σχόλιο. Απλά στο νου μας έρχονται οι κατ' επανάληψη αναφορές του Κυρίου μας σε σκότος «εξώτερον», στο οποίο υπάρχει κλαυθμός και τριγμός των οδόντων. Είθε τα λόγια του απ. Πέτρου «*θα έλθει η ημέρα του Κυρίου σαν κλέπτης την νύχτα κατά την οποίαν οι ουρανοί θα παρέλθουν με συριγμό τα δε στοιχεία πυρακτούμενα θα διαλυθούν και η Γη και τα εις αυτήν έργα θα κατακαούν*» (2^α Πέτρ.3:10) να μην περιγράφουν μια τέτοια Τρύπα.

Το αν αυτό το σκότος είναι Μαύρη τρύπα ή κάτι άλλο, δεν έχει και μεγάλη σημασία. Απλά, καλό είναι η ύπαρξη μιας τέτοιας περίπτωσης για τέτοιους χώρους να βρίσκεται στα υπ' όψη του κάθε ανθρώπου.. Ναι, εκείνα τα λόγια του Κυρίου μας προς τους Ιουδαίους που μιλάει για «*χάσμα μέγα εστηριγμένον*»...

«Πέθανε ο φτωχός Λάζαρος και οι Άγγελοι τον έφεραν στις αγκαλιές του Αβραάμ, πέθανε και ο άπονος πλούσιος και θάφτηκε... και στον Άδην ο πλούσιος βασανιζόμενος βλέποντας από μακριά τον Λάζαρο στην αγκαλιά του Αβραάμ φώναζε «πατέρα Αβραάμ στείλε τον Λάζαρο με βρεγμένο το ακροδάχτυλό του να δροσίσει την γλώσσα μου, διότι βασανίζομαι σε τούτη τη φλόγα». Και ο Αβραάμ απάντησε: Τέκνο θυμήσου ότι απήλασες τα αγαθά σου στη ζωή σου και ο Λάζαρος τα κακά, τώρα αυτός μεν παρηγορείται, συ δε βασανίζεσαι. Και εκτός όλων αυτών μεταξύ ημών και υμών χάσμα μέγα είναι εστηριγμένον ώστε οι θέλοντες να περάσουν προς εσάς να μην μπορούν, ούτε και οι εκεί να μπορούν να περάσουν προς εμάς..» (Λουκ.16 κεφ). (υδ).

Χάσμα μέγα είναι στηριγμένο ανάμεσα στη δικαιοσύνη και στην αδικία, λέει ο Κύριός μας. Εμείς, λέμε για αδιαπέραστες Μαύρες Τρύπες, για βαρυτικά πεδία, που τίποτα δεν μπορεί να τα παραβιάσει κλπ... Στην ουσία συμφωνούμε ως προς την ύπαρξή τους....

Τίποτα, δεν αποκλείεται, καθώς μάλιστα, σήμερα γνωρίζουμε, πως στο Στερέωμα δεν υπάρχει σκοτάδι. Το σημερινό σκότος της νύχτας είναι απλά η σκιά που κάθε πλανήτης αφήνει στην πλευρά, που δε βλέπει τον φωστήρα του. Ίσως, και γι' αυτόν το λόγο, ο Θεός δεν είπε «γενηθήτω φως και σκότος», αλλά απλά «γενηθήτω φως». Ας αφήσουμε, όμως, τώρα αυτή την παραδεδεγμένη πλέον διαπίστωση της Γνώσης μας και ας συνεχίσουμε την ξενάγησή μας.

Αναφερόμενος ο Κύριος στην πίστη του εκατόνταρχου είπε στους Ιουδαίους:

«Σας λέγω δε ότι πολλοί θα έλθουν από ανατολών και δυσμών και θα καθίσουν μετά του Αβραάμ και Ισαάκ και Ιακώβ εν τη βασιλεία των ουρανών, οι δε υιοί της βασιλείας θα εκβληθούν εις το σκότος το εξώτερον· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων» (Ματθ.8:11-12).

Στην παραβολή των βασιλικών γάμων είπε για εκείνον, που παρουσιάστηκε ντυμένος ατημέλητα:

«Τότε είπε ο βασιλεύς προς τους υπηρέτες· Δέσαντες αυτού πόδας και χείρας, σηκώσατε αυτόν και ρίψατε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων» (Μτθ. 22:13) και

Στην παραβολή των ταλάντων:

«Και τον αχρείο δούλο ρίψατε εις το σκότος το εξώτερον· εκεί θα είναι ο κλαυθμός και ο τριγμός των οδόντων» (Μτθ. 25:30).

Μετά τη δημιουργία του Στερεώματος, οι έναστροι Ουρανοί διηγούνται τη δόξα του Δημιουργού και αυτό θα αναγγέλλει το έργο των δακτύλων Αυτού.

«Οι ουρανοί διηγούνται την δόξα του Θεού, και το στερέωμα αναγγέλλει το έργον των χειρών αυτού» (Ψαλμ.19:1).

5^{ov}. Εκείνοι οι γιγαντιαίοι όγκοι των υδάτων εστάλησαν πέραν του Στερεώματος των έναστρων Ουρανών. Βεβαίως, δε θα είναι αντιγραφικό, εάν κατά την απόσυρσή τους πέραν του Στερεώματος, μερικά από αυτά παρέμειναν για λίγο ή και για πολύ σε κάποια ουράνια σώματα μέχρι την εξαφάνισή τους και ανάλογα με τις θέσεις τους στο διάστημα.

6^{ov}. Η Γη κατάφυτη και πανέμορφη είναι ντυμένη με το πολύχρωμο φόρεμα του Φυτικού Βασιλείου της, διασκορπίζοντας τα μεθυστικά αρώματα των λουλουδιών και των καρπών της γης της. Ολοζώντανη και πανέμορφη έχει γίνει από άμορφη μάζα, ένας πανέμορφος, ζωντανός, καταπράσινος κήπος, ποτισμένος με αφθονία ολοκάθαρων νερών, με θάλασσες και λίμνες απαστράπτουσες. Νύμφη προνομιακή, αστραποβολούσα, Άνοιξη απείρου ομορφιάς. Ένας πλανήτης προνομιούχος στο έναστρο Στερέωμα. Αυτή είναι η εμφάνιση της Γης στο εσπέρας της τρίτης Δημιουργικής μέρας. Στο τέλος αυτής της μέρας, η Γη είχε γίνει ένας καταπράσινος κήπος, έτοιμος να παραδοθεί στην επόμενη. Το σκότος που θα έρθει το εσπέρας, θα περάσει και η επόμενη μέρα θα παραλάβει φως.

Ας προχωρήσουμε, ακόμα παρακάτω

Τέταρτη Δημιουργική Μέρα.

Εδάφια 14 και 15

Δημιουργία Φωστήρων.

Κατά τους Ο΄

«14 και είπεν ο Θεός γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού εις φαύσιν της Γης του διαχωρίζειν ανά μέσον της ημέρας και ανά μέσον της νυκτός και έστωσαν εις σημεία και εις καιρούς και εις ημέρας και εις ενιαυτούς.15 Και έστωσαν εις φαύσιν εν τω στερεώματι του ουρανού ώστε φαίνειν επί της Γης και εγένετο ούτως» (εδ.14,15).

Κατά Βάμβα

«14 Και είπεν ο Θεός, Ας γίνωσι φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού, διά να διαχωρίζωσι την ημέρα από της νυκτός· και ας είναι διά σημεία και καιρούς και ημέρας και ενιαυτούς· 15 και ας είναι διά φωστήρας εν τω στερεώματι του ουρανού, διά να φέγγουν επί της γης. Και έγινε ούτω» (εδ.14,15).

Στο σημείο αυτό, ίσως, θα πρέπει να προσέξουμε, πως ανάμεσα στα δύο κείμενα υπάρχει μια μικρή διαφορά στην έκτασή τους. Συγκεκριμένα, στο κείμενο των Ο΄ αναφέρεται ο φωτισμός της Γης, τόσο στο 14^ο όσο και στο 15^ο εδάφιο, ενώ στο κείμενο Βάμβα μόνο μία φορά στο 15^ο. Αυτό, ίσως, ενισχύει την άποψη, πως η πρώτη φορά αναφέρεται στη στερεά γη -ύλη του στερεώματος, γενικά, ενώ η δεύτερη μόνο στον πλανήτη μας. Δεν είναι βέβαια, θέμα σωτηριακό, αλλά, απλά, είναι όμορφο να περιπλανάται κανείς στον τόσο όμορφο κόσμο της Βίβλου.

Εδάφιο 14^ο

Κατά τους Ο

«14 και είπεν ο Θεός γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού εις φαύσιν της Γής του διαχωρίζειν ανά μέσον της ημέρας και ανά μέσον της νυκτός και έστωσαν εις σημεία και εις καιρούς και εις ημέρας και εις ενιαυτούς».

Κατά τον Βάμβα

«14 Και είπεν ο Θεός, Ας γίνωσι φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού διά να διαχωρίζωσι την ημέρα από της νυκτός· και ας είναι διά σημεία και καιρούς και ημέρας και ενιαυτούς».

Αναλυτικότερα:

Κατ' αρχάς, τι σημαίνει «φωστήρας»;

Φωστήρας, σύμφωνα με την αυστηρή εγκυκλοπαιδική έννοια της λέξης, είναι ο λαμπτήρας που φωτίζει. Σύμφωνα δε με την ευρύτερη, σήμερα, επικρατούσα έννοια, αυτός ή αυτό που έχει, που δίνει, που μεταβιβάζει φως. Η λέξη χρησιμοποιείται και για έξυπνα άτομα ή και σε αντιδιαστολή ειρωνικά. Σε αυτόν τον ορισμό περιλαμβάνεται, τόσο το υλικό όσο και το πνευματικό φως.

Φωστήρας, λοιπόν, είναι αυτός ή αυτό που έχει, δίνει ή μεταβιβάζει φως. Τα αστέρια, όπως φαίνεται δεν ήταν αρχικά φωστήρες, αλλά μάλλον άφωτα μέρη της άφωτης σβηστής ύλης του 1^{ου} εδαφίου. Το αν ήταν ενσωματωμένα σε ενιαία ογκώδη μάζα ύλης ή ξεχωριστά κομμάτια της, δεν αναφέρεται πουθενά και επομένως κάθε γνώμη είναι σεβαστή.

Αν υπήρχαν σαν κομμάτια, ήταν λυχνάρια σβηστά, λαμπτήρες σβηστοί. Φως πήραν, όσα από αυτά είχαν

σύνθεση και περιεκτικότητα σε αντίστοιχα υλικά, όπως ο ήλιος με την εντολή «γενηθήτω φως». Τα συστατικά του ήλιου είναι κατά 99% Υδρογόνο και Ήλιο, κατά 74% και 25% αντίστοιχα.

Πολύ πιο κατανοητά συνέβη, αυτό που συμβαίνει και σε εμάς σήμερα με τα δικά μας φώτα και σε καθημερινή βάση.

Κάθε μέρα, μόλις βραδιάσει ανάβουμε το φως, το δικό μας φως και έχουμε φως στις λυχνίες μας χωρίς τον ήλιο. Όταν πάμε για ύπνο, σβήνουμε το φως για να κοιμηθούμε και όλα τα γύρω αντικείμενα δε φαίνονται παρ' ότι υπάρχουν. Τους κόψαμε το φως. Ακόμη και η ίδια η λάμπα είναι άφωτη, σκοτεινή.

Κόπηκε ο δρόμος του φωτός από το διακόπτη μέχρι το λαμπτήρα. Οι λαμπτήρες που δεν έχουν φως, υπάρχουν, αλλά δεν είναι φωστήρες. Είναι απλά καλλωπιστικά εξαρτήματα πολυελαίων και πορτατίφ. Στις Χριστουγεννιάτικες γιορτές, πατάνε οι Δήμαρχοι κάποιο διακόπτη και όλα τα στολισμένα κτίρια, οι δρόμοι, οι πλατείες παίρνουν φως. Οι λάμπες μικρές και μεγάλες ανάβουν και μερικές ζεσταίνονται τόσο πολύ που καίγονται και σβήνουν ή και δεν ανάβουν καθόλου, λόγω κάποιας αιτίας. Κάτι ανάλογο, μπορεί να έγινε και είναι πολύ λογικό με την εντολή του Θεού «γενηθήτω φως».

Τα, ως προς αυτήν τη συγκεκριμένη σύσταση, ουράνια σώματα πήραν φως και μερικά έσβησαν, «κάηκαν» σαν λαμπτήρες, όπως συμβαίνει με τους δικούς μας, χωρίς να εξαφανιστούν σαν υλικά σώματα. Έκτοτε, έμειναν σβηστοί λαμπτήρες ή και το φως τους τρεμοσβήνει, μέχρι που να καούν και αυτοί.

Να και πάλι, μπροστά μας η θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης στη δική μας ανθρώπινη και όχι πνευματική αντίληψη.

Το συγκεκριμένο αυτό 14^ο εδάφιο αφορά όλα γενικά τα αυτόφωτα ουράνια σώματα και όσα από αυτά, αν και ετερόφωτα, δια της αντανάκλασης του φωτός παίρνουν από το φωστήρα τους φως και το αναμεταδίδουν σε κοντινό τους ετερόφωτο σώμα, όπως συμβαίνει με τη Σελήνη. Σύμφωνα με αυτήν την ευρεία άποψη μπορεί να γίνει αποδεκτό, πως όλα τα υλικά σώματα, ανεξαιρέτως, είναι φωστήρες, είτε εκπέμπουν δικό τους φως είτε όχι, όταν βρεθούν υπό κατάλληλες συνθήκες. Ο άνθρωπος, για παράδειγμα, δεν έχει αυτόφωτο σώμα, αλλά όταν κατά τη διάρκεια της νύκτας περάσει έξω από ανοιχτό, φωτιζόμενο εσωτερικά παράθυρο, γίνεται αυτομάτως αντιληπτός. Αναμεταδίδει το υλικό φως του σπιτιού.

Το ίδιο συμβαίνει σε κάθε υλικό σώμα αρκεί να μην είναι εντελώς διαφανές. Ο ευ. Ιωάννης μας κάνει να αντιληφθούμε, πως κάτι αντίστοιχο συμβαίνει και με το Πνευματικό Φως. Μας λέει, πως ο Ιωάννης ο Πρόδρομος ήρθε για να μαρτυρήσει περί του Πνευματικού Φωτός, εννοώντας τον ερχομό του Χριστού. Δεν ήταν ο ίδιος Αυτόφωτος Φωστήρας του Πνευματικού Αληθινού Φωτός, αλλά αναμεταδότης του.

«Υπήρξε άνθρωπος απεσταλμένος παρά Θεού ονομαζόμενος Ιωάννης. Ούτος ήλθε εις μαρτυρία δια να μαρτυρήσει περί του Φωτός, δια να πιστεύσωσι πάντες δι' αυτού. Δεν ήταν εκείνος το Φώς, αλλά δια να μαρτυρήσει περί του Φωτός» (Ιω.1:6-7).

Σε όλο το Στερέωμα του ουρανού, λοιπόν, μπήκε τάξη ως προς τη διανομή του φωτός και της σκιάς, καθώς αποδεικνύει και η σημερινή μας Γνώση δια της ευλογίας του «Αυξάνεστε».

Είναι απόλυτα λογικό, όλες εκείνες οι διάσπαρτες μάζες να ήταν άμορφες και ανεξέλεγκτα κινούμενες στο διάστημα. Σε αυτό συμφωνεί η ανθρώπινη θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης. Με το «γενηθήτωσαν φωστήρες», όλες αυτές οι ανεξέλεγκτα κινούμενες άμορφες ουράνιες μάζες πήραν μορφή και μπήκαν σε τάξη ως προς τις κινήσεις τους, το μέγεθος και το σκοπό της ύπαρξής τους. Έγιναν φωστήρες σε τάξη. Αυτό μας λέει το 14^ο εδάφιο. Η εντολή «γενηθήτωσαν φωστήρες» (να γίνουν φωστήρες αυτές οι μάζες), αυτό ακριβώς έκανε και λογικά ουδέν πρόβλημα υπάρχει.

Φωστήρες, γενικά, είναι τα ακριβή κομπιούτερ της αυτόματης διανομής του φωτός και του σκότους, που στο εξής θα είναι απλά η σκιά της ύλης και όχι το εις την Άβυσσο «εξώτερον». Σε όλη την υλική αντιληπτή μας Δημιουργία, σκότος στο εξής θα είναι η σκιά του κάθε ετερόφωτου ουρανίου σώματος.

Στην αρχή της τέταρτης μέρας, λοιπόν, μας περιμένουν πολλές εκπλήξεις και απορίες που, στην πρώτη τους επιφανειακή ανάγνωση, μας δημιουργούν σοβαρά προβλήματα.

Ένα από αυτά, ίσως, το σοβαρότερο είναι η εκ πρώτης όψεως αδικαιολόγητα καθυστερημένη δημιουργία των Φωστήρων. Αυτό συμβαίνει, λόγω της παγιωμένης σημερινής μας αντίληψης που θεωρούμε τον ήλιο σαν το δημιουργό του φωτός.

Πώς εξηγείται η δημιουργία του Φυτικού βασιλείου της Γης, πριν από τη δημιουργία των φωστήρων του ήλιου και της σελήνης, ρωτά η ανθρώπινη λογική μαζί με την ανθρώπινη Γνώση. Η άποψη αυτή στηρίζεται στη λογική της ταυτόχρονης δημιουργίας του φωτός και της Ύλης, ενώ η Γένεση λέει κάτι διαφορετικό και συγκεκριμένα «εν αρχή

εποίησε ο Θεός τον ουρανό και τη γη, η δε γη ήταν άμορφος και έρημος και σκότος επί του προσώπου της αβύσσου». Δε λέει, εν αρχή εποίησε ο Θεός τον ουρανό, το φως και τη γη. Ίσως, αυτό να είναι μια ένδειξη του προϋπάρχοντος Πνευματικού Φωτός, το οποίο εποίησε το υλικό ή ηλιακό φως. Το φως δεν το δημιούργησαν οι φωστήρες, απλά το προικοδοτήθηκαν την Πρώτη Δημιουργική μέρα.

Οι πιστοί, στην ακρίβεια των γραπτών της Αγίας Γραφής, μένουν ακλόνητοι στο φρούριο της Πίστης τους και τοποθετούν το θέμα αυτό στο συρτάρι των μελλοντικών Αποκαλύψεων.

Κατά διαστήματα, όμως, όταν νοικοκυρεύουν το σπίτι τους, ανοίγουν το συρτάρι και ασχολούνται με το θέμα της χλωρίδας. Μια από αυτές τις φορές είναι και η τωρινή στο μεσοδιάστημα της ξενάγησης..

Γνωρίζουμε πολύ καλά, πως το φως είναι απαραίτητο για τη δημιουργία και την ανάπτυξη των φυτών. Σε υπόγεια και σκοτεινά σπήλαια δεν αναπτύσσονται φυτά, ούτε και καρποφορούν δένδρα «κάμνοντα καρπόν» κλπ. Στην προκειμένη, όμως, περίπτωση βλέπουμε, πως τα φυτά έγιναν πριν από το Φωστήρα μας ήλιο, ο οποίος σήμερα, και ας τονιστεί το «σήμερα», είναι η πηγή του υλικού - ηλιακού φωτός στη Γη μας.

Αυτό είναι ένα από τα πλέον σοβαρά ερωτήματα, που θέτουν όλοι οι άνθρωποι, που λαμβάνουν πρωτίστως υπ' όψιν τους τον από **σημερινό**, παγιωμένο πλέον κόσμο των φυσικών φαινομένων (1^η Κορ.15^ο κεφ.) και από την πλευρά τους έχουν απόλυτο δίκιο.

Οι χριστιανοί, όμως, οι γεννηθέντες εκ Πνεύματος Αγίου δια Ιησού Χριστού φρονούν πρώτα τα πνευματικά. Πιστεύουν,

πως το φως έγινε πριν από την τοποθέτηση του συγκεκριμένου σημερινού μας ήλιου-φωστήρα στη θέση που σήμερα βρίσκεται, όπως ακριβώς το γράφει η Γένεση στο 3^ο εδάφιο της. Ο λόγος του Θεού είναι απόλυτα συγκεκριμένος πάνω σε αυτό. Το «έκαμεν αυτούς» του κατοπινού 16^{ου} εδαφίου, αποδεικνύει τη μορφοποίηση των Φωστήρων, το δε «έθετο αυτούς», τη μετέπειτα τοποθέτησή τους στις προγραμματισμένες θέσεις τους. Σε αυτό συμφωνεί και η ανθρώπινη θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης. Ο ήλιος πρέπει να έγινε από την πρώτη κιόλας Δημιουργική ημέρα σαν ένα αυτόφωτο ουράνιο σώμα, όπως αναρίθμητα άλλα παντός μεγέθους και πάσης σύστασης. Πιθανόν, όλα αυτά τα ουράνια σώματα να ήταν και άμορφα, όπως εξ άλλου και η Γη ή η γη σαν ύλη (εδ.2).

Όλα τους πρέπει να ήταν κομμάτια Ύλης, διάσπαρτα στο Στερέωμα σε στερεά, πύρινη, ρευστή ή ακόμη και σε ανάμικτη κατάσταση, όπως εξ άλλου συμβαίνει και στη κάθε τωρινή μας έκρηξη. Με τη Θεϊκή εντολή «γεννηθήτωσαν φωστήρες εν τω στερεώματι», όλες αυτές οι αμέτρητες ουράνιες μάζες πήραν κάποια αυτονομία, ίσως δε μορφή και προορισμό. Σημειωτέον, πως και η Σελήνη παρά το ότι είναι ετερόφωτη, καταγράφεται και αυτή σαν φωστήρας, ίσως, εκ του λόγου, πως θα αναμετάδιδε το ηλιακό φως στη Γη. Δεν πρέπει, ίσως, να μας διαφεύγει πως στην προκειμένη περίπτωση η λέξη Γη, μπορεί απλούστατα να εννοεί τη γη σαν ύλη και όχι αποκλειστικά τον πλανήτη μας. Σε αυτή την άποψη, ίσως, συμφωνεί και η ιδιαίτερα ξεχωριστή φροντίδα για τον πλανήτη μας, όπως φαίνεται στο επόμενο 15^ο εδάφιο.

Μη αποδεχόμενος, την προηγηθείσα δημιουργία του φωτός, ο άνθρωπος αποδέχεται αναγκαστικά κάτι πολύ πιο απίστευτο.

Αποδέχεται, πως ο ίδιος ο Θεός και το Πνεύμα Του που εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων, βρίσκονταν μέσα στο σκοτάδι της Αβύσσου! Η Γη, δηλαδή, και τα ύδατα τα επί της επιφανείας των οποίων εφέρετο το Πνεύμα του Θεού, ήταν αόρατα και για τον Ίδιο το Θεό! Δέχεται, επίσης, πως το Στερέωμα έγινε μέσα στο σκοτάδι, πως τα νερά απεσύρθησαν κατά τη διάρκεια που υπήρχε σκοτάδι και ότι δε φάνηκε η ξηρά! Με δυο λόγια δέχεται πως ο Θεός μέχρι και την Τρίτη Μέρα δημιουργούσε μέσα στο σκοτάδι και το χειρότερο, πως ο Θεός δε δημιούργησε κανένα φως μέχρι που έγιναν οι φωστήρες, οι οποίοι και το δημιούργησαν! Απορρίπτεται συλλήβδην το «έγινε πρωί και έγινε εσπέρα ημέρα.... τάδε» Και μόνο αυτή η απλή σκέψη είναι αρκετή για να παρασύρει κάθε αντίθετο ισχυρισμό.

Κυρίαρχος σκοπός των Φωστήρων.

Εδ.14β.

«14 και είπεν ο Θεός γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού εις φαύσιν της Γης του διαχωρίζειν ανά μέσον της ημέρας και ανά μέσον της νυκτός»

κατά του Ο΄ ή

«και είπεν ο Θεός γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού».

Ο πρώτος και κύριος σκοπός των φωστήρων ήταν: πρώτον να μεταδίδουν το φως τους στο γύρω τους χώρο και ανάλογα με την ένταση και το μέγεθος που το καθένα έχει.

Δεύτερον, εξ ίσου σημαντικό, ήταν να διανέμουν το φως σωστά, έτσι, ώστε να υπάρχει μέρα και νύχτα. Αυτό πραγματοποιήθηκε δια της αποστασιοποίησής τους κατά μέρος ή στο σύνολό τους. Η απεραντοσύνη της αντιληπτής μας Δημιουργίας δεν επιτρέπει καμιά συγκεκριμένη απάντηση πάνω σε αυτό.

Για να δούμε, όμως, μήπως υπάρχει περισσότερο Αγιογραφικό Φως σε αυτές τις λίγο τολμηρές σκέψεις.

Διαβάζουμε τα λόγια, που είπε στον Ιώβ, ο ίδιος ο Θεός, φανερώνοντάς του την τέλεια πάνσοφη και πανέμορφη δημιουργία του διαχωρισμού της ημέρας από τη νύχτα.

«Προσέταξας εσύ την πρωΐαν επί των ημερών σου; έδειξες εις την αυγήν τον τόπον αυτής;» (Ιώβ 38:12).

Μένουμε εκστατικοί σε αυτή τη Θεϊκή δήλωση!

Ώστε, λοιπόν, το τόσο όμορφο πρωινό μας έγινε με την προσταγή του Θεού, δεν είναι μια τυχαία χρονική περίοδος, μια απότομη διακοπή του σκότους στην επέλαση του φωτός. Δεν είναι το απότομο εκτυφλωτικό άναμμα του διακόπτη, όπως συμβαίνει με τα δικά μας φώτα. Δεν είναι μια αστραπή. Είναι η γλυκιά όμορφη είσοδος της ημέρας στη ζωή μας!

Και η Αυγή;

Ποιος έχει φανταστεί, πως αυτή η πανέμορφη και γλυκοτραγουδισμένη Αυγή έχει προκαθορισμένο τόπο από τον ίδιο τον Θεό; Μα τούτες, εδώ, οι αποκαλύψεις είναι φανταστικές!

Ούτε λίγο, ούτε πολύ, αυτά τα ευλογημένα εδάφια μας λένε πως τόσο το όμορφο πρωινό μας, όσο και η φανταστικής ομορφιάς αυγή, είναι «ρεοστάτες» Θεϊκής κατασκευής!

Κάποιος, βέβαια, μπορεί να αντιδράσει προβάλλοντας τα περί ατμοσφαιρικής διάθλασης και λοιπούς φυσικούς και όλως «τυχαίους» νόμους. Αλλά, και για αυτή την άποψη, υπάρχει στο λόγο του Θεού, σχετική αναφορά στο βιβλίο των Παροιμιών και στο 8 κεφάλαιο, όσον αφορά τη Σοφία του Θεού.

«Όταν ετοιμάζε τους ουρανούς εγώ ήμουν εκεί, όταν περιέγραφε καμάραν υπεράνω της Αβύσσου, όταν στερέωνε τον αιθέρα επάνω, όταν οχύρωνε τις πηγές της Αβύσσου».

Οι πιστοί, όμως, είτε είναι ειδικοί σοφοί, φυσιοδίφες επιστήμονες, είτε ανειδίκευτοι αγρότες, εργάτες γης και ποιμένες προβάτων υποκλίνονται στη μεγαλειώδη ομορφιά και τελειότητα και του πιο ασήμαντου αγριολούλουδου, σηκώνοντας δε το κεφάλι προς τον ουρανό αναφωνούν ενθουσιασμένοι:

«ως εμεγαλύνθησαν τα έργα σου Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησες» (Ψαλμ.104).

Ο Κύριος, Ιησούς Χριστός είπε στους πολυάσχολους Ιουδαίους: *«...Παρατηρείστε τα κρίνα του αγρού πως αυξάνουν, δεν κοπιάζουν, δεν κλώθουν, σας λέγω όμως πως ούτε ο Σολομών σε όλη του την δόξα δεν ντύθηκε σαν ένα από αυτά» (Μτθ.6:28,29).*

Τυχαία όλα αυτά;

Ο προφήτης Ωσηέ, παρακινώντας τους συμπολίτες του να επιστρέψουν στον Κύριο, τους βεβαιώνει, πως η επιστροφή τους θα είναι και η θεραπεία τους. Μας δια-σπάραξε τους λέει (ο Θεός), αλλά θα μας γιατρέψει. Μας χτύπησε, αλλά θα περιδέσει την πληγή μας. Μετά δυο μέρες θα μας ανά-ζωοποιήσει και την τρίτη μέρα θα μας αναστήσει και θα ζούμε ενώπιόν Του.

Τότε, θα γνωρίσουμε και θα εξακολουθούμε να γνωρίζουμε τον Κύριο. Η έξοδος Του είναι **προ-διατεταγμένη σαν την αυγή**. Και θα μας έλθει σαν μπόρα, σαν βροχή όψιμος και πρώιμος στη γη. Η αυγή, λοιπόν, είναι προ-διατεταγμένη σαν την έξοδο του Κυρίου. Και όχι μόνον τούτο, αλλά μας επιτρέπει και να συνδυάσουμε τούτη την προφητεία με το Γολγοθά. Πάταξε το λαό για δυο μέρες, κατά τον απ. Πέτρο για δυο χιλιετίες, αλλά την τρίτη μέρα θα αναστηθούν! Όμορφες σκέψεις, αρκεί να μη γίνουν δογματικά βάρη για αντιπαραθέσεις.

Να, η προφητεία, όπως καταγράφεται στην Αγία Γραφή μας: *«Έλθετε και ας επιστρέψουμε προς τον Κύριο· διότι αυτός δια-σπάρραξε, και θα μας ιατρεύσει· πάταξε, και θα περιδέσει την πληγή μας. Θα ανά-ζωοποιήσει ημάς μετά δύο ημέρας· εν τη τρίτη ημέρα θα μας αναστήσει, και θα ζούμε ενώπιον αυτού. Τότε θα γνωρίσουμε και θα εξακολουθούμε να γνωρίζουμε τον Κύριο· η έξοδος αυτού είναι προ-διατεταγμένη ως η αυγή· και θα έλθει προς ημάς ως υετός, ως βροχή όψιμος και πρώιμος επί την γην.»* (Ωσηέ 6:1-3).

Στο μυαλό μας έρχεται ξανά, εκείνο που δεν καταλαβαίναμε αρχικά το

«εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα μία».

Τώρα, βρισκόμαστε σε μια επί πλέον ευλογημένη ερμηνεία!

Εσπέρα!

Ένας ομαλός, ήρεμος ερχομός της νύχτας, συχνά με τη συντροφιά της σελήνης και όχι μια απότομη τρομακτική επέλαση σκότους μετά την αστραπή.

Πρωί!

Μια πανέμορφη, ήρεμη απομάκρυνση του σκότους και όχι μια ξαφνική απότομη εκτυφλωτική αστραπή!

Και για τον πιο δύσπιστο υπάρχει κάτι πολύ πιο δυνατό, ειπωμένο και πάλι από το στόμα του Θεού προς τον Ιώβ.

«Πού είναι η οδός της κατοικίας του φωτός; και του σκότους, που είναι ο τόπος αυτού, διά να συλλάβεις αυτό εις το όριο αυτού και να γνωρίσεις τας τρίβους της οικίας αυτού; Γνωρίζεις αυτό, διότι τότε γεννήθηκες; ή διότι ο αριθμός των ημερών σου είναι πολύς;» (Ιώβ 38:19-21).

Από τα παραπάνω, εκτός των άλλων, φαίνεται πως το φως έχει δρόμο και κατοικία και το σκοτάδι έχει σύνορα και μονοπάτια, που οδηγούν στην οικία του. Κάποιος, ίσως, πει πως αυτά είναι εκφράσεις ποιητική αδειά, αλλά η επιστήμη αντιτίθεται, καθώς μας βεβαιώνει, πως και δρόμο έχει το φως και κατοικία φυσική του, έστω προσωρινή, είναι ο ήλιος. Μάλιστα τρέχει με ταχύτητα 300.000 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο!!!! Τα ίδιο συμβαίνει και με το σκοτάδι. Αμέσως, μετά την αστραπή επανέρχεται το ίδιο πυκνό.

Σε αυτό το σημείο κάποιος από ανάμεσά μας είπε χειροκροτώντας ενθουσιασμένος:

Τώρα, κατάλαβα τα λόγια του Κυρίου.

«Εγώ είμαι το φως το αληθινό, Εγώ είμαι η Οδός, η αλήθεια και η Ζωή».

Δίκιο έχεις, συμπλήρωσε κάποιος άλλος, ο Θεός κατοικεί στο υπέρλαμπρο Φως. Και κατοικία, έχει το Φως Του και δρόμο. Κατοικία του Φωτός είναι ο Ουρανός και δρόμος του ο Κύριός μας, ο Χριστός!

Κάποιος τρίτος πρόσθεσε θαυμάζοντας και με σκεπτικό ύφος: «ακόμα δεν καταλάβαμε τίποτα»...

«Αυτός (ο Θεός) αποκαλύπτει τα βαθιά και τα κρυμμένα· γνωρίζει τα εντός του σκότους και το φως κατοικεί μετ' αυτού» (Δαν.2:22).

«Ευλόγει, η ψυχή μου, τον Κύριον. Κύριε Θεέ μου, εμεγαλύνθησ σφόδρα· τιμήν και μεγαλοπρέπεια είσαι ενδεδυμένος· ο περιτυλιττόμενος το φως ως μάτιο, ο εκτείνων τον ουρανό ως καταπέτασμα· ο στεγάζων με ύδατα τα υπερώα αυτού· ο ποιών τα νέφη άμαξα αυτού· ο περιπατών επί πτερόγων ανέμων» (Ψαλμ.104:1-3).

Αμέτρητες είναι οι παραπομπές, που μπορεί κάποιος να βρει στο λόγο του Θεού, που σχετίζονται με ένα Φως τελείως ανεξάρτητο από το ηλιακό. Αρκεί, μία μόνο να αναφερθεί, αυτή που αφορά τη νέα Ιερουσαλήμ.

«Και μου έδειξε καθαρό ποταμόν ύδατος της ζωής λαμπρό ως κρύσταλλο, εξερχόμενο εκ του θρόνου του Θεού και του Αρνίου. Εν τω μέσω της πλατείας αυτής και του ποταμού εντεύθεν και εντεύθεν ήτο το δένδρο της ζωής, φέρον καρπούς δώδεκα, καθ' έκαστον μήνα κάμνον τον καρπό αυτού, και τα φύλλα του δένδρου είναι εις θεραπεία των εθνών. Και ουδέν ανάθεμα θα υπάρχει πλέον· και ο θρόνος του Θεού και του Αρνίου θα είναι εν αυτή, και οι δούλοι αυτού θα λατρεύσουν αυτόν και θα ιδούν το πρόσωπον αυτού, και το όνομα αυτού θα είναι επί των μετώπων αυτών. Και νυξ δεν θα είναι εκεί, και δεν έχουν χρεία λύχνου και φωτός ηλίου, διότι Κύριος ο Θεός φωτίζει αυτούς, και θα βασιλεύσουν εις τους αιώνας των αιώνων» (Απ.12:5).

Τα αστέρια, λοιπόν, αυτά τα σβηστά λυχνάρια του Στερεώματος με την εντολή «γενηθήτω φως», προικοδοτήθηκαν με φως! Σε δύο από αυτά, τον ήλιο και τη σελήνη, δόθηκε η εξουσία να ρυθμίζουν τη διάρκεια του φωτός και του σκότους, της μέρας και της νύχτας, στον εκλεκτό του Δημιουργού πλανήτη Γη.

Έγιναν με την προσταγή του Δημιουργού μας, οι υλικοί μας Φωστήρες.

Ίσως, σε μερικούς αυτό να φανεί υπερβολικό, αλλά κάτι τέτοιο κάνουμε και εμείς σήμερα και είναι πολύ απλό στην καθημερινότητά μας. Ρυθμίζουμε με δικές μας αυτοματοποιημένες κατασκευές, το πότε θα ανάψουν και πότε θα σβήσουν τα φώτα της πυλωτής, το πότε θα ξεκινήσει και πότε θα σταματήσει η θέρμανση και μάλιστα εξ αποστάσεως. Ο χωρίς την παρουσία μας αυτοματισμός έχει μπει για τα καλά στη ζωή μας. Ρυθμίζουμε ακόμη και τη διάρκεια του ποτίσματος της γλάστρας του μπαλκονιού μας κατά την απουσία μας. Αν λοιπόν, είναι δυνατές αυτές οι ρυθμίσεις σε εμάς, είναι περίεργες οι ρυθμίσεις που κάνει ο Θεός; Η μήπως, εμείς είμαστε πιο σοφοί από το Θεό;

Οι αρνητές της Παλαιάς Διαθήκης ισχυρίζονται, πως η ύπαρξη φυτικού βασιλείου πριν από τον ήλιο είναι τρανή απόδειξη της επιπολαιότητας, αν όχι, της ακυρότητας της Παλαιάς Διαθήκης. Εν τούτοις, οι ίδιοι κάνουν κάτι πολύ πιο απίστευτο, καλλιεργούν φυτά σε ανήλια υπόγεια με δικό τους φως! Υπάρχουν οικολογικές καλλιέργειες, στις οποίες δε χρησιμοποιείται ούτε χώμα! Αυτό από μόνο του αποδεικνύει την επιφυλακτικότητα, με την οποία αντιμετωπίζεται ο Πλάστης Θεός.

Το υλικό φως υπήρχε από την πρώτη Δημιουργική μέρα και η βλάστηση της τρίτης είναι απόλυτα λογική και μάλιστα

οργιώδης, καθώς φως υπήρχε σε οποιαδήποτε κατάλληλη ένταση και διάρκεια επέτρεπε κάτι τέτοιο. Η ύπαρξη των τεραστίων ποσοτήτων υδρογονανθράκων και γαιανθράκων, ίσως, να είναι σιωπηλοί, αλλά συγχρόνως και καταλυτικοί, αποδεικτικοί μάρτυρες μιας τέτοιας υπερβολικά αυξημένης φυτικής και ζωικής δραστηριότητας. Οι σημερινές διαμορφωμένες πλέον συνθήκες που αφορούν τόσο τη χλωρίδα, όσο και την πανίδα δύσκολα δικαιολογούν μια τέτοια τεράστια φυτική ανάπτυξη.

Πλοίαρχος, ων, σε πολυτελέστατο για την κατηγορία του δεξαμενόπλοιο, κάθε μήνα άλλαζα όλες τις γήινες κλιματικές εναλλαγές, καθώς τα ταξίδια μου ήταν Βόρεια Ευρώπη –Περσικός κόλπος. Σε ειδικό, ευήλιο, ευρύχωρο και κλειστό χώρο υπήρχαν καλλωπιστικά φυτά. Η ανάπτυξή τους ήταν εντυπωσιακή, λόγω της συχνότητας εναλλαγής των κλιματικών συνθηκών.

Όσον αφορά, τη διάρκεια της κάθε Δημιουργικής Μέρας, δεν ξέρουμε τίποτα. Μόνον υποθετικά και αυθαίρετα, για πιο κατανοητή τη διήγηση, εκλαμβάνουμε τη σημερινή 24ωρη διάρκειά της. Στην πραγματικότητα, μπορεί να εκτείνεται σε απροσδιόριστη χρονική διάρκεια, σε συγκεκριμένη δε στιγμή της κάθε μέρας ο Θεός να εκφώνησε και την κατάλληλη εντολή Του. Τι όμορφα, τι υπέροχα και πνευματικά καταληπτά είναι εκείνα που ο απ. Παύλος γράφει στους πιστούς της εκκλησίας των Φιλιππών:

«Πράττετε τα πάντα χωρίς γογγυσμών και αμφισβητήσεων, διά να γίνεστε άμεμπτοι και ακέραιοι, τέκνα Θεού αμώμητα εν μέσω γενεάς σκολιάς και διεστραμμένης, μεταξύ των οποίων λάμπετε ως φωστήρες μέσα στον κόσμο» (Φιλπ.2:15).

Φωστήρες, που λάμπουν μέσα σε μια γενεά διαστρεβλωμένη και διεστραμμένη! Τι προνόμιο και τούτο! Φωστήρες, που πηγή του φωτός τους είναι ο Ιησούς Χριστός, το Φως του κόσμου. Τι υπέροχη αντιπαράθεση, με τους πάσης φύσεως αμφισβητίες του φυτικού βασιλείου της τρίτης μέρας...

«Υπάρχουν άνθρωποι χοϊκοί», επισημαίνει στους Κορίνθιους ο απ. Παύλος και άνθρωποι πνευματικοί.

Προχωρούμε στην ξενάγησή μας, σχετικά με τους φωστήρες.

Ο προγραμματισμός, σχετικά με τον προορισμό των φωστήρων, τέλειωσε. Ο Εμπνευστής και Κατασκευαστής του υπολογιστή είχε τελειώσει το έργο Του. Τώρα έπρεπε δύο φωστήρες, να τοποθετηθούν στην κατάλληλη θέση σχετικά με τον πλανήτη Γη. Ο ένας ο μεγάλος, θα εξουσίαζε την ημέρα και ο άλλος ο μικρός και αμυδρός, θα συντρόφευε τον ερχόμενο άνθρωπο και κύριο της γήινης δημιουργίας κατά το διάστημα της νύκτας. Και τοποθετήθηκαν. Όπως, ήταν επόμενο....

«ας είναι διά φωστήρας εις το στερέωμα του ουρανού, διά να φέγγουν επί της γης».

Οι καρδιές των πιστών σε τούτα τα λόγια γεμίζουν από χαρά και ευγνωμοσύνη προς τον Πλάστη τους.

Οι λαμπτήρες μικροί και μεγάλοι πήραν τις θέσεις τους. Τώρα, έπρεπε να κρεμαστεί το καθένα στη δική του θέση στο λυχνοστάτη του στερεώματος. Και έγινε! Το Στερέωμα πήρε στην εξουσία του όλο το φως. Γνωρίζουμε πολύ καλά και η ανθρώπινη Γνώση δεν έχει καμιά αντίρρηση, πως στο Στερέωμα υπάρχει μόνο φως. Το σκότος πήγε στην «Τρύπα» του. Οι ίδιοι οι πλανήτες κράτησαν όχι το σκότος, αλλά τη σκιά τους προκειμένου να *«διαχωρίζουν την ημέρα από την*

νύχτα· και να είναι διά σημεία και καιρούς και ημέρας και ενιαυτούς».

Το σκοτάδι της νύχτας δεν έχει καμιά σχέση με το σκότος της Αβύσσου.

Το κομπιούτερ τέλειωσε, μπήκε σε ενέργεια και «δούλεψε».

Ιδού η απόδειξη:

Ο υπολογιστής, που μπήκε σε ενέργεια την τέταρτη μέρα, δουλεύει ακριβέστατα μέχρι σήμερα. Έτσι, γνωρίζουμε την ώρα, τη μέρα και το χρόνο, που κάποια σημαντικά γεγονότα συνέβησαν, ανάμεσα στα οποία είναι και το σκοτεινό τρίωρο του Γολγοθά «από 6^{ης} ώρας μέχρι 9^{ης} σκότος εγένετο εφ όλην την Γη...». Γνωρίζοντας δε, ότι οι συγγραφείς της Καινής Διαθήκης μετρούσαν τη διάρκεια της ημέρας από τις 6 το πρωί μέχρι τις 6 το απόγευμα, ξέρουμε πως το συγκεκριμένο σκοτάδι, έπεσε από τις 12 το μεσημέρι μέχρι τις 3 το απόγευμα... σύμφωνα με το κομπιούτερ της 4^{ης} Δημιουργικής ημέρας...

Αποστολή και Σκοπός Φωστήρων γενικά.

Αυτά, λοιπόν, τα αυτόφωτα και διάσπαρτα ουράνια σώματα τα τακτοποίησε ο Θεός στο Στερέωμα του ουρανού με σαφέστατες εντολές..

1^{ov} «*διά να διαχωρίζωσι την ημέρα από της νυκτός*» (εδ.14^α).

2^{ov} «*και ας είναι διά σημεία και καιρούς και ημέρας και ενιαυτούς*» (εδ.14β).

3^{ov} «*και ας είναι διά φωστήρας μέσα στο στερέωμα του ουρανού, διά να φέγγουν επί της γης*» (εδ.15).

Τι να πει κανείς και πόσα θαυμαστικά να βάλει ο καλοπροαίρετος Χριστιανός, μπροστά στη μεγαλειώδη τούτη Δημιουργία της Πανσοφίας του Θεού!!!

Ας μείνουμε για λίγο στις τρεις παραπάνω αποστολές των φωστήρων, οι οποίες φυσικά και δεν είναι οι μοναδικές.

1^{ov} Να διαχωρίζουν την ημέρα από τη νύχτα.

2^{ov} Να είναι χρονικά σημάδια εποχών, ημερών και ετών.

3^{ov} Να είναι φωτοδότες στο χώρο του Στερεώματος, με σκοπό να φωτίζουν την ετερόφωτη γη, μέρος της οποίας είναι και ο πλανήτης Γη.

1^{ov} Διαχωρισμός ημέρας από νύχτα.

Ο πρώτος και κύριος σκοπός των φωστήρων, στη συνέχεια, θα είναι να διαχωρίζουν την Ημέρα από τη Νύκτα, ήτοι το φως από τη σκιά. Μέχρι και την Τρίτη Δημιουργική Μέρα, πρέπει να υπήρχαν στο Στερέωμα διάσπαρτες αυτόφωτες, ετερόφωτες και ανάμεικτες υλικές μάζες, στις αποστάσεις και στις θέσεις της στιγμής του «Γενηθήτω φως» ή και σε εντελώς ρευστές. Την Τέταρτη Δημιουργική Μέρα, με το «γενηθήτωσαν φωστήρες», όλες αυτές οι διάσπαρτες υλικές μάζες στην οποιαδήποτε κατάσταση και θέση βρίσκονταν, μορφοποιήθηκαν, παίρνοντας τις κατάλληλες θέσεις και αποστάσεις. Αυτό, δηλαδή, το ακανόνιστο και ρευστό που συνέβαινε μέχρι και την Τρίτη Μέρα, τακτοποιείται με την εντολή να γίνουν φωστήρες, «γενηθήτωσαν φωστήρες» και όχι να γεννηθούν φωστήρες. Αυτοί, στη συνέχεια, θα διαχωρίζουν τη μέρα από τη νύχτα, το φως από τη σκιά.

Ο προορισμός τους δε θα είναι απλώς να διατηρήσουν το φως, αλλά και να ρυθμίζουν τη χρονική διάρκειά του, σύμφωνα με τα δεδομένα του Προγραμματιστή τους. Βασικός σκοπός τους στο εξής θα είναι ο χρονικός διαχωρισμός της ημέρας από τη νύχτα. Ο κάθε φωστήρας του Στερεώματος θα ρύθμιζε αυτά που αφορούσαν τον ίδιο. Φανταζόμαστε την περίπτωση, που θα υπήρχε απέναντι στον ήλιο μας και ένας άλλος ήλιος; Κάποιος δεύτερος ή και τρίτος; Δε θα υπήρχε νύχτα, καθώς δε θα υπήρχε σκιά. Κάποιο μικρό παιδάκι ρωτήθηκε από το δάσκαλό του, πως γίνεται ο ήλιος να βασιλεύει στη Δύση σήμερα και αύριο να ξαναβγαίνει από την Ανατολή. Και το αθώο παιδάκι, με τη δική του λογική, απάντησε με θριαμβευτικό τόνο: κύριε υπάρχουν πολλοί ήλιοι, σήμερα βγαίνει ένας, αύριο βγαίνει άλλος, μεθαύριο άλλος κλπ. Μάλιστα, έκανε και τις ανάλογες κινήσεις με τα χεράκια του, μαζί με ένα θριαμβευτικό τόνο στη φωνή του. Δεν είναι θεωρητικό παράδειγμα αυτό, είναι πραγματικότητα συγγενικού μου προσώπου και καμιά φορά, ηλικιωμένοι πια, γελάμε με τις τότε «εξυπνάδες» μας, όταν συναντιόμαστε. Έτσι, μοιάζουν εν πολλοίς και οι δικές μας τωρινές απόψεις και κάποτε σε μια άλλη ζωή, θα γελάμε με τις γήινες «εξυπνάδες» μας. Μακάρι, να συμβεί κάτι τέτοιο σε όλους μας. Σίγουρα, θα συμβεί σε όσους μετανοημένοι για τις αμαρτίες τους, ακούμπησαν ενσυνείδητα τις οποιεσδήποτε διαγωγές τους στη βάση του Σταυρού του Ιησού Χριστού. Φανταζόμαστε, τι θα συνέβαινε, αν οι μέρες μας και οι νύχτες μας δεν ήταν τόσο σοφά προγραμματισμένες; Δε θα ξέραμε στην κυριολεξία, «τι μέρα θα μας ξημέρωνε». Κανένας προγραμματισμός δε θα ήταν μοιραστός. Η δεύτερη εντολή του ίδιου εδαφίου το επιβεβαιώνει με τη σφραγίδα της:

2^{ον} Δημιουργία Εποχών και Χρονολογιών.

Οι φωστήρες, στη συνέχεια, να είναι τα διακριτικά εκείνα σημάδια, που στο εξής θα ρυθμίζουν τα χρονικά διαστήματα των εποχών, των ημερών και των ετών. Αυτή η ρύθμιση ήταν απαραίτητη και χρησιμότερη, γιατί με αυτόν τον τρόπο καταμετρείται ο χρόνος από το πρώτο δευτερόλεπτο μέχρι τους ατέλειωτους αιώνες. Ο προγραμματισμός αυτός, εφαρμοζόμενος ειδικά στο δικό μας μέγα Φωστήρα, είναι εκείνος που σήμερα μας βοηθάει στο να καθορίσουμε με ακρίβεια, πότε συνέβησαν τα διάφορα ιστορικά γεγονότα, αλλά και στο πότε και ποια εποχή πρέπει να αρχίσει και πόσο θα διαρκέσει η οποιαδήποτε δική μας μελλοντική ενέργεια. Φανταζόμαστε, τι θα συνέβαινε, αν δεν υπήρχαν αυτά τα σημάδια; Δε θα ξέραμε καμιά χρονολογία, καμιά ημερομηνία, καμιά εποχή. Δε θα μπορούσαμε να προγραμματίσουμε τίποτα. Θα κάναμε τα πάντα στα τυφλά. Ο Γεωργός θα έλεγε, ας σπείρω σήμερα που είναι καλός καιρός, χωρίς να γνωρίζει αν θα του ξημέρωνε Καλοκαίρι, Χειμώνας, Φθινόπωρο ή Άνοιξη. Κάτι ανάλογο θα έκανε και ο ναυτικός και ο οικοδόμος κλπ. Τα πάντα στα τυφλά και απρογραμμάτιστα. Δε θα ξέραμε ούτε πόσων χρονών είμαστε, εμείς, οι γονείς μας, τα παιδιά και τα εγγόνια μας. Την ηλικία μας θα προσπαθούσαμε να την καταλάβουμε από το μπόι μας, το βάρος μας, την αντίληψή μας, τη φθορά μας και τα λοιπά τόσο ρευστά διακριτικά γνωρίσματά μας. Είσαι 1,70μ ή 70 κιλά και ακόμα δεν παντρεύτηκες, θα λέγαμε στον έφηβο συνάνθρωπό μας. Ποιος, όμως, έχει συνειδητοποιήσει αυτή την ευλογία αυτής και μόνον της πραγματικότητας; Κάτι τέτοιες σκέψεις, μας κάνουν να σταματούμε έκθαμβοι μπροστά στη σοφία του Θεού, τη φροντίδα Του και την αγάπη Του. «Πάντα εν σοφία εποίησε».

Με ένα αίσθημα ενθουσιασμού διαβάζουμε και τη συνέχεια στο επόμενο 15^ο εδάφιο.

3^{ον} Φωτοδότες του Στερεώματος.

«και ας είναι διά φωστήρας μέσα στο στερέωμα του ουρανού, διά να φέγγουν επί της γης Και έγινεν ούτω». (εδ.15).

Να είναι φωτοδότες στο χώρο του Στερεώματος, με σκοπό να φωτίζουν την ετερόφωτη γη, μέρος της οποίας είναι και ο πλανήτης Γη.

Στη συνέχεια, λοιπόν, οι φωστήρες θα είναι εκείνοι που θα φωτίζουν την ετερόφωτη γη, γενικά σαν Ύλη. Αυτή η συγκεκριμένη εντολή μας παραπέμπει και πάλι στο πρώτο εδάφιο το «γενηθήτω γη», σαν ύλη γενικά, αφού για τον πλανήτη Γη δόθηκε ειδική φροντίδα, όπως ολοκάθαρα δηλώνεται στο αμέσως επόμενο εδάφιο.

Κλείνοντας αυτή την παρένθεση, προχωρούμε στην ξενάγησή μας.

Το σκότος που αναφέρεται στο 2 εδάφιο, ήταν παρόμοιο με το σκότος του τρίωρου του Γολγοθά. Ενώ, υπήρχε ο Ήλιος και η Σελήνη, «σκότος εγένετο εφ' όλην την Γην από 6ης ώρας έως ενάτης..» (Μτθ.27:45). Ο χοϊκός άνθρωπος προβάλλει τον ισχυρισμό, πως επρόκειτο για μια απλή έκλειψη ηλίου, όμως, γνωρίζουμε και επιστημονικά πλέον, πως καμιά έκλειψη ηλίου δε διαρκεί περισσότερο από 12 λεπτά της ώρας και ελάχιστα δευτερόλεπτα και μάλιστα σε όλη τη Γη..

Το συγκεκριμένο σκότος, αναγκαστικά, υπενθυμίζει το σκότος της αβύσσου, όταν η Γη ήταν «αόρατος και ακατασκεύαστος» στον απροσδιόριστο χρόνο του 2^{ου} εδαφίου της Γένεσης.

Αλλά, και εάν δεν είναι έτσι, για τους Χριστιανούς δεν υπάρχει κανένα πρόβλημα. Επίσης, γνωρίζουμε, πως ακόμη και η μυθολογία μας μιλάει για Έρεβος και μερικοί αρχαίοι συγγραφείς το τοποθετούν στο κέντρο της Γης, στον κάτω κόσμο κλπ.

Ήταν το σκότος, που έπεσε κατά τον έκπαλαι κατακλυσμό, που κατέστρεψε την πρώτη Γη και έστειλε τα πονηρά πνεύματα κάτω από την άβυσσο δεμένα με αλυσίδες σκότους. Ήταν μια νύχτα της οργής του Θεού, που έπεσε πάνω στον έκπαλαι ζωικό και φυτικό κόσμο. Το αν, σε εκείνη τη Γη, υπήρχαν νοήμονες άνθρωποι, είναι πολύ αμφίβολο, αφού τίποτα σχετικό δε γράφεται στο λόγο του Θεού.

Αλλά και το φως, που έπεσε γύρω από τον απ. Παύλο μέρα μεσημέρι, δεν ήταν το φως του τωρινού ορατού φωστήρα ηλίου, αλλά το φως του περιβάλλοντος χώρου γύρω από την ακατασκεύαστη Γη. Δεν ήταν εκείνο, που έγινε την πρώτη δημιουργική ημέρα με το γεννηθίτω φως.

«Ενώ δε οδοιπορών πλησίαζον εις την Δαμασκόν, περί την μεσημβρίαν εξαίφνης έστραψε περί εμέ φως πολύ εκ του ουρανού» (Πρ.22:6).

Επίσης, το φως που φώτισε τη φυλακή του απ. Πέτρου, δεν ήταν το φως του ήλιου, όπως πολύ καθαρά περιγράφεται.

«Ο μεν λοιπόν Πέτρος εφυλάττετο εν τη φυλακή· εγένετο δε υπό της εκκλησίας ακατάπαυστος προσευχή προς τον Θεόν υπέρ αυτού. 6 Ότε δε έμελλε ο Ηρώδης να παραστήσει αυτόν, την νύκτα εκείνην ο Πέτρος εκοιμάτο μεταξύ δύο στρατιωτών δεδεμένος με δύο αλύσεις, και φύλακες έμπροσθεν της θύρας εφύλαττον το δεσμοκτήριο. 7 Και ιδού, άγγελος Κυρίου ήλθεν εξαίφνης και φως έλαμψεν εν τω οικήματι· κτυπήσας δε την

πλευράν του Πέτρου εξύπνησεν αυτόν, λέγων· Σηκώθητι ταχέως. Και έπεσον αι αλύσεις αυτού εκ των χειρών» (Πρ.12:5-7).

Εδάφιο 16

Κατά Ο΄

«Και εποίησεν ο Θεός τους δύο φωστήρας τους μεγάλους τον φωστήρα τον μέγαν εις αρχάς της ημέρας και τον φωστήρα τον ελάσσω εις αρχάς της νυκτός και τους αστέρας (εδ.16). ή

Κατά Βάμβα

«Και έκαμε ο Θεός τους δύο φωστήρες τους μεγάλους, τον φωστήρα τον μέγαν διά να εξουσιάζει επί της ημέρας, και τον φωστήρα τον μικρόν διά να εξουσιάζει επί της νυκτός· και τους αστέρας»· (εδ.16).

Μορφοποίηση εκ των ήδη υπάρχόντων φωστήρων, ή Δημιουργία του Ήλιου και της Σελήνης;

Το εποίησε, έκαμε, περιέχει πλήθος λογικών απόψεων. Ας είναι, λοιπόν, στην κρίση του καθενός μας, αν πρόκειται για εκ του μηδενός δημιουργία ή απλά για μορφοποίηση του ήλιου και της σελήνης από τα ήδη υπάρχοντα ουράνια σώματα. Η προσθήκη, πάντως, «και τους αστέρας» τείνει, μάλλον, πως πρόκειται για μορφοποίηση των ήδη υπάρχόντων ουρανίων μαζών της Ύλης.

Δύο, λοιπόν, από αυτούς τους αναρίθμητους φωστήρες, τους μεγάλους στην αντίληψη των ανθρώπων που επρόκειτο να δημιουργηθούν και να άρχουν, τους «εποίησε» για τον πλανήτη Γη. Έχουμε, πάντα, υπ΄ όψιν μας, πως η Γένεση δεν είναι μάθημα αστρονομίας, αλλά στοιχειώδης ενημέρωση των ανθρώπων όλων των γενεών για τον τόπο διαμονής τους. Οι συγκεκριμένοι δύο φωστήρες είναι ο

μέγας, ο ήλιος και ο μικρός, η σελήνη. Σκοπός και αποστολή του μεγάλου είναι να εξουσιάζει στη Γη την ημέρα και του μικρού να εξουσιάζει τη νύχτα. Μορφοποίησε δε και τακτοποίησε και τα λοιπά ουράνια σώματα στις δέουσες θέσεις και αποστάσεις, ώστε να μην «ενοχλούν» τον πλανήτη Του, με το όνομα αστέρες.

Κάποιος, βέβαια, μπορεί να πει, πως είναι υπερβολικό να έδειξε ο Δημιουργός του Σύμπαντος τόση φροντίδα για ένα τόσο ασήμαντο μέρος της ύλης, όπως είναι η ο πλανήτης Γη. Όμως, ο Θεός έπλασε τον άνθρωπο κατ' εικόνα και ομοίωση δική Του, πράγμα που σημαίνει, πως μια αιώνια ζωή απαιτεί και απέραντους κόσμους και τόπους δραστηριότητας και διαμονής. Ο Δαβίδ, αδυνατώντας να κατανοήσει τη γεμάτη αγάπη φροντίδα του Θεού για τον άνθρωπο, αναφωνεί θαυμάζοντας και απορώντας:

«Κύριε ο Κύριός μας πόσον θαυμαστό είναι το όνομά Σου σε όλη την Γή, έθεσες την δόξα Σου υπεράνω των ουρανών. Από το στόμα των νηπίων και των θηλαζόντων ετοιμάσες δοξολογία λόγω των εχθρών Σου για να καταργήσεις τον εχθρό και τον εκδικητή.

Όταν θεωρώ τους ουρανούς Σου, το έργο των δακτύλων Σου, την Σελήνη και τους Αστέρες τα οποία Εσύ θεμελίωσες, τι είναι ο άνθρωπος ώστε να τον θυμάσαι, ή ο γιος του ανθρώπου, ώστε να τον επισκέπτεσαι;

Εσύ τον έκανες κατά τι κατώτερο των Αγγέλων και με δόξαν και τιμήν τον στεφάνωσες. Τον κατέστησες κύριο στα έργα των χειρών Σου, όλα τα υπέταξες κάτω από τα πόδια του. Όλα τα πρόβατα και τα βόδια, ακόμη δε και τα ζώα του αγρού, τα πτερωτά του ουρανού και τους ιχθείς της θάλασσας, όλα τα διασχίζοντα τους δρόμους των θαλασσών. Κύριε ο

Κύριός μας πόσο είναι θαυμαστό το όνομά Σου σε όλη την Γή!» (Ψαλμ.8).

Ευχαριστούμε το Δημιουργό μας. Κάθε λογικός άνθρωπος, είτε πιστός είτε άπιστος, ξέρει πολύ καλά, πως υπάρχει Θεός, έστω και αν εγωιστικά και μικρόψυχα δεν το ομολογεί. Το ότι αισθάνεται τη μηδαμινότητά του σαν το κέντρο του κόσμου, είναι αρκετή απόδειξη και δε χρειάζεται κανένα σχολιασμό. Ο πιστός ξέρει, πως ο Θεός όχι απλά υπάρχει, αλλά είναι και αγάπη, που φροντίζει όχι μόνο τους απέραντους κόσμους του Σύμπαντος, αλλά και τα ασήμαντα σπουργίτια, πόσο, μάλλον, τον κατ' εικόνα και ομοίωσή Του πλασμένο άνθρωπο. Ο άνθρωπος πλάστηκε για να ζει αιώνια και η αιώνια ζωή έχει ανάγκη μιας απέραντης δράσης και δημιουργίας. Ο Θεός είναι πάνω από όλα αγάπη και, μάλιστα, μια Αγάπη που δεν εκπίπτει, που δεν κάνει εκπτώσεις, μέχρι θυσίας του Ίδιου του Γιου Του σαν Υιό Ανθρώπου. Αυτή την αγάπη, τη ζει κάθε άνθρωπος στο πετσί του. Η αρτιμέλεια, το μέτρο της υγείας του καθενός μας δεν είναι τυχαία φυσικά γεγονότα και δεδομένα. Οι τόσες μεταξύ μας αναπηρίες, το διδάσκουν. Ποιος, όμως, παραδειγματίζεται από όλες αυτές τις θλιβερές περιπτώσεις, για να ευχαριστήσει το Θεό για τη δική του αρτιμέλεια; Πόση αξία έχει το νεογέννητο βρέφος στα μάτια της μαμάς και του μπαμπά; Τί φόβος υπάρχει στον κάθε λογικό άνθρωπο για την αρτιμέλεια του νεογέννητου βρέφους; Μετριέται με όλα τα καλά του κόσμου; Πόσοι, όμως, ειλικρινά ευχαρίστησαν το Δημιουργό τους για την αρτιμέλεια του βρέφους τους; Κάποια μαμά, αμέσως, μετά τις ωδίνες του τοκετού, ρώτησε με έκδηλη ανησυχία τους γιατρούς, αν μετρήσανε τα δαχτυλάκια του βρέφους της. Πιθανότατα, κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης της φοβόταν για κάτι τέτοιο. Κάποτε, παρακολούθησα την

καθέλκυση ενός γιγαντιαίου ωκεανοπόρου Τάνκερ. Ο πλοιοκτήτης κρατούσε στην αγκαλιά του το μικρό του παιδάκι και στο ελεύθερο χέρι του τη σαμπάνια, που αφήνοντάς την θα έσπαγε στη μάσκα του πλοίου. Κάποιος διπλανός μου ρώτησε, άραγε τι έχει μεγαλύτερη αξία το μικρό παιδάκι ή το τεράστιο τάνκερ και κάποιος τρίτος ξαφνιασμένος απάντησε επικριτικά: «είναι να ρωτάς, ο άνθρωπος είναι ανυπολόγιστης αξίας». Αν για εμάς ο κάθε άνθρωπος είναι ανυπολόγιστης αξίας, μπορούμε να φανταστούμε την αξία μας στα μάτια του Θεού; Για το Δημιουργό ο κάθε άνθρωπος είναι ανυπολόγιστης αξίας. Ναι, εσύ που διαβάξεις αυτές τις γραμμές, έχεις ανυπολόγιστη αξία στα μάτια του Θεού. Ο Κύριός μας τόνισε στους Ιουδαίους την αξία του ανθρώπου, ρωτώντας τους «Τι ωφελείται ο άνθρωπος εάν κερδίσει όλον τον κόσμο, εαυτόν δε απολέσει ή ζημιωθεί;» (Λκ.9:25).

Εδάφιο 17

«και έθετο αυτούς ο Θεός εν τω στερεώματι του ουρανού ώστε φαίνεται επί της γης» (εδ.17). ή

«Και έθεσεν αυτούς ο Θεός εν τω στερεώματι του ουρανού, διά να φέγγωσιν επί της γης» (εδ.17).

Μετά το «εποίησεν» ή το «έκαμεν», ακολούθησε το «έθετο» ή το «έθεσεν» κατά τα δύο κείμενα αντίστοιχα. Ξεκάθαρη περιγραφή στη διήγηση της Δημιουργίας, μετά την μορφοποίηση σε λαμπρότητα, θερμότητα και λοιπές ευεργετικές ιδιότητες, οι δυο αυτοί φωστήρες κρεμάστηκαν από το μηδέν, όπως ακριβώς τονίζει ο Ιώβ (Ιώβ 26:7). Τοποθετήθηκαν στο ακριβές και κατάλληλο σημείο του «μηδενός» και ποιος ξέρει πόσες χιλιάδες ή και εκατομμύρια χρόνια από τότε, δεν ξέφυγαν από αυτή τους τη θέση...

Πρώτος και κύριος σκοπός τους ήταν να φωτίζουν, με το δικό τους πλέον φως, τον εκλεκτό του Δημιουργού πλανήτη, τη Γη. Αυτό το φως, που είχαν πάρει την πρώτη δημιουργική μέρα με την εντολή «Γενηθήτω φως» της «Μεγάλης Έκρηξης της Θεϊκής Αγάπης» ή της τυχαίας «Μεγάλης Έκρηξης» κατά τη σχετική ανθρώπινη θεωρία του εξ «ενστίκτου» εγωιστικού μας «αυξάνεσθε». Ο καθένας μας διαλέγει.

Οι ειδικοί επιστήμονες γνωρίζουν πολύ καλά τα περι φωτοσύνθεσης και την ευεργετική της δράση στον πλανήτη μας. Και μόνο, μια απλή ματιά να ρίξει κάποιος πάνω σε αυτό το θέμα, θα γεμίσει από αισθήματα μαγείας. Κάπου διάβασα πως κάποιος αγρότης, βλέποντας καθημερινά ξαπλωμένο, κατάχαμα, ένα φυσιοδίφη να εξετάζει με το μικροσκόπιο του κάποια αγριολούλουδα, τον ρώτησε τί βλέπει τόσο προσεκτικά. Και ο επιστήμονας του πρόσφερε τη θέση του, για να δει και κείνος. Ο αγρότης μετά το θέαμα σηκώθηκε δακρυσμένος. Γιατί κλαις, τον ρώτησε ο επιστήμονας. Γιατί, τόσο άσκεφτα πατώ πάνω σε τόση ομορφιά, ήταν η απάντηση.

Το φως του ήλιου, της του Θεού Σοφίας ή της Μεγάλης Έκρηξης της αγάπης Του!. Και ο αγρότης δεν είδε τίποτα, καθώς στα τελειότερα μικροσκόπια των εργαστηρίων βλέπουν την τέλεια αρμονία στα απειροελάχιστα μόρια της ύλης. Σε αυτά τα μικροσκόπια, η ακμή του τελειότερου ανθρώπινης κατασκευής ξυραφιού, φαίνεται σαν λεπίδα κακοφτιαγμένου χιλιομεταχειρισμένου πριονιού, με δόντια στρεβλά, ακανόνιστου μεγέθους, και οξύτητας.

Τους δύο συγκεκριμένους Φωστήρες, τον Ήλιο και τη Σελήνη, τους τοποθέτησε στις θέσεις, που είναι μέχρι

σήμερα για να φωτίζεται, να ζεσταίνεται και να ρυθμίζεται ο χρόνος στη Γη.

Κάποιος πιστός έκανε μια απλή, απλοϊκή σκέψη, υποβάλλοντας και απαντώντας ο ίδιος με τη δική του λογική.

1^{ov} Τι έγινε πρώτα, διερωτήθηκε, ο λαμπτήρας ή η ΔΕΗ και ο ίδιος απάντησε η ΔΕΗ.

2^{ov} Τι έγινε πρώτα, η ΔΕΗ ή ο Άνθρωπος και ο ίδιος απάντησε ο Άνθρωπος, που έφτιαξε τη ΔΕΗ.

3^{ov} Τι έγινε πρώτα, ο Άνθρωπος ή ο φωτοδότης ήλιος και ο ίδιος απάντησε για τρίτη φορά, ο φωτοδότης ήλιος.

4^{ov} Τι έγινε πρώτα, ο φωτοδότης ήλιος ή ο Δημιουργός του φωτοδότη ήλιου και ο ίδιος απάντησε, ο Δημιουργός του φωτοδότη ήλιου.

5^{ov} Τι υπήρξε, πριν από το Δημιουργό του φωτοδότη ήλιου και ο ίδιος απάντησε, το Αδημιούργητο!

6^{ov}. Και πριν από το Αδημιούργητο, τι υπήρχε; Αυθόρμητα απάντησε, μονολεκτικά, η Απιστία.

7^{ov} Και πριν από την Απιστία; Ο Θεός, απάντησε και συνέχισε με το σχετικό εδάφιο «επειδή αν τινές δενπίστευσαν, τι εκ τούτου, μήπως, η απιστία αυτών θα καταργήσει την πίστη του Θεού;» (Ρωμ.3:3).

Ο παππούς του έλεγε, τόνιζε κάτι πολύ σοφό, αλλά ελλιπές. «Η κουταμάρα, το λάθος και το γούστο πληρώνονται» και ο ίδιος συμπλήρωνε, πόσο μάλλον η Απιστία και προέτρεπε τους φίλους του να διαβάσουν το πρώτο κεφάλαιο της προς Ρωμαίους επιστολής.

«Οτιδήποτε μπορεί να γνωρισθεί περί του Θεού είναι φανερό ... επειδή η αιώνια Δύναμή Του και η Θεϊότητά Του είναι γνωστή από την ολοφάνερη Δημιουργία της Κτίσης του Κόσμου... αυτοί λοιπόν είναι αναπολόγητοι... Διότι αν και γνωρίζουν τον Θεό δεν Τον ευχαρίστησαν αλλά ματαιοπονώντας μέσα στις σκέψεις τους ξεμωραθήκανε και σκοτεινίασαν την ασύνετη καρδιά τους. Αλλάζανε την δόξα του άφθαρτου Θεού με ομοιώματα ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών.

Γι' αυτό και τους παρέδωσε ο Θεός στην ακαθαρσία των επιθυμιών των καρδιών τους ώστε να ατιμάζονται τα σώματά τους μεταξύ τους. ... Μετέτρεψαν την αλήθεια του Θεού ψεύδος, λάτρευσαν την Κτίση αντί του Δημιουργού... οι γυναίκες τους άλλαξαν την φυσική χρήση εις την παρά φύση... το ίδιο και οι άνδρες αφήσαντες την φυσική χρήση της γυναίκας εξεκαύθησαν εις την επιθυμία αυτών προς αλλήλους κάνοντας την ασχημοσύνη άρρενες με άρρενες και απολαμβάνουν μεταξύ τους την αντιμισθία που τους πρέπει...». (Ρωμ. 1^ο Κεφ).

Προχωρούμε, λίγο ακόμη, καθώς η αποστολή των δύο φωστήρων έχει και συνέχεια.

Εδάφιο 18.

Κατά τους Ο΄.

«και άρχειν της ημέρας και της νυκτός και διαχωρίζειν ανά μέσον του φωτός και ανά μέσον του σκότους και είδεν ο Θεός οτι καλόν».

Κατά Βάμβα

«και να εξουσιάζωσιν επί της ημέρας και επί της νυκτός και να διαχωρίζωσι το φως από του σκότους. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν».

Τα πάντα σε τάξη, ακόμη και η ύλη τοποθετήθηκε σε μια ειρηνική, αρμονική συνύπαρξη. Στην τροχιακή πορεία τους, οι συγκεκριμένοι δύο φωστήρες ταξιδεύοντας ανάμεσα στους απέραντους κόσμους θα ακολουθούσαν πιστά τις εντολές του προγραμματισμού τους. Δε θα απομακρύνονταν από αυτές, ούτε ακόμη και στις μεταξύ τους συμπεριφορές. Ο Μέγας φωστήρας θα ήταν απόλυτος κυρίαρχος της ημέρας και ο μικρός της νύχτας. Ευχαριστούμε το Δημιουργό μας, γι' αυτήν την ευταξία στη γειτονιά μας. «Τα πάντα εν σοφία εποίησε». Υπάκουα αυτά τα δύο ουράνια σώματα ακολουθούν την πορεία τους, χωρίς να υπάρχουν μεταξύ τους «διαφορές»...

Και τούτη η μέρα, τελειώνει με τη σφραγίδα «είδε ο Θεός ότι καλόν». Εμείς απλά Τον ευχαριστούμε...

Εδάφιο 19.

Κατά τους Ο΄.

«και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα τέταρτη»

Κατά Βάμβα.

«Και έγινεν εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα Τετάρτη»

Αυτή ήταν η τέταρτη Δημιουργική Μέρα, με τις πολλές αρχικές απορίες μας. Το πόσο καταφέραμε, να εισχωρήσουμε στην περιγραφή των συμβάντων της, είναι απολύτως προσωπικό θέμα του καθενός μας. Θέμα καρδιάς και λογικής του καθενός μας στη ζυγαριά της Πίστης και της Λογικής, με διαιτητή την Προαίρεση. Ευχαριστούμε κατά πάντα, ακόμη και για την κλεφτή ματιά από τη χαραμάδα της μισάνοιχτης πόρτας, σύμφωνα με τη Γένεση της Δημιουργίας.

Ας προχωρήσουμε, όμως, στην 5^η Δημιουργική ημέρα.

Ημέρα Πέμπτη (εδ. 20-23)

«Εξαγαγέτω τα ύδατα»

Πανίδα Δημιουργία ζωικού βασιλείου αρχής γενομένης από τα ύδατα.

Κατά τους Ο΄.

20. *«και είπεν ο Θεός εξαγαγέτω τα ύδατα ερπετά ψυχών ζώων και πετεινά πετόμενα επί της Γής κατά το στερέωμα του ουρανού και εγένετο ούτως».*

21 *«και εποίησεν ο Θεός τα κήτη τα μεγάλα και πάσαν ψυχήν ζώων ερπετών α εξήγαγεν τα ύδατα κατά γένη αυτών και παν πετεινόν πτερωτόν κατά γένος και είδεν ο Θεός ότι καλά»* 22 *«και ηυλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων αυζάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε τα ύδατα εν ταις θαλάσσαις και τα πετεινά πληθυνέσθωσαν επι της γης».*

23 *«και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα Πέμπτη».*

Κατά Βάμβα

20. *Και είπεν ο Θεός, Ας γεννήσωσι τα ύδατα εν αφθονία νηκτά έμψυχα και πετεινά ας πέτονται επάνωθεν της γης κατά το στερέωμα του ουρανού.*

21. *Και εποίησεν ο Θεός τα κήτη τα μεγάλα και παν έμψυχον κινούμενον, τα οποία εγέννησαν εν αφθονία τα ύδατα κατά το είδος αυτών, και παν πετεινόν πτερωτόν κατά το είδος αυτού. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν.*

22. *Και ευλόγησεν αυτά ο Θεός, λέγων, Αυζάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε τα ύδατα εν ταις θαλάσσαις· και τα πετεινά ας πληθύνονται επί της γης.*

23. *Και έγινε εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα πέμπτη.*

Ύδατα και πάλι

Το νερό, καθώς ήδη γνωρίζουμε από το 2^ο κιάλας εδάφιο της Γένεσης, είναι το στοιχείο εκείνο, που κατείχε σημαντική θέση στο χώρο, που θα κατασκευαζόταν ο πλανήτης Γη. Γη ακατασκεύαστη, Σκότος, Άβυσσος και Ύδατα στην επιφάνεια των οποίων, Πνεύμα Θεού επιφέρετο.

Καθώς δε, έχουμε μέχρι τώρα δει:

1^{ον}: Το επί του προσώπου της Αβύσσου Σκότος (Ερεβος) σταμάτησε να υπάρχει ή τουλάχιστον να διαφεντεύει στον χώρο που πλάστηκε/κατασκευάστηκε η Γη από την πρώτη κιάλας Δημιουργική ημέρα με το «γενηθήτω φως».

2^{ον}. Η Μεγάλη Άβυσσος εκδιώχτηκε ή τουλάχιστον απομακρύνθηκε από το χώρο της κατασκευής της νέας μορφής της σημερινής Γης με τη Θεϊκή εντολή της δεύτερης μέρας «γενηθήτω Στερέωμα».

Κυρίαρχος σκοπός της δημιουργίας του Στερεώματος, προς το παρόν, ήταν, καθώς είδαμε, ο διαχωρισμός των υδάτων σε δύο μέρη. Το ένα μέρος θα ήταν κάτω από αυτό και το άλλο μέρος πάνω από αυτό. Πέραν του Στερεώματος υπάρχουν τα πολλά ύδατα. Αργότερα είδαμε πως στο χώρο του Στερεώματος, μορφοποιήθηκαν και τοποθετήθηκαν οι Φωστήρες και όλος ο ατέλειωτος κόσμος των αστεριών.

Το πρωί της 3^{ης} μέρας, λοιπόν, ο χώρος ήταν έτοιμος για την κατασκευή της Γης. Όλα τα υλικά κατασκευής της ήταν στα Ύδατα, μέσα στα οποία βρισκόταν και η ίδια. Αυταπόδεικτο είναι για τον πιστό κόσμο, πως η Γη θεμελιώθηκε πάνω και μέσα στα Ύδατα και κατασκευάστηκε από τα υλικά που κυκλοφορούσαν μέσα τους. Αυτό, τουλάχιστον, καταλάβαμε.

Σε αυτό το σημείο, ίσως, κάποιος διερωτηθεί, κατά πόσο ευσταθεί η σκέψη της Κατασκευής της Γης μέσα στα νερά και με θεμέλια τα νερά. Η απάντηση είναι πολύ απλή.

«Είναι κάτι αδύνατο για τον Κύριο»; (Γεν.18:14).

Όταν ο Θεός ανήγγειλε στο γέροντα Αβραάμ, το ανθρώπινα αδύνατο πως θα αποκτήσει παιδί σε εκείνη την ηλικία, η Σάρα που βρισκόταν σε διπλανό χώρο γέλασε, λέγοντας, είναι δυνατόν σε αυτή την ηλικία να κάνω παιδί; Και ο άνδρας μου είναι γέρος. Τότε ο Θεός, ύστερα από κάποια στιχομυθία, είπε στον Αβραάμ:

«είναι τι αδύνατον εις τον Κύριον; εν τω ώρισμένω καιρώ θα επιστρέψω προς σε κατά τον αυτόν τούτον καιρόν του έτους, και η Σάρρα θα έχει υιόν» (Γεν.18:14).

Έτσι, και έγινε με τη γέννηση του Ισαάκ.

Εξ άλλου, σήμερα, γνωρίζουμε, πως όχι μόνον η Γη αλλά και τα ύδατα και όλος ο κόσμος των αστεριών είναι όχι απλά θεμελιωμένα, αλλά και στηριγμένα στο κενό!

Ο Ιώβ δήλωσε πολλούς αιώνες πριν από την επιστήμη:

«(Ο Θεός) κρεμά την γην επί το μηδέν» (Ιωβ 26:7).

Πόσοι επιστήμονες ανά τους αιώνες μέχρι και τον Γαλιλαίο, θα περιγελούσαν περιφρονητικά τον Ιώβ και την Παλαιά Διαθήκη! Αλλά και πόσοι Χριστιανοί, μένοντες σταθεροί στην αλήθεια των Γραφών και προκειμένου να υποστηρίξουν την πίστη τους, θα έλεγαν, πως πρόκειται για έκφραση «ποιητική αδειά»; Και, όμως, αυτή η εγγραφή είναι σήμερα αποδεδειγμένα πλέον, όχι «ποιητικής αδειάς» καταγραφή, αλλά μια μεγάλη εξαίση, αλήθεια!

Ο σκοτεινός Μεσαίωνας είναι ένα φρικτό παράδειγμα της άγνοιας των Γραφών. Όλα εκείνα τα φοβερά έκτροπα

έγιναν, γιατί η Εκκλησία είχε άγνοια του λόγου του Θεού με αποτέλεσμα να άγεται και να φέρεται από τις τότε επικρατούσες επιστημονικές αντιλήψεις και αλλοπρόσαλλες κοινωνικές δοξασίες.

Η ίδια απάντηση δίνεται και σε κάθε αμφισβητία του λόγου του Θεού.

Ο Θεός μπορούσε, ευθύς εξ αρχής, με ένα «γενηθήτω» να δημιουργήσει τη Γη κατ' ευθείαν, όπως ήταν την εσπέρα της 6ης μέρας, σύμφωνα με τη ρήση: «εκ του μηδενός εποίησε ο Θεός τον Ουρανό και τη Γη» και με την παντοδυναμία και πανσοφία Του..

Αν μας διηγείται όλη την διαδικασία της Δημιουργίας, θέλει πρώτιστα να μας βεβαιώσει για την ύπαρξή Του μέσω αυτής και στη συνέχεια για την αγάπη Του, ενημερώνοντάς μας σχετικά με όλο το ιστορικό του τόπου διαμονής μας και του περιβάλλοντος χώρου. Επίσης, για να μην έλθει κάποια μέρα, που μέσα από την ευλογία του «αυξάνεσθε», θα έφθαναν οι άνθρωποι σε σημείο, του να ισχυριστούν, πως Γη και Ουρανός και Στερέωμα και Σκότος και Άβυσσος και Φως και οι ίδιοι έγιναν από μόνοι τους! Να μην έρθουν σε σημείο να πουν, πως Δημιουργός των πάντων είναι η Δημιουργία! Ή μήπως και ήρθε;

Μέσα από όλη αυτή τη διαδικασία, βλέπουμε με κάθε απαραίτητη λεπτομέρεια την αγάπη, που δεσπόζει στα έργα με τα οποία μας προίκισε.

Πέραν δε, και πάνω από την υλική Δημιουργία, ήθελε να μας διδάξει πως η απεραντοσύνη της Αγάπης είναι η μητέρα όλων των Ηθικών Αξιών. Αυτή η Αγάπη, πρέπει να είναι και η πηγή της κάθε ανθρώπινης δημιουργίας.

Αυτή η Αγάπη, είναι εκείνη, που έστειλε στη Γη τον Ιησού Χριστό για να σωθεί ο κόσμος. «Τόσο πολύ και με τέτοιο τρόπο αγάπησε ο Θεός τον κόσμο...».

Ποια είναι η μυστηριώδης δύναμη, που κρατά στη θέση τους τα Ουράνια σώματα; Δεν είναι η Αγάπη, εκφραζόμενη δια της μετά Δικαιοσύνης έλξης τους; Το μεγάλο να μην καταστρέφει το μικρό κατατρώγοντάς το, ούτε και το μικρό να περιφέρεται αδέσποτο παρενοχλώντας όλα τα άλλα. Αυτή η αρμονία που υπάρχει ολοφάνερη στο Στερέωμα, είναι ένα από τα λαμπρότερα παραδείγματα της Αγάπης του Θεού, μεταφερόμενη στο Πνευματικό μας Στερέωμα. Βλέπουμε, μέσα στην κάθε μας σκέψη και στην κάθε σειρά της Βίβλου, να δεσπόζει η Αγάπη. Ποιος από όλους μας σκέφτηκε το «γενηθήτωσαν φωστήρες εν τω στερεώματι του ουρανού», με το φακό της Αγάπης του Δημιουργού μας; Όλα σε τόση τάξη, σφιχταγκαλιασμένοι πια περιηγητές του Διαστήματος, οι Φωστήρες και όχι «λίθοι πλίνθοι κέραμοι ατάκτως εκσφενδονισμένοι» στην Άβυσσο, όπως φυσιολογικά συμβαίνει με την κάθε έκρηξη. Στο Στερέωμα δεν κυκλοφορούν φλόγες και υλικά άμορφα και ανεξέλεγκτα, αλλά Φωστήρες.

Αυτή η αγάπη είναι εκείνη, που έβαλε τον απ. Παύλο να συμβουλευσει τους πιστούς της εκκλησίας των Φιλίππων, πως πρέπει να λάμπουν σαν φωστήρες μέσα σε ένα κόσμο, που ζει στο σκοτάδι της αποστασίας.

Ο ψαλμωδός εμπνευσμένος από αυτή την αρμονία, αναφωνεί ενθουσιασμένος στον ύμνο του,

«Οι ουρανοί διηγούνται την δόξα του Θεού, και το στερέωμα αναγγέλλει το έργο των χειρών αυτού» (Ψλμ.19:1).

Το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης είναι η διήγηση της Αγάπης του Θεού και μοιάζει πολύ με τη δική μας, όταν διηγούμαστε στα παιδιά μας, το πώς χτίσαμε και πώς εξοπλίσαμε το σπίτι, το οποίο τους προικοδοτούμε. Τους διηγούμαστε ακόμη, πώς ήταν ο τόπος στον οποίο το χτίσαμε, τα υλικά που χρησιμοποιήσαμε και στην περίπτωση που υπήρχε πριν από το νέο τούτο σπίτι κάποιο παλαιότερο των παππούδων τους, στο νέο σπίτι βάζουμε σαν ντεκόρ κάποιο από τα τότε αντικείμενά του η ίσως και κάτι ενδιαφέρον που βρήκαμε σκάβοντας για τα θεμέλια.. Αυτά τα ντεκόρ, κάποιο παλαιό ξύλινο και άχρηστο γουδί ή ένα παλαιό σίδηρο σιδερώματος, είναι το αντίστοιχο του παλαιοντολογικού ευρήματος της σημερινής Νέας Γης, κρυμμένο στα μπάζα της αναπλασμένης. Γιατί όχι, και γιατί απαραίτητως, ναι; Ταξιδευτές, περιηγητές, φιλοξενούμενοι, ξεναγοί και ξεναγούμενοι είμαστε. «Τα πάντα δοκιμάζετε το καλόν κατέχετε», μας συμβουλεύει ο λόγος του Θεού. Πάντα ελεύθεροι στον εν Χριστώ χώρο. Διαφορετικές γνώμες και ακρότητες πάντοτε θα υπάρχουν. Κάποιος αντιρρησίας συνέστησε σε σχολιαστή των ευεργετικών ιδιοτήτων του φωτός να κοιμάται με ανοιχτά τα μάτια για να μην τις χάσει! Ο σχολιαστής εύστοχα του απάντησε: Ναι, θα το κάνω, όταν και εσύ κοιμισμένος με κλειστά τα μάτια δεν θα βλέπεις όνειρα!

Κάποτε, φιλοξενήθηκα σε κάποιο ευλογημένο σπίτι πιστών χριστιανών και με εντυπωσίασε ένα τεράστιο ξύλινο φτυάρι με πλατύ επίπεδο κεφάλι που τοποθετημένο λοξά στον τοίχο του καθιστικού, τον έπιανε σχεδόν όλο.

Καθώς, το κοίταζα με απορία, ίσως, ζωγραφισμένη στο πρόσωπό μου, μου εξήγησε η οικοδέσποινα:

Ο μπαμπάς μου ήταν φούρναρης και μας μεγάλωσε με αυτό το φτυάρι. Τότε το αντικείμενο εκείνο, δεν ήταν πια ένα ενδιαφέρον ντεκόρ, αλλά μέσα μου πήρε και μια ιδιαίτερη αξία. Νοερά, φαντάστηκα κάποιον κάθιδρο φούρναρη με ένα μαντήλι στο λαιμό του, σκυμμένο μπροστά στο στόμιο ενός φούρνου να φουρνίζει και να ξεφουρνίζει με εκείνο το φτυάρι. Ήταν ένα ιστορικό οικογενειακό κειμήλιο, αζύγιστης αξίας το οποίο θύμιζε μια ολόκληρη ζωή μιας περασμένης εποχής.

Τα διάσπαρτα στις στεριές και στις θάλασσες παλαιοντολογικά ευρήματα, ίσως, να είναι τα κειμήλια μιας «έκπαλαι» Γης, που κάποιος φοβερός κατακλυσμός των πολλών υδάτων κατέστρεψε. Η Γη στην οποία ζούμε, ίσως, να είναι η νέα οικοδομή της «έκπαλαι» Γης, τα κειμήλια της οποίας μας συμβουλεύουν να είμαστε προσεκτικοί, γιατί ο Θεός, κάποτε, δε λυπήθηκε, ούτε τους αγγέλους που αμάρτησαν και τους έριξε στον τάρταρο δεμένους μέχρι την ώρα της Κρίσης. Η Γένεση με τα πολλά ύδατα και τον μερισμό τους δια του στερεώματος, με το σκότος της αβύσσου, με τα «εξαγαγέτω» και άλλες υπονοούμενες καταγραφές, μας διδάσκει, πως κάτι πολύ παλιό υπήρχε ακατασκεύαστο μέσα στα νερά. Παράλληλα με τη Γένεση η Γη με το δικό της Γήινο στόμα συμβουλεύει τη Γνώση να είναι προσεκτική, όσον αφορά τη βεβαιότητα των όσων υποστηρίζει. Συμβουλεύει και εμένα να είμαι προσεκτικός σε αυτά που σκέφτομαι, λέω και γράφω, καθώς το «γράμμα θανατώνει» εν αντιθέσει προς το «Πνεύμα που ζωοποιεί». Συμβουλεύει, όμως, και σένα η μητέρα μας Γη στο να διακρίνεις το πνεύμα της σαρκικής αναβίωσης από το Πνεύμα του Δημιουργού, που εφέρετο επί προσώπου των υδάτων. Το πνεύμα που ήταν θαμμένο στα συντρίμια της και ανέζησε με το «εξαγαγέτω τα ύδατα» και εν συνεχεία το

«εξαγαγέτω η γη ερπετά και θηρία και κτήνη κλπ., διαφέρει από το Πνεύμα του «ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα και ομοίωσιν ημών» και άπειρη είναι η απόσταση από το «έπλασε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον από χώματος εκ της γης και ενεφύσησεν εις τους μκτήρας αυτού πνοήν ζωής, και έγεινεν ο άνθρωπος εις ψυχήν ζώσαν» (Γεν.2:7).

Σε τούτο τώρα το 20^ο εδάφιο, το κατά Βάμβα

«Ας γεννήσωσι τα ύδατα εν αφθονία νηκτά έμψυχα και πετεινά ας πέτονται επάνωθεν της γης κατά το στερέωμα του ουρανού».

ή κατά τους Ο΄

«και είπεν ο Θεός εξαγαγέτω τα ύδατα ερπετά ψυχών ζώσων και πετεινά πετόμενα επί της Γης κατά το στερέωμα του ουρανού και εγένετο ούτως», βλέπουμε, πως στα νερά «θεμελιώνεται» και το έμβιο ζωικό βασίλειο.

Ο έμβιος κόσμος, τα έμψυχα ζώα εξάγονται από τα ύδατα!..

Είναι άξιο της προσοχής μας, το ότι δε γίνεται διάκριση μεταξύ θαλασσών, λιμνών και ποταμών. Σε όλα τα ύδατα, γενικά, εδόθη η εντολή να «εξάγουν» ζωντανά ερπετά και πετεινά, που θα πετούν κατά το στερέωμα του Ουρανού.

Το ρήμα «εξαγαγέτω», αντί του μέχρι τώρα γνωστού κατ' επανάληψη σχεδόν στερεότυπου «γεννηθήτω», μας επιτρέπει να σκεφτούμε, πως μέσα στα ύδατα υπήρχαν επίσης και κάποια στοιχεία μιας «ακατασκευάστης» προϋπάρχουσας πανίδας - ζωής.

Η νέα Γη είναι πλασμένη με τα υλικά κάποιας παλαιάς; Γιατί στις κορυφές των βουνών βρίσκονται απολιθωμένα όστρακα και ζωές που ζούσαν στα βάθη των θαλασσών;

Αυτά δεν είναι έμμεσες, έστω, αποδείξεις, πως τα βουνά ήταν κάποτε θάλασσες; Πώς εξηγείται αυτό το ανακάτεμα; Μόνο από τις γεωλογικές «τυχαίες» αναδύσεις και καταδύσεις; Βεβαίως, ο Χριστιανικός κόσμος δε δέχεται τίποτα σαν «τυχαίο». Δύο σπουργίτια, είτε ο Κύριός μας, πωλούνται έναντι ελάχιστης τιμής (για ένα ασσάριο) και ένα εξ αυτών δεν πέφτει στη γη άνευ του θελήματος του Πατρός σας» (Μτθ.10:29). Ο αληθινά χριστιανικός κόσμος χαμογελά με κατανόηση, καθώς ο ίδιος πιστεύει στο Μεγάλο Δάσκαλο και Σωτήρα του τον Ιησού Χριστό, που είπε στους δικούς Του.

«Αληθώς σας λέγω, εάν έχετε πίστη και δεν διστάσετε, ουχί μόνον το της συκής θέλετε κάμει, αλλά και εις το όρος τούτο αν ειπίετε, Σηκώθητι και ρίφθητι εις την θάλασσαν, θα γίνει» (Μτθ.21:21).

Πολλές φορές, βλέπουμε στα μαγαζιά κεραμικών πήλινα δοχεία διακοσμημένα με όστρακα. Δεν είναι λογικό, να δεχτούμε πως κάποτε τα δοχεία αυτά ήταν βυθισμένα στον ωκεανό και ζούσαν πάνω του τα όστρακα. Υπάρχουν, βέβαια, στα μουσειά και αλλαχού αγγεία με όστρακα πάνω τους από ανεγκύσεις ναυαγίων. Δε μιλάμε για αυτά, αλλά για εκείνα των αγγειοπλαστών. Ο αγγειοπλάστης τα έφτιαξε, έτσι, χρησιμοποιώντας πηλό και όστρακα θάλασσας. Γιατί, λοιπόν, να μη δεχτούμε, πως ο Πλάστης του Σύμπαντος έπλασε τη νέα Γη με το λόγο Του, αφήνοντας τα σημάδια της Παλαιάς στο σώμα της Νέας με σκοπό, ίσως, κάποιο δικό μας μάθημα; Όλα είναι στην εξουσία Του. Μπορεί από το μείγμα μιας παλαιάς Γης να φτιάξει μια καινούρια. Εξ άλλου είναι γνωστό πως μια νέα Γη πρόκειται να γίνει στην οποία η δικαιοσύνη κατοικεί και στην οποία ο Κύριος ετοιμάζει τόπο για τους δικούς του.

«Κατά δεν την υπόσχεση Αυτού (του Χριστού), νέους Ουρανούς και νέα Γη προσμένουμε στους οποίους δικαιοσύνη κατοικεί» (Πτρ.2^α,3:13).

«Εν τη οικία του Πατρός Μου είναι πολλά οικήματα ει δε μη θα σας τα είχα ειπεί, πηγαίνω να σας ετοιμάσω τόπο» (Ιω.14:2).

Αυτό είπε και στους συγχρόνους του ο προφήτης Ιερεμίας δια Πνεύματος, χρησιμοποιώντας το παράδειγμα του αγγειοπλάστη, όσον αφορά τους ίδιους.

«κατέβην εις τον οίκον του κεραμέως, και ιδού, ειργάζετο έργον επί τους τροχούς. Και εχαλάσθη το αγγείον, το οποίον έκαμνεν εκ πηλού, εν τη χειρί του κεραμέως, και πάλιν έκαμην αυτό άλλο αγγείον, καθώς ήρρεσεν εις τον κεραμέα να κάμει.» (Ιερ.18:1-6).

Ο Θεός φέρνει αυτό το ζωντανό παράδειγμα στο λαό Ισραήλ, προκειμένου να τους συνεντίσει σχετικά με την κακή διαγωγή τους. Είστε ένας κακός λαός καταδικασμένος για ξερίζωμα, τους λέει, αλλά αν μετανοήσετε θα σας πλάσω, ώστε να είστε ευλογημένοι.

Ο πρ. Ησαΐας δηλώνει ολοκάθαρα:

«Αλλά τώρα, Κύριε, συ είσαι ο Πατήρ ημών· ημείς είμεθα ο πηλός και συ ο Πλάστης ημών· και πάντες είμεθα το έργον της χειρός σου» (Ησς.64:8).

Και αλλού ο απ. Παύλος θα γράψει:

«Αλλά μάλιστα συ, ω άνθρωπε, τις είσαι, όστις ανταποκρίνεσαι προς τον Θεόν; Μήπως το πλάσμα θέλει ειπεί προς τον πλάσαντα, Διά τι με έκαμες ούτως;» (Ρωμ.9:20).

Και πάλι ο πρ. Ησαΐας διασαλπίζει:

«Διότι ούτω λέγει Κύριος, ο ποιήσας τους ουρανούς· αυτός ο Θεός, ο πλάσας την Γή και ποιήσας αυτήν· όστις αυτός στερέωσε αυτήν, έκτισε αυτήν ουχί ματαίως αλλά έπλασε αυτήν διά να κατοικείται· Εγώ είμαι ο Κύριος και δεν υπάρχει άλλος. (Ησς.45:18).

Σε τούτο το ευλογημένο εδάφιο δε χωράει καμιά αμφισβήτηση. Ο Θεός είναι ο πλάσας και ποιήσας τη Γη! Όχι, απλά, ο ποιήσας, αλλά και ο πλάσας!

Δε χρειάζεται τίποτα πιο καθαρό από αυτό. Εκείνο το πρώτο εδάφιο της Γένεσης, εδώ αναλύεται σε ευλογία!

Το άκρως περιληπτικό «εν αρχή εποίησε ο Θεός τον Ουρανό και την Γη», δια φωτίζεται μέσω του πρ. Ησαΐα στο

«Κύριος, ο ποιήσας τους ουρανούς· αυτός ο Θεός, ο πλάσας την Γη και ποιήσας αυτήν· όστις αυτός στερέωσε αυτήν, έκτισε αυτήν ουχί ματαίως αλλά έπλασε αυτήν διά να κατοικείται».

Όλο το πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης περικλείεται στο 18 εδάφιο του 45^{ου} κεφαλαίου του πρ. Ησαΐα. Ο «πλάσας» είναι ο κατασκευαστής της, εις το 2^ο εδάφιο της Γένεσης, ακατασκεύαστης Γης. Ο πηλός της Νέας Γης ήταν ο ίδιος εκείνης της έκπαλαι Γης, που τα άστρα έψαλαν και οι γιοι του Πλάστη αλάλαζαν. Η παλαιά Γη για τους λόγους που ξεκάθαρα θα δουν οι αναγεννηθέντες Χριστιανοί, καταστράφηκε λόγω της αποστασίας των Αγγέλων, που δεν εφύλαξαν το ίδιοι αυτών κατοικητήριο:

«και αγγέλους οίτινες δεν εφύλαξαν την εαυτών αξίαν, αλλά κατέλιπον το ίδιοι αυτών κατοικητήριο, εφύλαξε με παντοτεινά δεσμά υποκάτω του σκότους, δια την κρίσιν της μεγάλης ημέρας » (Ιουδ.1:6).

Δυστυχώς, και η Νέα Γη, λόγω της αποστασίας του Ανθρωπίνου γένους, τώρα θα παρέλθει με συριγμό, κατά δε την υπόσχεση του Θεού, Νέα Γη και νέους ουρανούς περιμένουμε, στους οποίους η Δικαιοσύνη θα κατοικεί. Σε ευχαριστούμε, μετά χαράς, Κύριε. Ευχαριστούμε,

«τον Πατέρα, όστις έκαμεν ημάς αξίους της μερίδος του κλήρου των αγίων εν τω φωτί, όστις ηλευθέρωσεν ημάς εκ της εξουσίας του σκότους και μετέφερεν εις την βασιλείαν του αγαπητού αυτού Υιού· εις τον οποίον έχομεν την απολύτρωσιν διά του αίματος αυτού, την άφεσιν των αμαρτιών· όστις είναι εικών του Θεού του αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως, επειδή δι' αυτού εκτίσθησαν τα πάντα, τα εν τοις ουρανοίς και τα επί της γης, τα ορατά και τα αόρατα, είτε θρόνοι είτε κυριότητες είτε αρχαί είτε εξουσίαι· τα πάντα δι' αυτού και εις αυτόν εκτίσθησαν » (Κολ.1:12-16).

Το ρήμα εξάγω, σημαίνει κυρίως, πως «από κάπου τραβώ έξω κάτι, που ήδη υπάρχει μέσα του» και όχι κάτι που δεν υπάρχει ή που πρόκειται να γίνει.

Δε λέει το 20^ο εδάφιο «γενηθήτωσαν» εις τα ύδατα ερπετά...κλπ, αλλά εξαγαγέτω τα ύδατα ερπετά κλπ.

Στις ανελκύσεις ναυαγίων, για παράδειγμα, τραβούμε έξω από τα βάθη των θαλασσών κατεστραμμένες κατασκευές και νεκρά αντικείμενα μέσα και πάνω στα οποία κάποτε υπήρχε ζωή. Δεν είναι ασυνήθιστες, οι ανελκύσεις πλοίων, αγαλμάτων, δοχείων, αξιοθαύμαστων επιστημονικών κατασκευών, όπως ο Μηχανισμός των Αντικυθήρων και πλήθος άλλων αντικειμένων που αποδεικνύουν πάνω τους και πέραν πάσης αμφιβολίας τα ίχνη μιας θαυμαστής ή πρωτόγονης, προϋπάρχουσας ζωής. Η ύπαρξη εκείνης της ζωής είναι ολοφάνερη από τα νεκρά απομεινάρια που

υπάρχουν πάνω και γύρω στα πάσης φύσεως παλαιά και κατ' επέκταση παλαιοντολογικά ευρήματα.

Ολόκληρες πόλεις βρίσκονται στο βυθό της θάλασσας. Τα ίχνη αυτά μαρτυρούν μια κατεστραμμένη ζωή, που σε κάποιο κοντινό ή μακρινό παρελθόν υπήρχε. Τέτοια ίχνη είναι και τα παλαιοντολογικά ευρήματα των εκατομμυρίων ετών, που υπάρχουν, σήμερα, διασκορπισμένα πάνω στον πλανήτη μας. Ζωές περασμένες, κατεστραμμένες από κάποιο γιγαντιαίο κατακλυσμό των πολλών υδάτων. Οι μούμιες των φαραώ χρονολογούνται κατά τους ιστορικούς χρόνους, τα κυκλώπεια τείχη κατά τους προϊστορικούς και τα παλαιοντολογικά ευρήματα κατά τους προκατακλυσμιαίους άγνωστους χρόνους μιας έκπαλαι και κατεστραμμένης Γης.

Όλα αυτά τα ευρήματα, για μεν τους πολλούς ανθρώπους, είναι απλές ή και απλοϊκές σκέψεις και όχι σπάνια, αιτία για πικρόχολα σχόλια.

Για τους αληθινούς Χριστιανούς, όμως, είναι πραγματικότητες πέραν πάσης αμφισβήτησης, σε βάρος μεν μιας προϋπάρχουσας πίστης τους, προς όφελος, όμως, μιας τωρινής, ευλογημένης αποκάλυψης..

Ναι, είναι σχεδόν σίγουρο, πως μέσα στα ύδατα, και όχι μόνον σε αυτά, υπήρχε και υπάρχει μια κατεστραμμένη ζωή. Εκείνα τα απολιθωμένα οστά των δεινοσαύρων, των φοβερών τεράτων και ένας σωρός άλλων ευρημάτων, αποδεικνύουν περίτρανα το λογικότατο μιας έκπαλαι Γης, παρά μιας οικτρά γερασμένης, σημερινής.

Κάποτε, υπήρχε ένα ξύλινο σκαρί, που κατασκευάστηκε από το βίαιο θάνατο κάποιων δένδρων του φυτικού βασιλείου, που και αυτό καταστράφηκε από τα φουρτουνιασμένα

κύματα στα Αντικύθηρα. Αυτό το σκαρί ήταν κατασκευασμένο από νεκρές ζωές δένδρων, το κατασκεύασαν ανθρώπινες ζωές, ταξίδευαν με αυτό ανθρώπινες ζωές, κυκλοφορούσαν και δούλευαν πάνω του ζωές και πήρε μαζί του ζωές. Τα μέσα στο βυθό ελάχιστα ευρήματα, είναι αδιάψευστοι μάρτυρες εκείνης της ζωής, αν και κανένα απομεινάρι της από εκείνη τη δραστηριότητα δεν υπάρχει σήμερα.. Όμως, ζωή υπήρξε, όσο και αν προσπαθήσουμε να το αρνηθούμε.

Γιατί αυτό, να μη συμβαίνει κατ' επέκταση και με τα παλαιοντολογικά ευρήματα της σημερινής Γνώσης, τα χρονολογούμενα με εκατομμύρια έτη; Γιατί να μη δεχτούμε την καταστροφή μιας έκπαλαι Γης, που καταστράφηκε, έστω, από τα κατακλυσμιαία ύδατα της επέλασης μιας εξωγήινης φοβερής υδάτινης καταιγίδας; Το στερέωμα, που διαχώρισε τα ύδατα, δεν είναι μια τρανή ενημέρωση για κάτι τέτοιο; Όλες αυτές οι αναφορές, δε μαρτυρούν την ύπαρξη της έκπαλαι Γης; Βεβαίως, όλες αυτές οι σκέψεις δεν είναι τίποτα παραπάνω από απλές πεταχτές ματιές στα βάθη μιας άγνωστης υπαρκτής, όμως, δραστηριότητας.

Ας μην μας διαφεύγει, επίσης, το βασικό θέμα ότι ο τωρινός προσδιορισμός των χρονικών περιόδων έγινε πολύ αργότερα δια των κινήσεων των φωστήρων.

Πριν από την τοποθέτησή τους στο στερέωμα δε γνωρίζουμε, ποια ήταν η διάρκεια της μέρας, της βδομάδας, του έτους, ούτε και τις ειδικές συνθήκες της ζωής, όπως η σωματική διάπλαση, η διάρκεια του βίου, οι κλιματολογικές εναλλαγές κλπ κλπ.

Ποιος στο κάτω – κάτω, μπορεί να γνωρίζει το λόγο, για τον οποίο ο Θεός δημιούργησε τους φωστήρες την τέταρτη ημέρα και όχι νωρίτερα; Μήπως, αυτό έγινε, μόνο και μόνο,

για να δοκιμάσει την πίστη μας στην παντοδυναμία Του αφ' ενός, αλλά και για να μας ενημερώσει, αφ' ετέρου, για τους νέους Ουρανούς και τη Νέα Γη, στους οποίους δε θα υπάρχει ο ήλιος της παρούσας Γης;

«Και νυξ δεν θέλει είσθαι εκεί, και δεν έχουσι χρείαν λύχνου και φωτός ηλίου, διότι Κύριος ο Θεός φωτίζει αυτούς, και θέλουσι βασιλεύσει εις τους αιώνας των αιώνων. Και είπε προς εμέ· Ούτοι οι λόγοι είναι πιστοί και αληθινόι· και Κύριος ο Θεός των αγίων προφητών απέστειλε τον άγγελον αυτού, διά να δείξει εις τους δούλους αυτού τα όσα πρέπει να γίνωσι ταχέως» (Απ.22:5-6).

Να, λοιπόν, και το ανεξάρτητο από τους φωστήρες φως, επιβεβαιωμένο στο τελευταίο βιβλίο της Βίβλου μας!

Είναι πολύ πιθανόν και λογικότατο, ο πλανήτης Γη πριν από τη σημερινή μορφή, να είχε κάποια άλλη παρόμοια μορφή, η οποία, συνεστώσα εξ' ύδατος και διά ύδατος, καταστράφηκε δια του ύδατος. Γιατί τη Γη μας την αποκαλούμε Υδρόγειο συνδέοντας την έτσι με τη ζωή; Γιατί ζητάμε νερό στο Διάστημα - Στερέωμα, αν στο νερό μέσα δεν υπάρχει ζωή; Και αν στο νερό υπάρχει ζωή, ποιος τη δημιούργησε; Πολύ απλά, μας το λέει ολοκάθαρα με δύο λέξεις ο απόστολος των εθνών Παύλος «λέγοντες ότι είναι σοφοί εμωράνθησαν... και έφτασαν στο σημείο να λατρεύουν και τα νεκρά πράγματα... γι' αυτό και τους παρέδωσε σε πάθη ατιμίας...» (Ρωμ.1^ο κεφ.).

Εκείνη η καταγραφή του 2^{ου} εδαφίου της Γένεσης, απλά, το επιβεβαιώνει, καθώς το αποδεικνύει ο λογικός συλλογισμός μας, που συμβαδίζει με τα γραφόμενα του απ. Πέτρου.

Κάθε άλλη σκέψη, είναι σαν να προσπαθούν να μας πείσουν τα εγγόνια μας, πως το ξύλινο γουδί και το παλιό σίδερο, φτιάχτηκαν μετά το χτίσιμο του σπιτιού, που τους δώσαμε.

«Διότι εκουσίως αγνοούσι τούτο, ότι με τον λόγον του Θεού οι ουρανοί έγιναν έκπαλαι και η γη συνεστώσα εξ ύδατος και δι' ύδατος, διά των οποίων ο τότε κόσμος απωλέσθη κατακλυσθείς υπό του ύδατος· οι δε σημερινοί ουρανοί και η γη διά του αυτού λόγου είναι αποτεταμιευμένοι, φυλαττόμενοι διά το πυρ εις την ημέραν της κρίσεως και της απωλείας των ασεβών ανθρώπων » (2^α Πέτρ.3:5-7).

Τι θα πει αυτό το «η γη συνεστώσα εξ ύδατος και δι' ύδατος, διά των οποίων ο τότε κόσμος απωλέσθη κατακλυσθείς υπό του ύδατος»;

Τί άλλο, από το ότι η Γη ήταν συγκροτημένη - καταρτισμένη από νερό και με νερό. Τα δύο αυτά, Γη και Νερό, συγκροτούσαν τον τότε προκατακλυσμιαίο κόσμο, τον έμβιο κόσμο, ήταν δηλαδή η Συνισταμένη Δύναμη. Εκείνος ο κόσμος καταστράφηκε, κατακλυσθείς από το νερό. Και αυτά τα νερά μαζί με την ακατασκευάστη Γη είναι τα καταγεγραμμένα στο δεύτερο εδάφιο της Γένεσης.

Αυτό βέβαια, ίσως, πει κάποιος, πως είναι μια απλή σκέψη, αλλά είναι αυτή ακριβώς η σκέψη που ενισχύει τις υποψίες μιας προϋπάρχουσας αλλά ήδη κατεστραμμένης ζωής.

Σίγουρα, το «εξαγαγέτω διαφέρει από τα «γενηθήτω» και από το «συναχθήτω» της τρίτης μέρας, που ελέχθη για την συγκέντρωση των υδάτων. Σε αυτό το «συναχθήτω», υπάρχουν και πολλά από τα κατεστραμμένα υπολείμματα του έκπαλαι κόσμου. Υπάρχουν όλα εκείνα, που ο φοβερός

κατακλυσμός των πολλών υδάτων δεν παρέσυρε στην φοβερή επέλασή του.

Στο συγκεκριμένο τούτο 20ο εδάφιο είναι, επίσης, πολύ όμορφη και σημαντική η λεπτομέρεια:

«πετεινά ας πέτονται επάνωθεν της γης κατά το στερέωμα του ουρανού».

Τα πετεινά να πετούν πάνω από τη γη, αλλά «κατά το στερέωμα του Ουρανού» και όχι «μέσα στο στερέωμα του Ουρανού».

Υπάρχει σημαντική διαφορά. Όταν ρωτάμε, κατά πού πέφτει ένας συγκεκριμένος τόπος, η απάντηση που παίρνουμε είναι μια κίνηση του χεριού προς κάποια κατεύθυνση με τα λόγια «κατά..κει». Αυτό το «κατά κει», αφορά την κατεύθυνση και τίποτα περισσότερο, όπως π.χ. είναι η ακριβής απόσταση και διεύθυνση.

Τα πετεινά, λοιπόν, είναι προορισμένα να πετούν κατά το στερέωμα του ουρανού και όχι μέσα σε αυτό. Πετούν μέσα στην ατμόσφαιρα, η οποία περιλαμβάνεται στον χαρακτηρισμό της Γης σαν Υδρόγειος..

Σε τούτο το σημείο, πολύ λογικά μας δημιουργούνται πολλές σκέψεις σχετικά και με την ύπαρξη της γιγαντιαίας εκείνης πρωταρχικής ποσότητας υδάτων, τα οποία ο Θεός τα χώρισε σε δύο μέρη βάζοντας ανάμεσά τους το στερέωμα. Η ύπαρξη μιας τόσο μεγάλης ποσότητας μας δημιουργεί μια εύλογη απορία. Πού βρέθηκαν, από πού ήρθαν και ποιος ήταν ο σκοπός τους;

Τώρα αρχίζουν και πάλι οι υποθέσεις, το δε λογικό ή αίολο, εναπόκειται στην κρίση του καθενός μας.

Για περισσότερο φως, εντοπίζουμε τη μελέτη μας, όχι απλά, στις απλές υποθέσεις που μπορούμε να κάνουμε πάνω σε αυτό το εδάφιο, αλλά και στις τυχόν άλλες σχετικές αναφορές που υπάρχουν σε άλλα μέρη του λόγου του Θεού.

Βεβαίως, δεν είναι δυνατόν να αναφερθούμε λεπτομερειακά σε όλες τις σχετικές καταγραφές. Απλά, θα αναφερθούμε σε χτυπητά και εκ πρώτης ανάγνωσης δυσνόητα εδάφια όπως:

Πρώτον:-

Η ποσότητα των υδάτων, κατά τον κατακλυσμό του Νώε, δε δικαιολογείται σύμφωνα με τα σημερινά επιστημονικά δεδομένα. Ειδικότερα:

Στο 11ο και 12ο εδάφιο του 7ου κεφ. της Γένεσης καταγράφεται:

«Το εξακοσιοστό έτος της ζωής του Νώε, τον δεύτερον μήνα, την δεκάτη εβδόμη ημέρα του μηνός, ταύτη την ημέρα σχίσθησαν πάσες αι πηγές της μεγάλης αβύσσου, και οι καταρράκτες των ουρανών ανοίχθησαν. Και έγινε ο υετός επί της γης τεσσαράκοντα ημέρας και τεσσαράκοντα νύκτας».

Ακριβέστατη χρονολογία έτους, μηνός και μέρας, κατά την οποία «σχίσθησαν όλες οι πηγές της μεγάλης αβύσσου και οι καταρράκτες των ουρανών ανοίχθηκαν».

Τί ερμηνεία μπορεί να δώσει κανείς σε τούτα τα δύο εδάφια;

Ποιες είναι οι πηγές, της συγκεκριμένης μεγάλης Αβύσσου;

Είναι γεγονός, πως ο λόγος του Θεού, μερικές φορές, χαρακτηρίζει σαν άβυσσο και τα βάθη των θαλασσών, όπως εξ άλλου και εμείς σήμερα κάνουμε, αλλά εδώ μας μιλάει για σχίσιμο των πηγών της μεγάλης Αβύσσου!

Και η συνέχεια του εδαφίου, πως «οι καταρράκτες των ουρανών ανοίχθηκαν», τι σημαίνει; Δεν πρόκειται σίγουρα, περί του φαινομένου κάποιας πλημύρας από τα νερά των ωκεανών που σκέπασαν το «Αραράτ», αλλά για νερά που ήρθαν από τους καταρράκτες των ουρανών! Αυτό μας λένε αυτά τα εδάφια και δεν είναι τα μοναδικά. Για ίδια νερά μας λένε και άλλα εδάφια, που μας περιγράφουν το συγκεκριμένο κατακλυσμό του Νώε.

Αξίζει τον κόπο, να ξαναδιαβάσουμε για μια ακόμη φορά ένα μεγάλο μέρος του 8ου κεφαλαίου της Γένεσης, στο οποίο αναφέρεται ο συγκεκριμένος κατακλυσμός.

Όσοι πιστεύουμε στο Θεό μας, θα βεβαιωθούμε για την αλήθεια, την ειλικρίνεια, τη δικαιοσύνη, την ευσπλαχνία και την αγάπη του Δημιουργού μας για το κατ' εικόνα και μοίωση πλάσμα Του.

Ο Νώε ήταν ένας άνθρωπος δίκαιος, τέλειος μεταξύ των συγχρόνων του, μαζί με το Θεό περπάτησε, εν τούτοις χρειαζόταν τη χάρη του Θεού για να σωθεί, διότι μπροστά στα μάτια Του όλη η δικαιοσύνη μας είναι σαν ρυπαρό ρούχο. Ο Κύριος είπε στους φαρισαίους: Και όλο το Νόμο να εφαρμόσετε, πάλι λέτε αχρείοι δούλοι είμαστε, γιατί κάναμε αυτό που ήμασταν υποχρεωμένοι να κάνουμε.

Γι' αυτό το λόγο, ακριβώς, χρειάζεται η αναγνώριση της Σταυρικής θυσίας του Σωτήρα μας. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος σωτηρίας μας. Κάποιος πρέπει να πληρώσει. Και αυτός είναι ο Χριστός. Κανείς άλλος.

«Ο δε Νώε εύρε χάριν ενώπιον Κυρίου. Αύτη είναι η γενεαλογία του Νώε. Ο Νώε ήτο άνθρωπος δίκαιος, τέλειος μεταξύ των συγχρόνων αυτού· μετά του Θεού περπάτησε ο Νώε» (Γεν.6:8-9).

Ας διαβάσουμε, λοιπόν, ένα τμήμα του 7ου και 8ου κεφ. της Γένεσης για να σιγουρευτούμε, όσον αφορά την ποσότητα των υδάτων και γιατί όχι και την προέλευσή τους:

Και έγινε ο κατακλυσμός τεσσαράκοντα ημέρας επί της Γής· και πλήθυναν τα ύδατα, και σήκωσαν την κιβωτό, και υψώθηκε υπεράνω της γης. Και εκραταιούνται τα ύδατα, και πλήθαιναν σφόδρα επί της Γής· και η κιβωτός εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων. Και τα ύδατα υπερεκραταιούνται σφόδρα επί της Γής· και σκεπάσθησαν πάντα τα όρη τα υψηλά τα υποκάτω παντός του ουρανού. Δεκαπέντε πήχες υπεράνω υψώθηκαν τα ύδατα, και σκεπάσθησαν τα όρη.... Και εκραταιούνται τα ύδατα επί της γης εκατόν πενήκοντα ημέρας...

Και ενθυμήθηκε ο Θεός τον Νώε, και πάντα τα ζώα, και πάντα τα κτήνη, τα μετ' αυτού εν τη κιβωτό· και διαβίβασε ο Θεός άνεμο επί την γη, και τα ύδατα στάθηκαν. Και κλείστηκαν αι πηγές της αβύσσου, και οι καταρράκτες του ουρανού, και κρατήθηκε ο υετός από των ουρανών. Και εσύροντο τα ύδατα από της γης κατά συνέχεια· και λιγόστευαν τα ύδατα μετά τας εκατόν πενήκοντα ημέρας. Και κάθισε η κιβωτός την δεκάτη εβδόμη του εβδόμου μηνός επί των ορέων Αραράτ. Τα δε ύδατα λιγόστευαν κατά συνέχεια έως του δεκάτου μηνός· την πρώτη του δεκάτου μηνός φάνηκαν αι κορυφές των ορέων. Και μετά τεσσαράκοντα ημέρας άνοιξε ο Νώε την θυρίδα της κιβωτού, την οποίαν είχε κάμει· και απέστειλε τον κόρακα, όστις εξελθών πήγαινε και ερχόταν, εωσού εξηράνθησαν τα ύδατα από της γης. Και απέστειλε την περιστέρα κατόπιν αυτού, διά να ίδει αν έπαυσαν τα ύδατα από προσώπου της Γής· και μη ευρίσκουσα η περιστέρα ανάπαυσιν των ποδών αυτής, επέστρεψε προς αυτόν εις την κιβωτό, διότι τα ύδατα ήσαν επί του προσώπου πάσης της

Γής· και εκτείνας την χείρα αυτού, έπιασε αυτήν και εισήγαγε αυτήν προς εαυτόν εις την κιβωτό. Και ανέμεινε έτι άλλες επτά ημέρας, και πάλιν απέστειλε την περιστερά εκ της κιβωτού· και επέστρεψε προς αυτόν η περιστερά προς το εσπέρας, και ιδού, ήτο εν τω στόματι αυτής φύλλο ελαίας, απεσπασμένο· και γνώρισε ο Νώε ότι έπαυσαν τα ύδατα από της γης. Και ανέμεινε έτι άλλες επτά ημέρας, και απέστειλε την περιστερά· και δεν επανέστρεψε πλέον προς αυτόν. Κατά δε το εξακοσιοστό πρώτον έτος του Νώε, την πρώτη του πρώτου μηνός, εξέλειπαν τα ύδατα από της γης· και εσήκωσεν ο Νώε την στέγη της κιβωτού, και είδε, και ιδού, εξέλιπε το ύδωρ από προσώπου της γης. Και την εικοστή εβδόμη ημέρα του δευτέρου μηνός εξηράνθη η γη· και ελάλησεν ο Θεός προς τον Νώε, λέγων, Έξελθε εκ της κιβωτού, συ, και η γυνή σου, και οι υιοί σου, και αι γυναίκες των υιών σου μετά σου· πάντα τα ζώα τα μετά σου, από πάσης σαρκός, και πτηνά και κτήνη και παν ερπετό έρπον επί της γης, εξάγαγε μετά σου, και ας πολλαπλασιασθούν επί της γης, και ας αυξηθούν και ας πληθύνουν επί της γης. Και εξήλθε ο Νώε, και οι υιοί αυτού, και η γυνή αυτού, και αι γυναίκες των υιών αυτού μετ' αυτού· πάντα τα ζώα, πάντα τα ερπετά και πάντα τα πτηνά, παν ο, τι κινείται επί της γης, κατά τα είδη αυτών, εξήλθαν εκ της κιβωτού. Και οικοδόμησε ο Νώε θυσιαστήριον εις τον Κύριον· και έλαβε από παντός κτήνους καθαρού, και από παντός πτηνού καθαρού, και προσέφερε ολοκαυτώματα επί του θυσιαστηρίου. Και ωσφράνθη Κύριος οσμή ευωδίας· και είπε Κύριος εν τη καρδία αυτού, Δεν θα καταραστώ πλέον την γη εξ αιτίας του ανθρώπου· διότι ο λογισμός της καρδίας του ανθρώπου είναι κακός εκ νηπιότητος αυτού· ουδέ θέλω πατάξει πλέον πάντα τα ζώντα, καθώς έκαμα· εν όσω μένει γη, σπορά και θερισμός, και ψύχος και καύμα, και θέρος και χειμών, και ημέρα και νυξ, δεν θα παύσουν»

Δεύτερον Τι σημαίνει εκείνο το:

«Περιεκύκλωσε τα ύδατα με όρια, έως της συντέλειας του φωτός και του σκότους»; (Ιώβ 26:10).

Ποια ύδατα είναι περικυκλωμένα με όρια που φτάνουν μέχρι της συντέλειας του φωτός και του σκότους; Δεν είναι και αυτά τα λόγια, μια νύξη για τα πολλά ύδατα των κατακλυσμών;

Τρίτον Τι σημαίνει εκείνο το:

«Αινείτε τον Κύριον. Αινείτε τον Κύριον εκ των ουρανών· αινείτε αυτόν εν τοις υψίστοις. Αινείτε αυτόν, πάντες οι άγγελοι αυτού· αινείτε αυτόν, πάσαι αι δυνάμεις αυτού. Αινείτε αυτόν, ήλιε και σελήνη· αινείτε αυτόν, πάντα τα άστρα του φωτός. Αινείτε αυτόν, οι ουρανοί των ουρανών, και τα ύδατα τα υπεράνω των ουρανών. Ας αινώσι το όνομα του Κυρίου· διότι αυτός προσέταξε, και εκτίσθησαν»; (Ψαλμ.148:1-5).

Τέταρτον Τι σημαίνει το

«Προ του αιώνος με έχρισε, απ' αρχής, πριν υπάρξει η Γη. Εγεννήθην ότε δεν ήσαν αι άβυσσοι, ότε δεν υπήρχον αι πηγαί αι αναβρύουσαι ύδατα»; (Παρ.8:23,24).

Πέμπτον

Τι σημαίνει το

«Διά της σοφίας εθεμελίωσεν ο Κύριος, εστερέωσε τους ουρανούς εν συνέσει. Διά της γνώσεως αυτού αι άβυσσοι ηνοιχθησαν και τα νέφη σταλάζουσι δρόσον»; (Παρ.3:19)

Έκτον

Ο 24ος Ψαλμός αρχίζει με μια περίεργη, αλλά αξιοπρόσεκτη επισήμανση.

Κατά Βάμβα:

«Του Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής· η οικουμένη και οι κατοικούντες εν αυτή. Διότι Αυτός εθεμελίωσεν αυτήν επί των θαλασσών, και εστερέωσεν αυτήν επί των ποταμών»
(Ψαλμ.24:1-2)

Κατά τους Ο΄:

«Του Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή. Αυτός επί θαλασσών εθεμελίωσεν αυτήν και επί ποταμών ητοίμασεν αυτήν»
(Ψαλμ.23/24:1-2).

Σύμφωνα, λοιπόν, με την ερμηνεία Βάμβα,

Σε τούτα τα δύο εδάφια, βλέπουμε τη Γη και το πλήρωμα αυτής ή την οικουμένη και τους κατοίκους της (το ίδιο είναι ουσιαστικά), να είναι θεμελιωμένη στις θάλασσες και στερεωμένη στους ποταμούς.

Αυτή η διατύπωση, σε πρώτη ανάγνωση, είναι τόσο απλοϊκή, που μας βάζει σε πολλές σκέψεις, γνωρίζοντας πως ο Δαβίδ που έγραψε αυτά τα λόγια, αλλά και ο λαός στον οποίον απευθυνόταν δεν ήταν τόσο αφελής, ώστε να πιστεύει πως η Γη, στην οποία πατούσε, και το πλήρωμά της ήταν θεμελιωμένα στις θάλασσες και στερεωμένα στους ποταμούς της. Από μόνη της αυτή η σκέψη είναι αστεία.

Ας δούμε, λοιπόν, πού στηρίζονται αυτά τα λόγια.

Τόσο ο Δαβίδ, όσο και ο λαός Ισραήλ, γνώριζαν πολύ καλά το Νόμο και τους προφήτες, ιδιαίτερα την πεντάτευχο, το πρώτο βιβλίο της οποίας ήταν η Γένεση.

Επομένως, γνώριζαν, πως τα θεμέλια της Γης ήταν πάνω στα νερά του 2^{ου} εδαφίου της Γένεσης. Η περιγραφή που δινόταν στο συγκεκριμένο εδάφιο, αυτή τη λογική είχε:

«η δε Γη ηνν αόρατος και ακατασκεύαστος και σκότος επάνω της άβυσσου και πνεύμα Θεού επεφέρετο επάνω του ύδατος».

Σκότος, άβυσσος και Γη ακατασκεύαστη, επάνω ή το πιθανότερο και μέσα στα νερά, πάνω στα οποία επιφέρετο το Πνεύμα του Θεού. Η ακατασκεύαστη Γη ήταν ξεχωριστά από το σκότος, που βρισκόταν μπροστά στην άβυσσο.

Η Γη ακατασκεύαστη ή σε κατεστραμμένη κατάσταση, μέσα ή και πάνω στα νερά. Τι πιο λογική αυτή η εικόνα σαν αποτέλεσμα ενός κατακλυσμού, που έπνιξε τα πάντα και έστειλε στην άβυσσο τα υπεύθυνα της καταστροφής πνεύματα του σκότους, δεμένα με αλυσίδες;

Ο τόπος, στον οποίον θεμελιώθηκε η τωρινή Γη, ήταν τα νερά του 2^{ου} εδαφίου της Γένεσης! Αυτό, ακριβώς, μας υπενθυμίζει το δεύτερο εδάφιο του 24^{ου} Ψαλμού.

Το συγκεκριμένο εδάφιο, όμως, έχει και συνέχεια:

«και εστερέωσεν αυτήν επί των ποταμών»!

Πώς δικαιολογείται αυτή η διατύπωση; Το να πούμε, πως πρόκειται για διατύπωση «ποιητική αδεία», είναι κάτι που και αυτή η Πίστη, θα το βάλλει στο συρτάρι της για κάποια μελλοντική εξήγηση.

Ξαναδιαβάζουμε το εδάφιο, ανατρέχοντας και στο κείμενο των Ο΄ για περισσότερο φως.

Εδώ, μας περιμένει μια, πραγματικά, μεγάλη έκπληξη.

Πολλές παρεξηγήσεις μας γίνονται από το τίποτα. Οφείλονται σε λάθος διατύπωση ή και σε διαφορετική αντίληψη ή ακόμη και σε ένα έμφυτο συναίσθημα καχυποψίας.

Οι τέτοιες παρεξηγήσεις διορθώνονται, συνήθως, με τη στερεότυπη φράση «συγγνώμη, δε με κατάλαβες, άλλο ήθελα να σου πω, άλλο εννοούσα» κλπ.

Το αυθεντικό, λοιπόν, κείμενο των Ο΄ γράφει κάτι που στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν αποδίδεται με Αγιογραφική ακρίβεια, αλλά περισσότερο με το πνεύμα της Πίστης. Για την ακρίβεια, το συγκεκριμένο εδάφιο γράφει:

«Αυτός επί θαλασσών εθεμελίωσεν αυτήν και επί ποταμών ητοίμασεν αυτήν».

Το «ετοίμασε αυτήν», στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι η ακριβής περιγραφή του τι συνέβη κατά την κατασκευή της Γης.

Οι ποταμοί, μικροί και μεγάλοι, από τα απλά ρυάκια μέχρι τους Αμαζονείους, ήταν εκείνα τα Θεϊκά Δώρα που «ετοίμασαν» τη Γη για να γίνει η ζωοποιός μητέρα του φυτικού και ζωικού Βασιλείου! Η κατασκευασμένη Γη χωρίς τα ποτάμια, τις λίμνες και τα ρυάκια δε θα ήταν έτοιμη να δεχτεί τη ζωή!

Να, και το γιατί ο λόγος του Θεού επιμένει στο θέμα της Πίστης. Δεν μπορούμε να τα καταλάβουμε όλα στη σωστή τους έννοια, ούτε και να συλλάβουμε αυτά που στην πραγματικότητα θέλει να μας πει. Για το λόγο αυτό, ακριβώς, και ο Κύριός μας χρησιμοποιούσε πολύ τη μέθοδο των παραβολών.

Δεν είναι λάθος, βασικά, το «στερέωσε» αντί «ετοίμασε», απλά δεν αποδίδει την ακριβή κατανόηση με απλή ανάγνωση, καθώς η σκέψη κατευθύνεται στην κατασκευή της Γης και όχι στην κατάρτισή της.

Επί πλέον, είναι και μια πηγούλα, που ποτίζει τον κήπο της Πίστης.

Ο 24^{ος} Ψαλμός, λοιπόν, εξυμνώντας το Κυριαρχικό και προστατευτικό αγκάλιασμα του Δημιουργού μας, περιγράφει θαυμάσια από το μικρό παραθυράκι του το μεγαλείο της Δημιουργίας, ανατρέχοντας και επιβεβαιώνοντας το 2^ο εδάφιο της Γένεσης.

«Του Κυρίου η γη και το πλήρωμα αυτής η οικουμένη και πάντες οι κατοικούντες εν αυτή. Αυτός επί θαλασσών εθεμελίωσεν αυτήν και επί ποταμών ητοίμασεν αυτήν» (Ψαλμ.23/24:1-2).

Έβδομον

«Λουσθείτε» - Λουτρό παλιγγενεσίας

Καθαρισμός διά ύδατος και Αίματος.

Λούσθητε, καθαρίσθητε· αποβάλετε την κακίαν των πράξεών σας απ' έμπροσθεν των οφθαλμών μου παύσατε πράττοντες το κακόν» (Ησς.1:16).

Στο λόγο του Θεού, η δια του ύδατος σωματική, ολική και όχι τοπική καθαριότητα, συχνά συνδέεται παραβολικά με την πνευματική. Από μόνο του το λούσιμο στην πλήρη σωματική ολότητα, όπως εδώ υπονοείται, είναι μια όμορφη, παραβολική, έστω, υπενθύμιση του κατακλυσμού που κατέκλυσε τα πάντα, προκειμένου, να καθαριστεί ο τότε κόσμος από την πνευματική του ακαθαρσία. Όταν μιλάμε για λουόμενους στη θάλασσα ή για ιαματικά λουτρά κλπ, εννοούμε ολική σωματική είσοδό μας στο νερό. Το εν ύδατι βάπτισμα του Ιωάννη, κάτι παρόμοιο υπενθυμίζει.

Αυτό τούτο, το σημερινό μας βάπτισμα, είναι ένας συμβολισμός κάποιου κατακλυσμού, που σκέπασε τα πάντα και αναδύθηκε μια «νέα» Γη. Η βάπτισμα του ανθρώπου είναι έντονος κατακλυσμιαίος συμβολισμός, προκειμένου να

αναδυθεί ένα νέο καθαρό πνευματικά άτομο. Το δεύτερο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης, αλλά και η περιγραφή του κατακλυσμού του Νώε, στον οποίο επισημαίνεται πως με τα ύδατα *«σκεπάσθησαν πάντα τα όρη τα υψηλά τα υποκάτω παντός του ουρανού»*, είναι έντονη υπενθύμιση της βάπτισης αυτού τούτου του πλανήτη Γη, προκειμένου να καθαριστεί το παλαιό και να αναδυθεί το νέο, καθαρό. Ο Πλανήτης Γη έπρεπε να καθαριστεί από την αμαρτία και ο κατακλυσμός ήταν ο συμβολισμός αυτού του καθαρισμού. Μια νέα Γη αναδύθηκε και μια νέα ζωή άρχισε. Στο σημείο αυτό, όμως, δημιουργείται ο σοβαρός κίνδυνος, του να θεωρηθεί, πως η βάπτιση από μόνη της και κατά μαγικό τρόπο καθαρίζει το βαπτιζόμενο από την αμαρτία, ενώ στην πραγματικότητα είναι η τυπική διαδικασία μιας προηγηθείσης ομολογίας πίστεως και καταδίκης της αμαρτίας, όπως ολοκάθαρα τονίζεται στο λόγο του Θεού σε διάφορα σημεία του, όπως:

«Κρίσπος δε ο Αρχισυνάγωγος πίστεψε εις τον Κύριο μεθ' όλου του οίκου αυτού και πολλοί των Κορινθίων ακούοντας πίστευαν και βαπτίζονταν» (Πρξ18:8) ή και

«εξέρχονταν προς αυτόν όλος ο τόπος της Ιουδαίας και οι Ιεροσολυμίτες και βαπτίζονταν πάντες εις τον Ιορδάνη ποταμό υπ' αυτού εξομολογούμενοι τας αμαρτίας αυτών» (Μαρκ.1:5).

Ο Ιωάννης ο βαπτιστής ήταν ξεκάθαρος πάνω σε αυτό. Κάνετε έργα άξια μετανοίας, τόνιζε στους βαπτιζόμενους και μη νομίζετε πως είστε δίκαιοι, επειδή είστε απόγονοι του Αβραάμ. Όταν ο Κύριος απέστειλε τους Μαθητές Του στο έργο, της δια του Αίματός Του σωτηρίας του ανθρωπίνου γένους, τους είπε: *«Πορευθέντες λοιπόν μαθητεύσατε πάντα τα Έθνη, βαπτίζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του*

Υιού και του Αγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αυτούς να φυλάττωσι πάντα όσα παρήγγειλα εις εσάς και ιδού Εγώ είμαι μεθ' υμών πάσας τας ημέρας έως της συντέλειας του αιώνος» (Ματθ.28:19,20).

Το νόημα της βάπτισης είναι απόλυτα σαφές και δε χρειάζεται οποιαδήποτε άλλη διευκρίνιση. Βάπτιση, όχι απλά, στο νερό, αλλά ενσυνείδητη στο όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος. Η περίπτωση του ευνούχου της Βασιλίσσας Κανδάκης είναι ενδεικτική της προηγηθείσης μαρτυρίας και πίστης στον Ιησού Χριστό.

«Και ανοίξας το στόμα αυτού και αρχίσας από της γραφής ταύτης ευηγγελίσατο εις αυτόν τον Ιησούν. Και καθώς εξηκολούθουν την οδόν ήλθον εις το ύδωρ και λέγει ο ευνούχος ιδού ύδωρ τι με εμποδίζει να βαπτισθώ; Και ο Φίλιππος είπεν, εάν πιστεύεις εξ όλης της καρδιάς δύνασαι και αποκριθείς είπε πιστεύω ότι ο Ιησούς Χριστός είναι ο Υιός του Θεού. Και προσέταξε να σταθεί η άμαξα και κατέβησαν αμφοτεροι εις το ύδωρ ο Φίλιππος και ο ευνούχος και εβάπτισεν αυτόν..» (Πρξ.8:35-38).

Ο αναγεννημένος βαπτίζεται, σε ένδειξη της μετάνοιάς του..

Όταν ο Νικόδημος, ο πνευματικός διδάσκαλος του λαού Ισραήλ, παρουσιάστηκε στον Κύριο αποκαλώντας τον διδάσκαλο, εξ αιτίας των θαυμάτων που έκανε, Εκείνος, παραβλέποντας την αιτιολόγηση των έργων, απάντησε: «Πρέπει να γεννηθείτε άνωθεν» και ακολούθησε η γνωστή μας συζήτηση, σχετικά, με την πνευματική αναγέννηση και το έργο της σωτηρίας μας, μέσω της σταυρικής θυσίας του Χριστού. Όλα αυτά προηγούνται της έμπρακτης συμβολικής διαδικασίας του βαπτίσματος στο νερό. Αυτά μας λέει ο λόγος του Θεού. Η Γη μετά τον κατακλυσμό ή και τους

κατακλυσμούς μολύνθηκε και πάλι. Το βάπτισμα του Ιωάννη έμεινε αποδεδειγμένα σαν ένας απλός συμβολισμός, μια ειλικρινής, ίσως, προσπάθεια του ανθρώπου να καθαριστεί από το βάρος της αμαρτίας και στην καλύτερη περίπτωση, αποτέλεσε μια παροδική ανακούφιση. Διόλου απίθανο, εκείνο το βράδυ ο Νικόδημος να ρώτησε τον Κύριο, αν το βάπτισμα του Ιωάννη αφαιρούσε αμαρτίες. Ο ίδιος ήταν πνευματικός δάσκαλος του λαού και καθώς το βάπτισμα του Ιωάννη ήταν στο ύψιστο σημείο της επικαιρότητας, τον ενδιέφερε έντονα. Φυσικό ήταν, η φράση του Νικόδημου «εξεύρουμε πως από τον Θεό ήλθες διδάσκαλος», να περιέχει και αυτή την πλευρά. Μια τέτοια άποψη δικαιολογείται πλήρως από την απάντηση του Κυρίου. Πρέπει να ξαναγεννηθείτε, να γεννηθείτε από τον Ουρανό. Η δε συνέχεια του αληθινού καθαρισμού δίνεται από τον ίδιο τον Κύριο δια της θυσίας Του και το δια του Αίματός Του λούσιμο. Πιο καθαρά δε γίνεται!

«...χάρις υμίν και ειρήνη από του ο Ων και ο Ην και ο Ερχόμενος και από των επτά πνευμάτων τα οποία είναι ενώπιον του θρόνου Αυτού, και από του Ιησού Χριστού, όστις είναι ο μάρτυς ο πιστός ο πρωτότοκος εκ των νεκρών και ο άρχων των βασιλέων της Γης εις τον αγαπήσαντα ημάς και λούσαντα ημάς από των αμαρτιών ημών με το αίμα Αυτού» (Απ.1:4,5)..

«Και είπε προς εμέ, ούτοι είναι οι ερχόμενοι εκ της θλίψεως της μεγάλης και έπλυναν τας στολάς αυτών και ελεύκαναν αυτάς εν τω αίματι του Αρνίου» (Απ.7:14).

«Και ήτο ενδεδυμένος ιμάτιον βεβαμένον με αίμα και καλείται το όνομα αυτού ο Λόγος του Θεού» (Απ.19:13).

«Απεκρίθη ο Ιησούς· Αληθώς, αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθεί εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέρθει εις την βασιλεία του Θεού.»/ (Ιν 3:5).

Ο απ. Παύλος μας τονίζει το έργο της σωτηρίας μας, στην προς τον Τίτο επιστολή του, μιλώντας για λουτρό παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως δια του Αγίου Πνεύματος..

Αλλ' ότε φανερώθηκε η χρηστότητα και η φιλανθρωπία του Σωτήρος ημών Θεού, ουχί εξ έργων δικαιοσύνης τα οποία πράξαμε ημείς, αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσε ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος, το οποίον εξέχεε πλουσίως εφ' ημάς διά Ιησού Χριστού του Σωτήρος ημών, ίνα δικαιωθέντες διά της χάριτος εκείνου, γίνομε κληρονόμοι κατά την ελπίδα της αιωνίου ζωής» (Τιτ.3:4-6).

Ο πρ. Ιεζεκιήλ, μιλώντας για την αποκατάσταση του λαού Ισραήλ, γράφει στο 36 κεφάλαιο του βιβλίου του:

«Και όταν εισήρθαν (οι Ισραηλίτες) εις τα έθνη, όπου ήλθαν, βεβήλωσαν το όνομά μου το άγιο, ενώ λεγόταν περί αυτών, αυτοί είναι ο λαός του Κυρίου και εκ της γης αυτού εξήλθαν. Σπλαχνίστηκα όμως ένεκεν του αγίου ονόματός μου, το οποίον ο οίκος Ισραήλ βεβήλωσε μεταξύ των εθνών εις τα οποία ήλθαν. Διά τούτο ειπέ προς τον οίκον Ισραήλ, Ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Εγώ δεν κάμνω τούτο ένεκεν υμών, οίκος Ισραήλ, αλλά ένεκεν του αγίου ονόματός μου, το οποίον βεβηλώσατε μεταξύ των εθνών, εις τα οποία ήλθατε. Και θα αγιάσω το όνομά μου το μέγα, το βεβηλωθέν μεταξύ των εθνών, το οποίον βεβηλώσατε εν μέσω αυτών· και θα γνωρίσουν τα έθνη ότι εγώ είμαι ο Κύριος, λέγει Κύριος ο Θεός, όταν αγιασθώ σε σας έμπροσθεν των οφθαλμών αυτών. Διότι θα σας λάβω εκ μέσου των εθνών και θα σας συνάξω εκ

πάντων των τόπων και θα σας φέρω εις την γη υμών. Και θα ράνω εφ' υμών καθαρό ύδωρ και θα καθαρισθείτε· από πασών των ακαθαρσιών σας και από πάντων των ειδώλων σας θα σας καθαρίσω. Και θα δώσω εις εσάς καρδιά νέα, και πνεύμα νέον θέλω εμβάλει εν υμίν, και αποσπάσας την λίθινη καρδιά από της σαρκός σας θα σας δώσω καρδιά σαρκίνη. Και θέλω εμβάλει εν υμίν το Πνεύμα μου και σας κάμει να περιπατείτε εν τοις διατάγμασί μου και να φυλάτε τας κρίσεις μου και να εκτελείτε αυτάς. Και θα κατοικήσετε στη γη, την οποίαν έδωκα εις τους πατέρας σας· και θα είσθε λαός μου και εγώ θα είμαι Θεός σας. Και θα σας σώσω από πασών των ακαθαρσιών σας» (Ιεζ.36:20-28).

Όγδοον

Ο Πιλάτος ένιψε τα χέρια του με νερό, συνδέοντας έτσι και κατά τρόπο πολύ παραστατικό την απαλλαγή του από κάθε ευθύνη σχετική με την απόφαση των Ιουδαίων. Βεβαίως, δεν ήταν αυτό τούτο το νίψιμο των χεριών του, εκείνο που τον απάλλασσε από την ευθύνη, αλλά με αυτή την τυπική πράξη του ήθελε, απλά, να δηλώσει απαλλαγή από τις ευθύνες του για την άδικη καταδίκη του «Δίκαιου».

«Και ιδόν ο Πιλάτος ότι ουδέν ωφελεί, αλλά μάλλον θόρυβος γίνεται, λαβών ύδωρ ένιψε τας χείρας αυτού έμπροσθεν του όχλου, λέγων· Αθώς είμαι από του αίματος του δικαίου τούτου· υμείς όψεσθε» (Ματθ.27:24)

Ένατον

Αίμα και Ύδωρ

Αίμα και ύδωρ από την πλευρά του Κυρίου, Πίστη από την πλευρά του Ανθρώπου.

«αλλ' εις των στρατιωτών κέντησε με λόγχη την πλευρά αυτού, και ευθύς εξήλθε αίμα και ύδωρ» (Ιω.19:34).

Εδώ, τα πράγματα μπαίνουν σε μια ολοφάνερη, σωστή, καθολική, σωτηριακή τοποθέτηση.

Το, μέχρι τώρα, κυρίαρχο στοιχείο «Ύδωρ» στην υπόθεση «Μετάνοια», μπαίνει σε δεύτερη θέση. Απαραίτητο μεν, αλλά πρώτα κάτι άλλο το «Αίμα». Καθαρισμός, όχι απλά, με τα κατακλυσμιαία ύδατα του δευτέρου εδαφίου της Γένεσης ή των υπερών των ουρανών ή του νιψίματος των χεριών, αλλά πριν και κυρίως από αυτά, καθαρισμός και λεύκανση διά του πολυτίμου Αίματος του Ιησού Χριστού του Γιου του Θεού.

«Αλλά όταν φανερώθηκε η χρηστότητα και η φιλανθρωπία του Σωτήρα ημών Θεού, ουχί εξ έργων δικαιοσύνης τα οποία πράξαμε ημείς, αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσε ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος » (Τιτ.3:4-5)

Και

«Ούτοι είναι οι ερχόμενοι εκ της θλίψεως της μεγάλης, και έπλυναν τις στολές αυτών και λεύκαναν αυτές στο τω αίμα του Αρνίου» (Απ.7:14).

Και δεν είναι οι μόνες αναφορές στο λόγο του Θεού για το Αίμα του Κυρίου Ιησού Χριστού, που ήδη αναφέρθηκαν.....

Πολλές και διαφορετικές ερμηνείες μπορεί να δοθούν σε όλα τα παραπάνω εδάφια, μία, όμως, είναι η κυρίαρχη, που όλοι συμφωνούν. Το νερό είναι σύμβολο του καθαρισμού της σαρκικής αμαρτίας, ενώ το Αίμα είναι σύμβολο καθαρισμού της πνευματικής αμαρτίας. Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο σάρκα, αλλά σάρκα και πνεύμα. Και τα δύο πρέπει να είναι καθαρά. Δεν μπορεί ο άνθρωπος να βαπτισθεί εν ύδατι και να θεωρηθεί καθαρός και εν πνεύματι, ούτε να βαπτισθεί εν Αγίω Πνεύματι και να μαιίνει τη σάρκα του.

Από την πλευρά του Κυρίου, το Αίμα και το ύδωρ είναι τα σύμβολα μιας τέλει απαλλαγής, τόσο από τη σαρκική, όσο και από την πνευματική αμαρτία. Τόσο από το «μη κλέψεις», που αφορά έργο σάρκας, όσο και από το «μη επιθυμήσεις», που αφορά έργο πνεύματος.

Ας συνεχίσουμε, όμως, την ξενάγησή μας.

Εδάφιο 21

Κατά Ο΄

«και εποίησεν ο Θεός τα κήτη τα μεγάλα και πάσαν ψυχὴν ζώων ερπετών α εξήγαγεν τα ύδατα κατά γένη αυτών και παν πετεινόν πτερωτόν κατά γένος και είδεν ο Θεός ότι καλά» .

Βάμβας

«Και εποίησεν ο Θεός τα κήτη τα μεγάλα και παν έμψυχον κινούμενον, τα οποία εγέννησαν εν αφθονία τα ύδατα κατά το είδος αυτών, και παν πετεινόν πτερωτόν κατά το είδος αυτου. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν».

Το «είπεν» έγινε εποίησεν, όπως εξ άλλου ήταν επόμενο. Ο υδρόβιος και ο συγγενικός αυτου έμβιος πτερωτός κόσμος, ήταν γεγονός. Τα ύδατα, οι θάλασσες, οι λίμνες και τα ποτάμια πήραν ζωή. Δεν ήταν πια άγονα, νεκρά στοιχεία της φύσης, δεν ήταν Νεκρές Θάλασσες. Μέσα σε εκείνα τα ύδατα του δευτέρου εδαφίου της Γένεσης, υπήρχαν τώρα ζωντανοί οργανισμοί εν αφθονία και πάνω τους πετούσαν και αναπαύονταν πτερωτά ποικίλα και κατά το είδος του το καθένα. Τα ύδατα δεν ήταν πια νεκρά και αποστειρωμένα υγρά στοιχεία. Μέσα τους και πάνω τους υπήρχαν και κυκλοφορούσαν ζωντανά και ζωηρά δημιουργήματα. Η Γη δεν ήταν πια ένας αποστειρωμένος, νεκρός και άψυχος πλανήτης.

Ευλογία

Εδάφιο 22

Κατά Ο΄

«και ηυλόγησεν αυτά ο Θεός λέγων αυζάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε τα ύδατα εν ταις θαλάσσαις και τα πετεινά πληθυνέσθωσαν επί της γης».

Κατά Βάμβα

«Και ευλόγησεν αυτά ο Θεός, λέγων, Αυζάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε τα ύδατα εν ταις θαλάσσαις· και τα πετεινά ας πληθύνονται επί της γης».

Από αυτό το σημείο και στο εξής, δίπλα στην Παντοδυναμία και τη Σοφία του Δημιουργού, μπαίνει η πνευματική Υπόσταση της Αγαθότητάς Του. Και αυτή η τελευταία, εκδηλώνεται με την ευλογία Του. Πάνσοφος, Παντοδύναμος, Πανάγαθος, οι τρεις αυτές ιδιότητες στοιχεία της Αγάπης και της Δικαιοσύνης του Δημιουργού μας.

«Αυζάνεσθε και πληθύνεσθε και γεμίσατε τα ύδατα στις θάλασσες και τα φτερωτά ας πληθύνονται πάνω στην Γή».

Τι όμορφη ευλογία και τούτη, γεμάτη από το ξεχείλισμα της Αγάπης Του!

Τούτη, η Πέμπτη Δημιουργική μέρα, δεν τελειώνει με το συνηθισμένο πλέον «και είδεν ο Θεός ότι καλόν», αλλά με το ευλόγησεν αυτά ο Θεός και τούτη η ευλογία θα συνεχιστεί, καθώς θα δούμε και την 6^η Δημιουργική ημέρα.

Καθώς, όμως, τώρα μπαίνουμε στην 6^η και τελευταία κατά τη Γένεση Δημιουργική μέρα, ας απολαύσουμε την πρώτη γιορτή της έμβιας Δημιουργίας με έναν από τους πολλούς και όμορφους ψαλμούς.

«Αινείτε τον Κύριον. Αινείτε τον Κύριον εκ των ουρανών· αινείτε αυτόν εν τοις υψίστοις.

Αινείτε αυτόν, πάντες οι άγγελοι αυτού· αινείτε αυτόν, πάσαι αι δυνάμεις αυτού.

Αινείτε αυτόν, ήλιε και σελήνη· αινείτε αυτόν, πάντα τα άστρα του φωτός.

Αινείτε αυτόν, οι ουρανοί των ουρανών, και τα ύδατα τα υπεράνω των ουρανών.

Ας αινώσι το όνομα του Κυρίου· διότι αυτός προσέταξε, και εκτίσθησαν· και εστερέωσεν αυτά εις τον αιώνα και εις τον αιώνα· έθεσε διάταγμα, το οποίον δεν θέλει παρέλθει.

Αινείτε τον Κύριον εκ της γης, δράκοντες και πάσαι άβυσσοι· πυρ και χάλαζα, χιών και ατμίδς, ανεμοστρόβιλος, ο εκτελών τον λόγον αυτού· τα όρη και πάντα τα βουνά· δένδρα καρποφόρα και πάσαι κέδροι· τα θηρία και πάντα τα κτήνη· ερπετά και πετεινά πτερωτά. Βασιλείς της γης και πάντες λαοί· άρχοντες και πάντες κριταί της γής· νέοι τε και παρθένοι, γέροντες μετά νεωτέρων ας αινώσι το όνομα του Κυρίου· διότι το όνομα αυτού μόνου είναι υψωμένον· Η δόξα αυτού είναι επί την γην και τον ουρανόν· και αυτός ύψωσε κέρας εις τον λαόν αυτού, ύμνον εις πάντας τους οσίους αυτού, εις τους υιούς Ισραήλ, λαόν όστις είναι πλησίον αυτού. Αλληλούϊα» (Ψαλμ.148).

Εδάφιο 23

Κατά Ο΄

«και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα πέμπτη».

Κατά Βάμβα

«Και έγινε εσπέρα και έγινε πρωί, ημέρα Πέμπτη».

Έκτη δημιουργική Ημέρα

Κατά τους Ο΄.

«και είπεν ο Θεός εξαγαγέτω η γη ψυχὴν ζώσαν κατά γένος τετράποδα και ερπετά και θηρία της γης κατά γένος και εγένετο ούτως.

και εποίησεν ο Θεός τα θηρία της Γης κατά γένος και τα κτήνη κατά γένος και πάντα τα ερπετά της Γης κατά γένος αυτών και είδεν ο Θεός ότι καλά».

Κατά Βάμβα.

«Και είπεν ο Θεός, Ας γεννήσει η γη ζώα έμψυχα κατά το είδος αυτών, κτήνη και ερπετά και ζώα της γης κατά το είδος αυτών· και έγινε ούτω.

Και έκαμεν ο Θεός τα ζώα της γης κατά το είδος αυτών, και τα κτήνη κατά το είδος αυτών, και παν ερπετόν της γης κατά το είδος αυτού. Και είδεν ο Θεός ότι ήτο καλόν».

Εδάφια 24-25

«Εξαγαγέτω»

Έφθασε η ώρα και της ξηράς, να αποκτήσει το έμβιο πλήρωμά της.

Τα πάντα, το πρωί της 6^{ης} μέρας, ήταν έτοιμα για τον ερχομό του ζωικού βασιλείου.

Η Γη, όπως, ήδη, έχουμε δει από την τρίτη κιόλας Δημιουργική μέρα, ήταν καταπράσινη, ντυμένη με το φυτικό της βασίλειο, έτοιμη να υποδεχθεί και να θρέψει τους ζωντανούς οργανισμούς του επόμενου βασιλείου, του βασιλείου των ζώων. Τα Χόρτα, τα Δένδρα, τα Άνθη, οι καρποί και οι ρίζες τους ακόμα, θα πρόσφεραν ένα

ολόφρεσκο, ελκυστικό και εύγευστο φαγητό σε κάθε ζωντανή, ζωική ψυχή.

Ο ήλιος θα φώτιζε, θα ζέσταινε, θα κοίμιζε και θα ξυπνούσε σταδιακά και μετρημένα όλο το ζωικό και φυτικό βασίλειο.

Συγχρόνως, τα εμφανιζόμενα ζώα θα εύρισκαν έτοιμες τις κατοικίες τους, ενώ άλλα θα εύρισκαν έτοιμα τα υλικά για να χτίσουν τα σπιτάκια τους, όπως στο καθένα άρεσε πάνω στα δένδρα, ανάμεσα στα χόρτα, στις σπηλιές και στις τρύπες της γης, ακόμη και μέσα στο χώμα.

Οι μέλισσες θα εύρισκαν στα λουλούδια το φαγητό τους και στα ήσυχα ρυάκια το ποτό τους. Στα λουλούδια θα εύρισκαν και τα απαραίτητα υλικά, για να χτίσουν το τέλειο γεωμετρικά σπίτι τους, στα δένδρα και στα βαθουλώματα των βράχων.

Τα πουλιά, κάπου, θα εύρισκαν τα υλικά και τον τόπο και τον τρόπο που θα έχτιζαν τις φωλιές τους. Μερικά, θα έσκαβαν στη γη και θα τακτοποιούσαν τον τόπο της διαμονής και της αναπαραγωγής τους. Κάτι ανάλογο, θα γινόταν και για το κάθε είδος των ζώων, ανάλογα με τις ανάγκες τους και τις επιθυμίες τους.

Συγχρόνως, με τη μορφή ενστίκτου, στο ερχόμενο ζωικό βασίλειο θα υπήρχε το αίσθημα της συντροφικότητας και η κατά γένος αναπαραγωγική έλξη τους. Όλη η Γη, ξηρά, θάλασσα και αέρας ήταν στη διάθεσή τους.

Οι Ποταμοί και τα Ρυάκια θα είχαν έτοιμο και ολοκάθαρο το ποτό τους.

Η μητέρα Γη, κατόπιν της εντολής του Δημιουργού, είχε αυτόματα ενεργοποιηθεί και είχε στρωμένο το τραπέζι της ζωντανής ζωικής ψυχής, που έμελλε να εξέλθει από τα σπλάχνα της.

Οι Φωστήρες, πανέτοιμοι και αυτοί, θα φώτιζαν, θα ζέσταιναν και θα ανανέωναν αυτόματα τα ίδια και το φαγητό τους.

Πώς να μην μείνουμε έκθαμβοι για τη γεμάτη από αγάπη, φροντισμένη λεπτομερή πρόγνωση του Δημιουργού μας, ακόμη και για τα ζώα!

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, ο Θεός είπε:

«24. εξαγαγέτω η γη ψυχήν ζώσαν κατά γένος τετράποδα και ερπετά και θηρία της γης κατά γένος».

Για δεύτερη φορά, τώρα, ο Θεός εκφωνεί τη λέξη «εξαγαγέτω», και όχι «γενηθήτω».

Να βγει από τη γη ζωντανή ψυχή! Όχι, να γίνει, αλλά να βγει από τη γη. Εκείνες οι, από τον κατακλυσμό των πολλών υδάτων του 2^{ου} εδαφίου του βιβλίου της Γένεσης, θαμμένες ψυχές; Ο Κύριος γνωρίζει και εμείς θα γνωρίσουμε «εν εκείνη τη ημέρα»..

Στεκόμαστε και πάλι σε τούτα τα λόγια του Δημιουργού μας με θαυμασμό.

Μέσα σε τούτη τη νέα Γη, βρίσκονταν, ίσως, και τα ακατασκεύαστα λείψανα μιας κατεστρεμμένης προηγούμενης ζωής.

Αυτό το υπέροχο και μεγαλειώδες, αποκλειστικά, Θεϊκό *«εξαγαγέτω η γη ψυχήν ζώσαν κατά γένος τετράποδα και ερπετά και θηρία της γης κατά γένος»* παραχωρήθηκε με μορφή αυτόματης ένστικτης ευλογίας στο ίδιο το ζωικό βασίλειο με την αναπαραγωγή.

«Και εγένετο ούτω», θα γράψει ο θεόπτης Μωσής, συγκεφαλαιώνοντας δε, τα περί ζωικού βασιλείου, συνεχίζει:

«και εποίησεν ο Θεός τα θηρία της Γης κατά γένος και τα κτήνη κατά γένος και πάντα τα ερπετά της Γης κατά γένος αυτών και είδεν ο Θεός ότι καλά» (εδ.25).

Στο σημείο αυτό, ίσως, χρειάζεται κάποια διευκρίνιση, σχετικά με την διάκριση των ζώων σε θηρία και κτήνη:

Η λέξη θηρίο είναι υποκοριστικό της αρχαιοελληνικής λέξης «θηρ» και χρησιμοποιείτο σε αντίθεση με τη λέξη «άνθρωπος». Χρησιμοποιείτο δηλαδή με την έννοια της σημερινής απαξιωτικής έκφρασης «πρόκειται περί ζώου» και «όχι περί ανθρώπου». Η λέξη κτήνος, τότε, δεν είχε την σημερινή υβριστική έννοια, αλλά απλά σήμαινε ζώο, είτε αυτό είναι οικότροφο, είτε άγριο.

Ο νους μας αναπολεί και ταξιδεύοντας, σταματά στον προφήτη Ιεζεκιήλ και στην περιγραφή μιας άλλης πιο νέας μεν, αλλά επίσης κατεστραμμένης περασμένης ζωής.

Τον βλέπουμε, νοερά, όρθιο να μας διηγείται πολύ παραστατικά ένα σημαντικό ενδιαφέρον προφητικό γεγονός, που αφορούσε τον λαό του, ένα λαό που «κατασκευάστηκε» από τα ευρήματα μιας νεότερης μεν, αλλά περασμένης και παλαιάς εποχής.

«Το χέρι του Κυρίου στάθηκε πάνω μου»· μας διηγείται, «και με έβγαλε έξω δια μέσου του πνεύματος του Κυρίου. Και με έβαλε στο μέσον μιας πεδιάδας και αυτή ήταν γεμάτη με κόκαλα. Και με έκανε να περάσω κοντά τους γύρω, γύρω. Και είδα ότι ήσαν πολλά σε υπερβολικό βαθμό επάνω στο πρόσωπο της πεδιάδας, και είδα ότι, ήσαν κατάξερα.

Και είπε σε μένα: Υιέ ανθρώπου μπορούν αυτά τα κόκαλα να ξαναζήσουν;

Και είπα: Κύριε Θεέ, εσύ ξέρεις.

Και μου είπε: Προφήτευσε προς αυτά τα κόκαλα και πες τους: Τα κόκαλα τα ξερά ακούστε τον λόγο του Κυρίου. Έτσι λέγει ο Κύριος ο Θεός προς αυτά τα κόκαλα: «Δέστε, εγώ θα βάλω μέσα σε σας πνεύμα και θα ξαναζήσετε, και θα βάλω επάνω σας νεύρα, και θα βάλω επάνω σας σάρκα, και θα σας περισκεπάσω με δέρμα και θα βάλω σε σας πνεύμα, και θα ξαναζήσετε, και θα γνωρίσετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος.

Και προφήτευσα καθώς προστάχθηκα· και καθώς προφήτευσα, έγινε ήχος, και ξάφνου ένας σεισμός και τα κόκαλα συγκεντρώθηκαν μαζί, το ένα κόκαλο μαζί με το άλλο κόκαλο . Και είδα, και ξάφνου, ανεφύησαν επάνω τους νεύρα και σάρκες και δέρμα επάνω τα περισκέπασε. Όμως πνεύμα δεν ήταν μέσα τους

Και μου είπε: Προφήτευσε προς το πνεύμα, προφήτευσε υιέ ανθρώπου και πες προς το πνεύμα: Έτσι λέει ο Κύριος ο Θεός: Έλα πνεύμα από τους τέσσερις ανέμους και φύσηξε προς αυτούς τους φονευμένους, και ας ξαναζήσουν.

Και προφήτευσα, όπως προστάχθηκα. Και το πνεύμα μπήκε μέσα σ' αυτούς, και ξανάζησαν, και στάθηκαν στα πόδια τους, ένα στράτευμα μέγα, σε υπερβολικά μεγάλο βαθμό.

Και μου είπε: Για ανθρώπου αυτά τα κόκαλα είναι ολόκληρος ο οίκος Ισραήλ. Δες, αυτοί λένε: Τα κόκαλά μας ξεράθηκαν, και η ελπίδα μας χάθηκε, εμείς αφανιστήκαμε. Γι αυτό προφήτευσε και πες τους: Έτσι λέει ο Κύριος ο Θεός. Δες λαέ μου Εγώ ανοίγω τους τάφους σας, και θα σας ανεβάσω από τους τάφους σας, θα σας φέρω στην γη του Ισραήλ, και θα γνωρίσετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος, όταν λαέ μου ανοίξω τους

τάφους σας, και σας ανεβάσω από τους τάφους σας. Και θα σας δώσω το πνεύμα μου, και θα ξαναζήσετε, και θα σας τοποθετήσω στην γη σας, και θα γνωρίσετε ότι εγώ ο Κύριος μίλησα και εκτέλεσα, λέει ο Κύριος» (Ιεζ.37^ο κεφ.).

Οι πιστοί, στο λόγο του Θεού, δέχονται χωρίς καμιά επιφύλαξη, πως τούτα τα παραβολικά προφητικά λόγια του πρ. Ιεζεκιήλ είναι απολύτως πραγματοποιήσιμα από το Δημιουργό του Σύμπαντος. Ήδη, ουσιαστικά, ζούμε κατά μέρος την εκπλήρωση αυτής της προφητείας, στο σκέλος που αφορά τη θαυματουργική επιστροφή του λαού στη γη Ισραήλ, την υποσχεθείσα από το Θεό πατρίδα του:

«θα σας φέρω στην γη του Ισραήλ, και θα γνωρίσετε ότι εγώ είμαι ο Κύριος, όταν λαέ μου ανοίξω τους τάφους σας, και σας ανεβάσω από τους τάφους σας. Και θα σας δώσω το πνεύμα μου, και θα ξαναζήσετε, και θα σας τοποθετήσω στην γη σας, και θα γνωρίσετε ότι εγώ ο Κύριος μίλησα και εκτέλεσα, λέει ο Κύριος».

Παραβολικά, οι Ρωμαϊκές σφαγές του Τίτο, οι μεσαιωνικές διώξεις, τα κρεματόρια και οι παντός είδους τόποι και τρόποι βασανιστηρίων της ναζιστικής Γερμανίας και τα τόσα άλλα δεινά του σκληροτράχηλου αυτού λαού, είναι οι τάφοι που προφήτεψε ο Ιεζεκιήλ 6 και 7 αιώνες π.Χ. Αυτοί οι τάφοι θα ανοίξουν και ο λαός Ισραήλ θα αναστηθεί και θα πάει στον τόπο του, διηγείται αυτή η καταπληκτική απίστευτη προφητεία.

Εδώ, λοιπόν, βλέπουμε ολοφάνερα μπροστά μας, σήμερα, στις μέρες μας, έστω και παραβολικά, να μιλάει ο λόγος του Θεού για «κατασκευή» ολοκλήρου κράτους από τα ξερά κόκαλα των προγόνων τους και την τοποθέτησή τους στον τόπο εκείνων. Αυτό, το ζει προνομιακά η δική μας γενιά.

Ένας μικρός λαός, ζωντανό θαύμα, περικυκλωμένος από άσπονδους, φανατισμένους και ορκισμένους εχθρούς, έτοιμους να τον εξαφανίσουν σε μια στιγμή, ζει και θριαμβεύει συνεχώς επεκτεινόμενος, χωρίς καλά, καλά να το αξίζει.

Τα κόκαλα πήραν νεύρα, σάρκα και δέρμα. Στέκονται όρθια, αλλά δεν πήραν ακόμα Πνεύμα. Είναι σώματα ζωντανά, σαρκικά, αλλά νεκρά πνευματικά, όπως ακριβώς γράφει λεπτομερειακά ο πρ. Ιεζεκιήλ.

Βρίσκονται στην κατάσταση του Νικόδημου, του τρίτου κεφαλαίου του ευαγγελίου, σύμφωνα με τον ευ. Ιωάννη. Βρίσκονται στο στάδιο της περιτομής και των τύπων της Παλαιάς Διαθήκης, είναι απερίτμητοι στην καρδιά, καθώς ο πρωτομάρτυρας Στέφανος τους αποκαλεί.

«Σκληροτράχηλοι και απερίτμητοι την καρδίαν και τα ότα, σεις πάντοτε αντιφέρεσθε κατά του Πνεύματος του Αγίου· καθώς οι πατέρες σας, ούτω και σεις. Τίνα των προφητών δεν εδίωξαν οι πατέρες σας; μάλιστα φόνευσαν εκείνους, οίτινες προκατήγγειλαν περί της ελεύσεως του δικαίου, του οποίου σεις γίνατε τώρα προδότες και φονείς» (Πρ.7:51,52).

Πρέπει να γεννηθούν και εκ Πνεύματος. Τώρα, ζουν και υπάρχουν χάριν της υπόσχεσης του Δημιουργού προς τους προγόνους τους. Ναι! Γιατί όχι; Η γη Ισραήλ είναι η κοιλάδα των οστών του Ιεζεκιήλ, που στις μέρες μας, οι Ισραηλίτες ζουν σωματικά, αλλά όχι και πνευματικά.

Ναι! Η σημερινή Γη μας είναι η πλασθείσα από τον πηλό της «έκπαλαι» Γης του απ. Πέτρου, από την οποία εξήλθε η νέα ζωή, η αναζωή. Σιωπηλοί μάρτυρες είναι τα παλαιοντολογικά ευρήματα των εκατομμυρίων ετών και η Πίστη των εκλεκτών του κόσμου τούτου. Είναι οι σκελετοί

των δεινόσαυρων και ίσως τα ανθρωποειδή όντα μιας πάλαι ποτέ Γης.

Βεβαίως, επιμένω στην άποψη, πως όλα τούτα δεν είναι δογματικά θέσφατα, αλλά απλές λογικές σκέψεις σε άμυνα οιασδήποτε μορφής εξω-Βιβλικής αντίληψης.

Είναι σκέψεις ενός ανθρώπου, που πιστεύει στο «ξεριζώσου μουριά και φυτέψου στη θάλασσα» (Λουκ.1:6) και στο Αραράτ «σήκω και πέσε στη θάλασσα», επειδή το είπε ο Σωτήρας του. (Μαθ.21:21). Όταν τζόβενο ακόμα, ταξίδευα Βενεζουέλα - Ευρώπη και Βενεζουέλα - Αμερική, κουβαλώντας σιδηρομετάλλευμα επί τρία και πλέον χρόνια, έβλεπα βουνά ολόκληρα να χαμηλώνουν και τελικά να εξαφανίζονται. Δεν τα ρίχναμε, απλά, στον Ατλαντικό, κάναμε κάτι πολύ πιο απίστευτο. Τα μεταφέραμε στην Ευρώπη και στην Αμερική! Κάποιες εταιρείες πίστεψαν, πως μπορούσαν να το πετύχουν και το πέτυχαν μέσα από δαιδαλώδεις διαδικασίες συμφωνιών, εξόρυξης, μεταφοράς κλπ. Απλοϊκό, ίσως, παράδειγμα αλλά πραγματικό, στο οποίο αναπαύεται η Εμπιστοσύνη στα λόγια του Σωτήρα μας.

Ας συνεχίσουμε, όμως, την ξενάγησή μας στο πρώτο κεφάλαιο της Γένεσης.

«εξαγαγέτω η γη ψυχήν ζώσαν κατά γένος τετράποδα και ερπετά και θηρία της γης κατά γένος».

Τι είναι η ψυχή;

Η λέξη ψυχή, ετυμολογικά, προέρχεται από το αρχαιοελληνικό ρήμα «ψύχω» που σήμαινε πνέω, αναπνέω.

Έτσι, παρατηρούμε, πως κατ' αρχήν, η λέξη «ψυχή» ήταν άμεσα συνδεδεμένη με την αναπνοή. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο συνδέθηκε, επίσης, άμεσα και με την έννοια της ζωής.

Αναπνοή είναι η αυτόματη εκείνη ενέργεια, που προϋποθέτει ζωή.

Είναι η κινητήρια δύναμη της ζωής. Και αυτή η δύναμη, ξεχωριστή ούσα από όλες τις δυνάμεις που ενεργούν στο Σύμπαν, δε δικαιολογεί καμιά άλλη προέλευση, παρά μόνο από Εκείνον που είναι αρχηγός της Ζωής και τη δώρισε στα ξεχωριστά έμβια δημιουργήματά Του. Αυτός ο Αρχηγός της Ζωής, είναι ο Ιησούς Χριστός, ο Γιος του Θεού, ο οποίος προκειμένου για τον άνθρωπο είπε:

«Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· ο πιστεύων εις εμέ, και αν αποθάνει, θα ζήσει.» (Ιων.11:15) και

«και πας όστις ζει και πιστεύει εις εμέ δεν θέλει αποθάνει εις τον αιώνα» (Ιων.11:16).

Και τούτες οι υποσχέσεις Του, μαζί με πολλές άλλες, αποτελούν τα σκαλοπάτια που οδηγούν από την παρούσα Γη στη μέλλουσα να έρθει. Διότι κατά την υπόσχεσή Του, νέα Γη και νέους ουρανούς προσδοκούμε. Δοξασμένο το όνομά Του.

«Οι αποθανόντες εν Κυρίω, θα ζήσουν». Δε σταυρώθηκε ο Ιησούς Χριστός για να μας παρηγορήσει και να μας ανακουφίσει, απλά και μόνο, στις αντιξοότητες και την «ματαιότητα» αυτής της ζωής. Σταυρώθηκε για να μας

αναστήσει στη Νέα Γη και στους νέους Ουρανούς. Εκείνο το κοιτάξετε τα λουλούδια του αγρού και τα πετεινά του ουρανού, δεν αφορά, μόνο, τις ανάγκες τούτης της ζωής, αλλά εκτείνεται πολύ πέραν αυτής.

Τόσο απλά, τόσο λογικά, όμορφα και σε τάξη είναι όλα αυτά που βλέπουμε να γίνονται στη Δημιουργία. Πάντα δι' Αυτού έγιναν και χωρίς Αυτόν δεν έγινε τίποτα από όσα έγιναν, μας τονίζει ο ευ. Ιωάννης στο ομώνυμο ευαγγέλιό του.

Η Εντολή του Δημιουργού, όμως, στην προκειμένη περίπτωση τονίζει και κάτι άλλο.

Λέει ψυχή ζώσα. Με αυτή την επισήμανση, ο λόγος του Θεού μας τονίζει, πως η ψυχή που δημιουργείται, διαφέρει από την γενικότητα του όρου «ψυχή», όπως επί παραδείγματι η πνοή του ανέμου που είναι μια νεκρή δύναμη ενεργοποιημένη από ένα σωρό διαφορετικές φυσικές μηχανοκίνητες αιτίες. Το ξεψύχισμα του ανέμου που συχνά λέμε στις συζητήσεις μας, δεν έχει καμιά σχέση με το ξεψύχισμα των ζωντανών οργανισμών.

Η γη μέχρι τώρα είχε φυτά και, έτσι, από κάποια άποψη μπορεί κανείς να δεχτεί πως είναι ζωντανά λόγω της γέννησής τους μέσα από το χώμα, της ανάπτυξής τους και τελικά του θανάτου τους παραμένοντας σταθερά στον τόπο της γέννησής τους..

Δεν ήταν, όμως, και δεν είναι ψυχές ζώσες. Είναι γεγονός πως αναπνέουν με τους πόρους του σώματός τους διά της άδηλης αναπνοής, αλλά δεν μπορούν να μετακινηθούν από τον τόπο που γεννήθηκαν, όπως συμβαίνει με τα πάσης φύσεως ζώα.

Η γη ήταν ένα πανέμορφο δάσος με καταπράσινα δένδρα, χόρτα και φυτά παντός είδους. Ήταν και εξακολουθούν να είναι καταδικασμένα να φυτρώνουν, να αναπτύσσονται, να καρποφορούν και να πεθαίνουν στον τόπο τους και κυριολεκτικά στην ίδια ακριβώς θέση που γεννιούνται. Ο τόπος, η θέση γέννησής τους είναι και ο τόπος ανάπτυξής τους και τελικά ο τάφος τους, εκτός αν κάτι ή κάποιος τα μετατοπίσει..

Σε όλο το φυτικό βασίλειο δεν υπήρχε ζωή με τη μορφή ζωντανών ψυχών πάνω και γύρω του. Η Γη ήταν θαυμάσια κατασκευασμένη, θαυμάσια και υπέροχα στολισμένη και εξοπλισμένη, αλλά ήταν έρημη. Δεν υπήρχε «ψυχή ζώσα», όπως ακόμη και σήμερα συνηθίζουμε να λέμε για τα ερημικά μέρη, έστω και αν έχουν μια καταπληκτική ομορφιά. Δεν υπήρχαν κελαϊδίσματα και φωλιές στα δένδρα, δεν υπήρχαν ζώα στα δάση, δεν υπήρχαν κοπάδια στις κοιλάδες. Η Γη ήταν ένας απέραντος, πανέμορφος, αυτόματα ανανεωνόμενος κήπος. Ήταν, όμως, και ένα απέραντο νεκροταφείο μιας έκπαλαι προϋπάρχουσας, ίσως, ζωής. Στα σπλάχνα της υπήρχαν τα υλικά απομεινάρια εκείνης της ζωής.... Τα ξερά κόκαλα του προϋπάρχοντος ζωικού Βασιλείου; Ο Θεός γνωρίζει, εμείς απλά ταξιδεύουμε στον πνευματικό μας κόσμο, ακούραστοι εξερευνητές της ευλογίας του «αυξάνεσθε».

Ποιήσωμεν Άνθρωπον

Εδάφιο 26

Σύμφωνα με τους Ο΄:

«και είπεν ο Θεός ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημετέραν και καθ' ομοίωσιν και αρχέτωσαν των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και των κτηνών και πάσης της γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της Γης».

Σύμφωνα με τον Βάμβα

«Και είπεν ο Θεός, Ας κάμωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών, καθ' ομοίωσιν ημών· και ας εξουσιάζει επί των ιχθύων της θαλάσσης και επί των πετεινών του ουρανού και επί των κτηνών και επί πάσης της γης και επί παντός ερπετού, έρποντος επί της γης».

Ποιήσωμεν

Το βιβλίο της Γένεσης ξεκινάει με το ο Θεός εποίησεν τον Ουρανό και τη Γη και συνεχίζει με τις εντολές:

Γενηθήτω φως, την πρώτη μέρα.

Γενηθήτω στερέωμα, τη δεύτερη μέρα

Συναχθήτω το ύδωρ και βλαστησάτω η γη, την τρίτη μέρα.

Γενηθήτωσαν φωστήρες, την τέταρτη μέρα

Εξαγαγέτω τα ύδατα ερπετά κλπ..., την πέμπτη

Εξαγαγέτω η γη ψυχήν ζώσαν... τετράποδα και ερπετά και θηρία της γης, την έκτη.

Όλες οι εντολές και των 6 ημερών αρχίζουν με την ίδια ακριβώς λέξη είπεν και απευθύνονται προς την ύλη.

Όλες εκτός από τις δύο τελευταίες της 6^{ης} μέρας.

Το προτελευταίο «είπεν», απευθύνεται προς κάποια ή κάποιες Πνευματικές Υποστάσεις με τη χρησιμοποίηση του πρώτου πληθυντικού προσώπου. Ο Θεός είπε σε κάποιον ή κάποιους «ποιήσωμεν». Εδώ, ολοκάθαρα πλέον, ακούμε τη φωνή του Κυρίου μας Ιησού Χριστού να μας το επιβεβαιώνει, λέγοντας:

«πριν γίνει ο Αβραάμ, Εγώ είμαι» (Ιωαν.8:58).

Όχι πριν γεννηθεί, αλλά πριν γίνει. Ολοφάνερη και τούτη η επισήμανση στο λόγο του Θεού.

«εν αρχή ην ο Λόγος», επιβεβαιώνει και ο μαθητής της αγάπης.

Αυτό το «γίνει» είναι ξεκάθαρη επιβεβαίωση, που αφορά τη γένεση - πλάση και όχι τη γέννηση του Αβραάμ. Σίγουρα, υπονοεί την αρχική δημιουργία του Αδαμικού γένους και όχι την, στην συνέχεια, ευλογία του αυξάνεσθε και πληθύνεστε.

Τέλος, το τελευταίο «είπεν» της έκτης μέρας, απευθύνεται προς το δημιούργημα «άνθρωπος», καθώς ευλογώντας τον ενημέρωνε σχετικά με τη διατροφή του.

«Εξέλιξη».

Ευλογία του Δημιουργού ή υλιστική άποψη;

Πολλές ερμηνείες δόθηκαν και εξακολουθούν να δίνονται από τους ειδικούς επιστήμονες, σχετικά, με την προέλευση του ανθρώπου και το νόημα της λέξης άνθρωπος. Μία, όμως, είναι εκείνη, που ο λόγος του Θεού τονίζει. Όλες οι άλλες και χωρίς, ίσως, καμία εξαίρεση υποστηρίζουν ή και δέχονται, πως ο άνθρωπος κατάγεται από τα ζώα ή και σε ακραίες υλιστικές αθεϊστικές θεωρίες, πως είναι αυθύπαρκτος. Πρόκειται για την πασίγνωστη πλέον θεωρία

της εξέλιξης. Και είναι αλήθεια, πως υπάρχει εξέλιξη, τόσο ως προς την υλικό-σωματική διάπλαση του ανθρώπου, όσο και ως προς την πνευματική του οντότητα.

1^{ον} Υλικό-σωματική διάπλαση

Ως προς τη σωματική διάπλαση του ανθρώπου υπάρχει μια κλιματολογική, περιβαλλοντολογική προσαρμοστικότητα, ανάλογη με τις δραστηριότητες και τις ανάγκες επιβιώσής του, όπως εξ άλλου συμβαίνει και σε όλη την πανίδα. Μια τέτοια προσαρμοστικότητα είναι πασιφανής και σήμερα στον άνθρωπο. Το σώμα των αθλητών, για παράδειγμα, διαμορφώνεται ανάλογα με το επάγγελμά τους.

Η καθιστική ζωή δημιουργεί, επίσης, προβλήματα, καθώς οι απαιτήσεις της είναι διαφορετικές από εκείνες της αγροτικής και της χειρονακτικής. Σε βάθος δε χρόνου, οι τέτοιες προσωρινές αλλοιώσεις μονιμοποιούνται. Οι κάτοικοι των βορείων χωρών είναι στην πλειονότητά τους ξανθοί, ενώ οι περί τον Ισημερινό είναι μελαχρινοί λόγω της παρατεταμένης έκθεσής τους στο ηλιακό φως. Λέγεται πως τα κοτόπουλα των ορνιθοτροφείων, λόγω της επί μακρόν αποξένωσής τους από την φυσιολογική τους ζωή, έπαψαν να κλωσουν. Ίσως, κάτι τέτοιο να μην επιβεβαιώνεται επιστημονικά, αλλά είναι κάτι που μπορεί να συμβαίνει σε μικρό ή μεγάλο βαθμό.

2^{ον} Πνευματική διάπλαση.

Είναι, επίσης, γεγονός, πως το ίδιο συμβαίνει και με την πνευματική μας εξέλιξη. Υπάρχει, ειδικά στις μέρες μας, μια αλματώδης δημιουργική εξελικτική ανάπτυξη. Το χθεσινό θαύμα είναι σημερινή, ξεπερασμένη πραγματικότητα και το σημερινό θαύμα είναι πλέον η αυριανή μας πραγματικότητα. Ο ένθεος κόσμος και ιδιαίτερα οι Χριστιανοί, δέχονται μία

και μόνο άποψη, σχετικά, με τις περί εξελίξεως θεωρίες. Πάνω από όλες τους βρίσκεται η παντοδυναμία, η αγαθότητα και η ευλογία του Δημιουργού μας, του Θεού της αγάπης. Βρίσκεται η «κατ' εικόνα και ομοίωση πλάση μας από τον ίδιο το Θεό» και όσες αντιλήψεις και θεωρίες συμφωνούν με αυτήν. Είναι αυτή, που καταγράφεται στο βιβλίο της Γένεσης με την ευλογία που υπάρχει μέσα στην λέξη «Αυξάνεσθε».

Ο άνθρωπος δεν είναι μόνο χόμα και νερό, είναι επίσης και πνεύμα. Όπως για να πλαστεί το σώμα είναι απαραίτητο το χόμα, έτσι και για να πλαστεί το πνεύμα χρειάζεται Πνεύμα. Και αυτό το Πνεύμα είναι εκείνο που εφέρετο επί της επιφανείας των υδάτων του δευτέρου εδαφίου της Γένεσης και όχι μέσα σε αυτά. Είναι και αυτό μια νύξη, που ίσως, να συνδέεται με το «ποιήσωμεν Άνθρωπον» και όχι με το «εξαγαγέτω Άνθρωπος» όπως έγινε με την εν γένει πανίδα.

Με πιο απλά λόγια και συμπερασματικά, ξεκινά η Δημιουργική εξιστόρηση με το «εποίησεν ο Θεός» και τελειώνει με το «ποιήσωμεν».

Αυτό το ποιήσωμεν, είναι κάτι το τελείως διαφορετικό. Δεν έχει πια την υλιστική και την, στη συνέχεια ζώσα (ζωική), ψυχική υπόσταση. Δεν έχει καμιά σχέση με το «εξαγαγέτω η γη, ψυχή ζώσα».

Προκειμένου για τον άνθρωπο, δε δίνεται μια ζώσα ψυχή, προσωρινής, υλιστικής μορφής και διάρκειας. Δίνεται κάτι, πολύ πιο δυνατό.

Και αυτό, είναι η δημιουργία μιας υλικο-πνευματικής υπόστασης, η οποία θα μοιάζει κατά την εικόνα του Θεού και θα άρχει στην υλική Γήινη Δημιουργία..

Εδώ, ίσως, θα πρέπει ξανά να γίνει και μια πολύ πιο τολμηρή σκέψη.

Άραγε, ο υποτιθέμενος έκπαλαι κόσμος, η έκπαλαι Γη, είχε άνθρωπο πλασμένο κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού ή μήπως ήταν χωρίς υλικό θεϊκό εκπρόσωπο; Μια Γη που εξουσίαζε, ίσως, κάποιος Εωσφόρος με τους ακολούθους του, οι οποίοι και ρίχτηκαν από το Θεό στην άβυσσο δεμένοι με τα δεσμά του σκότους, φυλασσόμενοι για τη μέρα της Κρίσης λόγω της αποστασίας τους;

Η Παλαιά Διαθήκη δε μας λέει τίποτα το, απολύτως, συγκεκριμένο και η Καινή, απλά, μας ενημερώνει για τα πονηρά πνεύματα που εστάλησαν στην Άβυσσο. Εδώ, δημιουργούνται βάσιμες υποψίες ως προς την ύπαρξη εμφρόνων ανθρώπων στην έκπαλαι Γη. Τι έγιναν οι άνθρωποι της Γης εκείνης, αν υποθέσουμε πως υπήρχαν τέτοιοι; Πού πήγαν; Πολύ λογικά πιστεύουμε, πως το «ποιήσωμεν», ειπώθηκε για πρώτη φορά στην περίπτωση του Αδάμ.

«και αγγέλους οίτινες δεν εφύλαξαν την εαυτών αζίαν, αλλά κατέλιπον το ίδιον αυτών κατοικητήριον, εφύλαξε με παντοτεινά δεσμά υποκάτω του σκότους, δια την κρίσιν της μεγάλης ημέρας» (Ιουδ.1:6)

Μήπως, αυτός είναι ένας επιπρόσθετος λόγος, που ο Θεός δεν είπε το «εξαγαγέτω η γη», αλλά το «ποιήσωμεν» προκειμένου για τη Δημιουργία του ανθρώπου; Όμορφες σκέψεις που δεν αφαιρούν τίποτα από την Πίστη του Χριστιανού και παράλληλα εξοβελίζουν υλιστικές απόψεις και αντιδράσεις.

Μήπως, όλοι αυτοί οι ονομαζόμενοι προάνθρωποι δεν ήταν προικισμένοι με το Πνεύμα της Πνοής του Θεού; Στην Αγία Γραφή, δεν υπάρχει καμιά πληροφορία, σχετικά. Ο έμφρων άνθρωπος, μήπως είναι μόνον αυτός της Γένεσης; Μήπως, όλα αυτά τα ευρήματα των πολλών χιλιάδων και εκατομμυρίων ετών αναφέρονται σε όντα, που δεν ανήκαν ποτέ σε κάποιο «ποιήσωμεν»; Για το Χριστιανικό κόσμο, βεβαίως, δεν υπάρχει κανένα τέτοιο πρόβλημα καθώς πιστεύει ακράδαντα στο Αδαμικό γένος του ευλογημένου «Αυξάνεστε»

Αυτή η διατύπωση - επισήμανση «κατ' εικόνα και ομοίωση» δεν είναι καθόλου η υλική και ενστικτώδης ζωική υπόσταση, αλλά κάτι πολύ πιο δυνατό. Είναι η δημιουργική πνευματική υπόσταση. Καθώς γνωρίζουμε, ο Θεός είναι Πνεύμα και αυτή η φαινομενική λεπτομέρεια του «ποιήσωμεν», δεν αφορά τη σωματική σαρκική πύληνη υπόστασή μας, ούτε και τις από το ένστικτό μας αντιδράσεις, αλλά κάτι πολύ πιο ανώτερο. Το «ποιήσωμεν», αποδεικνύει ή έστω ενισχύει την έννοια της Πνευματικής μας υπόστασης. Γνωρίζουμε, ότι ο Θεός είναι πνεύμα και το ποιήσωμεν απευθύνεται προς Πνευματικές Υποστάσεις. Σε αυτές τις Πνευματικές Υπάρξεις λέει ο Θεός, πως θα μοιάζει ο άνθρωπος. Ποιήσωμεν άνθρωπον κατ' εικόνα ημών και όχι κατ' εικόνα Εμού. Εδώ είναι, επίσης, κρυμμένη και η όμορφη λεπτομέρεια, που δεν είναι καθόλου λεπτομέρεια, αλλά δυνατή επισήμανση. Ο Θεός είναι αγάπη, είναι έλεος, είναι δυνατός, είναι αγαθός, είναι Δημιουργός. Και τέτοιον έφτιαξε, να είναι ο άνθρωπος. Έτσι είναι πλασμένος, έτσι πλάστηκε για να είναι.

Ο Θεός, όμως, είναι και ελεύθερος. Αυτή η ελευθερία δόθηκε και στον άνθρωπο, αυτή και δυστυχώς τον

κατέστρεψε με την αποστασία του. Και όχι, μόνο, μια φορά και δυο φορές...

Η εποχή μας είναι μια περίοδος ελευθερίας, που σεβρίεται στον μπουφέ της «Δημοκρατίας». Πάνω σε αυτόν, ζεστά, ελκυστικά και προσιτά τα εδέσματα της Δικαιοσύνης και της Αδικίας, της Αγιότητας και της Αμαρτίας, της Υποκρισίας και της Παρρησίας, της Αλήθειας και του Ψεύδους, της Ηθικής και της Ανηθικότητας, της Ζωής και του Θανάτου. Ο καθένας μας σεβρίεται ελεύθερα κατά τη θέλησή του. Αυτό μας λέει το τελευταίο κεφάλαιο του τελευταίου βιβλίου της Βίβλου, η Αποκάλυψη του Ιωάννη.

«Όστις αδικεί ας αδικήσει έτι, και όστις είναι μεμολυσμένος ας μολυνθεί έτι, και ο δίκαιος ας γίνει έτι δίκαιος, και ο άγιος ας γίνει έτι άγιος» (Απ.22:11).

Και αρχέτωσαν

Σε αυτό το «αρχέτωσαν» περιέχεται όλη η αγάπη, η εμπιστοσύνη, η ικανότητα και η ελευθερία δράσης, με τα οποία ο Θεός περιέβαλε τον άνθρωπο σαν ενιαία και αδιαίρετη οντότητα δύο ομοίων ατόμων. Αφορά πλέον το ζεύγος Αδάμ - Εύα και όχι τον Αδάμ ατομικά.

Το «αρχέτωσαν», γραμματικά είναι έκφραση του καταργημένου στη νεοελληνική γλώσσα δυικού και όχι πληθυντικού αριθμού. Οι μεταγενέστερες σεξιστικές διακρίσεις δημιουργήθηκαν μετά, και λόγω της πτώσης του Αδάμ. Ο Σωτήρας μας το διευκρίνισε στους Φαρισαίους, όταν πειράζοντάς τον, τον ρώτησαν σχετικά με το διαζύγιο και συγκεκριμένα, αν πρέπει για κάθε λόγο να δίνεται διαζύγιο. Η απάντηση Του ήταν, όπως συνήθως, καθαρή και μέσα από τις Γραφές τους.

-Δε διαβάσατε, τους είπε, πως ο Πλάστης απ' αρχής τους έπλασε άρρεν και θήλυ και ότι λόγω αυτού θα αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα του και τη μητέρα του και θα προσκολληθεί στη γυναίκα του και θα είναι οι δυο τους σε μία σάρκα; Ωστε, δεν είναι πλέον δύο, αλλά μία σάρκα. Εκείνο, λοιπόν, που ο Θεός συνέζευξε, ο άνθρωπος ας μην το χωρίζει.

-Τότε, γιατί ο Μωσής πρόσταξε να δίνει ο άνδρας διαζύγιο και να χωρίζει τη γυναίκα του, επέμειναν οι Φαρισαίοι.

-Για τη σκληρή σας καρδιά, σας συγχώρησε να χωρίζεστε, αρχικά, όμως, δεν έγινε έτσι. (Μαθ.19^ο κεφ.).

Κυρίαρχος, λοιπόν, ο Άνθρωπος, εξουσιαστής πάνω στη ζωική Γήινη Δημιουργία και κατ' επέκταση σε όλο γενικά τον Πλανήτη. Πλοίαρχος στο διαστημόπλοιο Γη της Ουράνιας Δημιουργικής Πλοιοκτησίας.

Ο Πλοίαρχος είναι άτομο, το οποίο χαίρει της απόλυτης εμπιστοσύνης του Πλοιοκτήτη. Σε αυτόν παραδίδει την περιουσία του και από τη στιγμή που θα ναυτολογηθεί είναι απόλυτος κυρίαρχος του πλοίου και συγκεντρώνει πάνω του όλες τις εξουσίες, ανεξαιρέτως. Είναι Κυβερνήτης του πλοίου και οφείλει να το κυβερνά με ασφάλεια, να το διατηρεί σε άριστη κατάσταση, καθώς είναι περιουσία του εργοδότη του που του δίνει το ψωμί του. Είναι ο πρώτος του πληρώματος, Δικαστής, Αστυνόμος, Ιερέας, Γιατρός και, γενικά, δεν δίνει λόγο σε κανέναν εκτός από τον Πλοιοκτήτη, ο οποίος όμως είναι μακριά, πράγμα που εντείνει την κυριαρχία του. Στους ναυτικούς μας υπάρχει ο αδήριτος κανόνας «μετά τον Καπετάνιο μόνο ο Θεός». Βεβαίως, ο Πλοιοκτήτης έχει την ευχέρεια να απαλλαγεί ανά πάσα στιγμή από τον ακατάλληλο Πλοίαρχο. Κάποιος Πλοίαρχος εκμεταλλευόμενος την εξουσία που του δίνει ο

νόμος, πέταξε με σκαιό τρόπο έξω από το πλοίο τον ίδιο τον Πλοιοκτήτη του. Η τιμωρία του ως ήταν επόμενο, υπήρξε αυστηρή. Άμεση αντικατάσταση Πλοιάρχου και εξευτελιστικός εξονυχιστικός τελωνειακός έλεγχος κατά την έξοδό του από το πλοίο. Αφού τον ξεγύμνωσαν οι Αρχές, τον έστησαν όρθιο μπροστά σε μικρά αμφισβητούμενα και ασήμαντα αντικείμενα υποβάλλοντάς του εξευτελιστικές ερωτήσεις. Ο παρευρισκόμενος εκπρόσωπος της Εταιρείας, έστειλε τηλεγράφημα στον πλοιοκτήτη με τρεις λέξεις «κλέφτης επί αποδείξει». Μια τέτοια περίπτωση εξουσία δόθηκε στον Αδάμ και τη βοηθό του Εύα με το «αρχέτωσαν». Είχε την εξουσία το ζεύγος με πλήρη ελευθερία να κινηθεί, να δημιουργήσει, να κατακυριεύσει, να κρατήσει καθαρό ολόκληρο τον Πλανήτη, τιμώντας την εμπιστοσύνη που του έδειξε ο Δημιουργός του. Ήταν καθ' ολοκληρία στα χέρια του ένα ευρύ πεδίο δράσης, προκοπής και κυριαρχίας. Ο Αδάμ θα δημιουργούσε ένα «δικό» του «νέο πλανήτη» με τα ήδη υπάρχοντα υλικά, το χρώμα και το νερό. Η όψη του νέου αυτού πλανήτη θα ήταν τελειώς διαφορετική από αυτήν που παραλάμβανε, προσαρμοσμένη στις υλικές και πνευματικές του ανάγκες και επιθυμίες. Ανατρέχοντας νοερά στο 2^ο εδάφιο της Γένεσης και παραλληλίζοντας το σημερινό μας Πλανήτη Γη με τον επί της εποχής του Αδάμ, μπορούμε να πούμε:

«Η δε (σημερινή) Γη ήτο άμορφος και έρημος· και σκότος άγνοιας επί του προσώπου του στερεώματος. Και η πνοή του Θεού δια του Αδάμ εφέρετο επί της επιφανείας της Γης».

Αυτή ήταν, τότε, η όψη της σημερινής μας Γης. Ακατασκεύαστη, Ανύπαρκτη, Αόρατη και Έρημη. Ο Αδάμ, όμως, όπως όλοι γνωρίζουμε, σαν τον αγνώμονα Πλοίαρχο,

άπλωσε το χέρι του σε κάτι μικρό και ασήμαντο, που του ήταν, όμως, απαγορευμένο από τον Πλοιοκτήτη του. Το αποτέλεσμα ήταν εξευτελιστικό, γυμνός και με προβιά ζώου εκδιώχθηκε από τον Παράδεισο της Εδέμ. Το έλεος και η αγάπη του Θεού, όμως, ήταν μαζί του. Η κατοπινή διαγωγή του Αδάμ δεν αναίρεσε τις αρχικές ευλογίες του Θεού, που εκτίθενται στο 28^ο εδάφιο του ιδίου κεφαλαίου. Το ντυμένο με δέρμα ζώου ζευγάρι πήρε μια υπόσχεση Διαθήκη, «το σπέρμα της γυναίκας θα συντρίψει το κεφάλι του Πονηρού» με δικό Του κόστος. Αυτό γίνεται με τους πιστούς στο Χριστό. Ο Εκπρόσωπος της πλοιοκτησίας όρθιος υποδέχεται τον οποιοδήποτε πιστό Του, σαν το Στέφανο του εβδόμου κεφαλαίου των Πράξεων, κρατώντας ο ίδιος τις όποιες αποσκευές του.

«Ο δε Στέφανος πλήρης ων Πνεύματος Αγίου ατενίσας εις τον ουρανόν είδε την δόξα του Θεού και τον Ιησού ιστάμενον εκ δεξιών του Θεού και είπε ιδού θεωρώ τους Ουρανούς ανεωγμένους και τον Υιόν του Ανθρώπου ιστάμενο εκ δεξιών του Θεού» (Πρξ.7:55,56).

Εδάφιο 27

Κατά τους Ο΄.

«και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς».

Κατά Βάμβα

«Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα εαυτού· κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν· άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς·

Η Σφραγίδα

Και, τώρα, δεν έμενε παρά η σφραγίδα της όλης Δημιουργίας. Και μήκε:

άρσεν και θήλυ.

Η επισήμανση «άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς», δεν είναι λεπτομέρεια, είναι η ύψιστη ευλογία του Θεού προς τον Άνθρωπο Αδάμ. Για το ζωικό βασίλειο δεν καταγράφεται κάτι παρόμοιο, παρ' ότι είναι βασική προϋπόθεση της φυσιολογικής τους αναπαραγωγής.

«Δεν είναι καλό να είναι ο Άνθρωπος μόνος» είπε, λίγο νωρίτερα, ο Θεός. Αν έλλειπε ο όμοιος με τον Αδάμ άνθρωπος, υπήρχε ο σοβαρός κίνδυνος του να αγαπήσει και να προσκολληθεί με πάθος στην υλική Δημιουργία, συγκεντρώνοντας πάνω της όλο το πνευματικό και δημιουργικό του ενδιαφέρον, υποτιμώντας την πνευματική διάσταση της ψυχής του που είχε την ανάγκη και κάποιας άλλης ύπαρξης όμοιας με τη δική του. Υπήρχε ο κίνδυνος, του να υποβαθμιστεί ή και να παραμεληθεί η πνευματική πλευρά της ανθρώπινης υπόστασης και εν συνεχεία να επέλθει χαλάρωση της σχέσης του με τον ίδιο το Δημιουργό του.

Η Γυναίκα, λοιπόν, είναι ο ορατός - υλικός δεσμός του Πνεύματος με την Ύλη δια της αγάπης. Η αγάπη είναι η πνευματική εκείνη δύναμη, που ενώνει και συνέχει το Πνεύμα με την Ύλη. Αφορά, λοιπόν, και τα δύο. Έμμεσα, αλλά καθόλου δευτερευόντως είναι συνδεδεμένη με την ίδια την Τριαδικότητα του Θεού. Αν δεν υπήρχε όμοιος με το Θεό Πατέρα, τότε τι αγαπούσε ο Ίδιος; Την ύλη; Ο Θεός μέσα στην πανσοφία Του είπε: «δεν είναι καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος» και του έδωσε μια υλικό-πνευματική

υπόσταση, όμοια με τον ίδιο για να την αγαπά, να τη φροντίζει, να τη χαίρεται και να τον χαίρεται. Δεσμός αγάπης όσον αφορά το πνεύμα και την ύλη, αυτή είναι η γυναίκα.

Ο δεσμός αυτός, δια της αναπαραγωγής, γίνεται αναπόσπαστο και αναγκαίο τμήμα της οντότητας του Αδάμ. Η θέση αυτή της γυναίκας είναι εξαιρετικά εμφανής, ακόμη και σήμερα, παρά το πνεύμα των ατομικιστικών υλιστικών μας ημερών. Οι γυναίκες είναι εκείνες που, σε αντίθεση με τους άνδρες, τιμούν έμπρακτα, έστω και μέσα στις δυσκολίες της έμφυτης πλέον αυταρέσκείας τους, τον πνευματικό ρόλο της θεϊκής αγάπης δια της έντονης αγαθοεργίας τους και του ισχνού έστω εκκλησιασμού τους.

Στις αγαθοεργίες και στους εκκλησιασμούς η παρουσία των γυναικών είναι πολλά σκαλοπάτια πιο πάνω από εκείνη των ανδρών. Οι εκκλησιαζόμενες είναι, εμφανώς, πολύ περισσότερες από τους εκκλησιαζόμενους. Από μόνη της αυτή η πραγματικότητα δείχνει τον πνευματικό ρόλο της στο πεδίο της ουσιαστικής αγάπης. Η μητρική στοργή είναι τρανταχτή απόδειξη αυτής της πραγματικότητας. Τόσο πολύ φρόντισε ο Δημιουργός τον Αδάμ, ώστε του έδωσε σύντροφο όμοιο με αυτόν, ώστε να αγαπά, όχι απλά και κατοχικά την ύλη, αλλά και το Δημιουργό της. Στο σημείο αυτό, ίσως, κάποιος προβάλλει τον ισχυρισμό, πως η γυναίκα πλάστηκε για να είναι βοηθός του Αδάμ και συνεπώς είναι κατώτερη του άνδρα.

Η απάντηση είναι απλή: Χωρίς την Εύα, ο Αδάμ θα ήταν έρημος και αβοήθητος στην απεραντοσύνη του πλανήτη Γη και ως εκ τούτου δυστυχιμένος. Υπέροχο τούτο το δώρο του Δημιουργού στον πρωτόπλαστο Αδάμ. Ένα κομμάτι Πνεύματος και Ύλης παρμένο από το σώμα του!

Είναι πανέμορφη η όλη περιγραφή της πλάσης της. Αν και, δε γνωρίζουμε, ακριβώς, λεπτομέρειες της συγκεκριμένης διαδικασίας, εν τούτοις είναι αξιοσημείωτο, το ότι σε αυτή δεν υπάρχει καταγεγραμμένο το «ενεφύσησε εις τους μυκτήρας αυτής πνοή ζωής και έγινε η γυνή εις ψυχήν ζώσαν». Η Εύα ήταν ένα ατόφιο, γνήσιο κομμάτι του Αδάμ. Όμορφες οι σκέψεις που μπορούν να δημιουργηθούν πάνω σε αυτή τη μη αναφορά.

Η γυναίκα ήταν κάτι το κατά-δικό του, όχι από την πλευρά μιας αυταρχικής εγωιστικής σκληρής κατοχικής ιδιοκτησίας, αλλά από την πανέμορφη πλευρά της προστατευτικής, λεπτής, επιμελημένης και γεμάτης αγάπη αγκαλιάς. Η ανδρίς ήταν κυριολεκτικά μέλος της δικής του υπόστασης στο σύνολό της. Ήταν σάρκα της σάρκας του, ψυχή της ψυχής του και ζωή της ζωής του. Οφειλε από αγάπη κινούμενος να την προσέχει, να την αγαπά, να την προστατεύει σαν μέλος της δικής του συνολικής ύπαρξης. Ήταν το αντικείμενο της αγάπης του.

Τα λόγια «σάρκα από τη σάρκα μου και οστό από τα οστά μου» είναι κάτι παραπάνω από ουσιαστικά. Για χάρη αυτού του μέλους του σώματός του, στο εξής ο άνθρωπος θα άφηνε τους ίδιους τους γονείς του, θα προσκολλιόταν στη γυναίκα του και θα γινόταν οι δύο εις μία σάρκα. Ο καρπός αυτής της ένωσης θα ήταν ένας νέος άνθρωπος, ερχόμενος δια της τεκνογονίας. Ο άνδρας και η γυναίκα φτιάχτηκαν για να αποτελούν ένα ενιαίο και αχώριστο σύνολο. Ο ερχομός του παιδιού κυριολεκτεί στο «έσονται δύο εις σάρκα μίαν», καθ' ότι οι δύο ξεχωριστές σάρκες έγιναν μία σάρκα στο πρόσωπο του παιδιού.

Ο Δημιουργός έκοψε στην πραγματικότητα από τον Αδάμ ένα κομμάτι και από αυτό έπλασε τη γυναίκα. Η Εύα ήταν

σάρκα, αίμα και ψυχή του Αδάμ, ήταν ένα ατόφιο κομμάτι του. Δεν ήταν καν μπόλιασμα κάποιου διαφορετικού πλάσματος.

Παίρνοντάς την από τα χέρια του Δημιουργού του, είπε προφανέστατα ενθουσιασμένος, αυτό τώρα είναι δικό μου, είναι οστό από τα οστά μου και σάρκα από τη σάρκα μου, αυτή θα ονομαστεί ανδρίς, διότι από τον άνδρα πάρθηκε. (Γεν.2:23). Άραγε, ευχαρίστησε το Θεό για το τόσο πολύτιμο δώρο Του; Εμείς ευχαριστούμε το Θεό στις τέτοιες δωρεές Του;

Η γυναίκα είναι η σφραγίδα μιας ευλογημένης Δημιουργίας, την οποίαν προσπάθησαν από την εποχή του Αδάμ, οι πονηρές δυνάμεις να αμαυρώσουν. Αυτήν ξεγέλασε ο Πονηρός, αφού μεταμορφώθηκε σε φίδι. Φθόνησε την αρμονία του «αρσεν και θήλυ», φθόνησε την ίδια την αγάπη.

Στην εποχή του Νώε, πάλι τα ίδια έγιναν με οργανωμένη επίθεση των πονηρών δυνάμεων εναντίον και πάλι της γυναίκας.

«Ιδόντες οι υιοί του Θεού τας θυγατέρας των ανθρώπων, ότι ήσαν ωραίαί, έλαβον εις εαυτούς γυναίκας εκ πασών όσας έκλεξαν. Και είπε Κύριος, δεν θέλει καταμείνει πάντοτε το πνεύμα μου μετά του ανθρώπου, διότι είναι σάρξ· αι ημέραι αυτού θέλουσιν είσθαι ακόμη εκατόν είκοσι έτη. Κατ' εκείνας τας ημέρας ήσαν οι γίγαντες επί της γης, και έτι, ύστερον, αφού οι υιοί του Θεού εισήλθον εις τας θυγατέρας των ανθρώπων, και αύται ετεκνοποίησαν εις αυτούς· εκείνοι ήσαν οι δυνατοί, οι έκπαλαι άνδρες ονομαστοί» (Γεν.6:2-4).

Το γένος των γιγάντων εξαφανίστηκε και τα πονηρά πνεύματα κλείστηκαν στις φυλακές της Αβύσσου με

αλυσίδες σκότους για την ημέρα της Κρίσης. Τα έργα και οι ημέρες τους υπάρχουν στην αχλή της μυθολογίας και στα ημι-παλαιοντολογικά απομεινάρια κάποιων ανεξήγητων κατεστραμμένων δομών. Τι έγιναν εκείνοι οι Γίγαντες; Ο Κύριος ήταν σαφής, αναφερόμενος σε κάποια άλλη περίπτωση: «πάσα φυτεία την οποία δεν τη φύτεψε ο Πατέρας Μου ο Ουράνιος θα εκριζωθεί». Και το γένος των Γιγάντων ξεριζώθηκε (Μτθ.15:13). Μαζί με αυτό και άλλες φυτείες ανθρωπόμορφων ζώων ή ζώομορφων ανθρώπων. Ο Θεός γνωρίζει. Ανθρωπόμορφα ζώα και ζώομορφοι άνθρωποι υπάρχουν πολλά στη μυθολογία μας.

Στους ιστορικούς χρόνους αναφέρονται, επίσης, επιθέσεις των πονηρών δυνάμεων μέσω των γυναικών.

Ο λόγος του Θεού μιλάει για τις Μωαβίτισες. Αυτές προέρχονταν από τη Σοδομική διαπαιδαγώγηση των θυγατέρων του Λωτ και ήταν γνωστές για τη πορνική τους δραστηριότητα. Κατά συμβουλή του αργυρώνητου ψευδοπροφήτη Βαλαάμ, έπεσαν στο στρατόπεδο των Ισραηλιτών κατά την επιστροφή τους από την Αίγυπτο και κατάφεραν να διαφθείρουν το λαό. 24000 ήταν οι νεκροί Ισραηλίτες από την συγκεκριμένη πλάνη.

Στην Ελληνική μας μυθολογία, σώζεται ο μύθος με τις Σειρήνες και τον Οδυσσέα κλπ.

Στις μέρες μας, ξανά, προσπαθούν οι πονηρές δυνάμεις να παρασύρουν τη γυναίκα εκτός του θεσμικού της ρόλου. Φεμινιστικές οργανώσεις με απρεπείς εμφανίσεις και διαγωγές, κάθε άλλο παρά κόσμιες. Οργανωμένα «δημοκρατικά» δικαιώματα κατεβάζουν τη γυναίκα μητέρα από τον ιερό προορισμό της. Η Επαγγελματική Επιτυχία εκθρόνισε τη Βασίλισσα του Σπιτιού, με αποτέλεσμα, το

«ρε» μάνα να διαδεχθεί το χειροφίλημα και η τσιγαρίλα το μητρικό χνώτο.

Τη σφραγίδα αυτή του «άρσεν και θήλυ» δεν έπαυσαν ποτέ να την παραμορφώνουν οι πονηρές δυνάμεις, προκειμένου, να μειώσουν το τέλειο έργο της Θεϊκής Δημιουργίας. Διεστραμμένες υλιστικές αντιλήψεις, φορώντας τη μάσκα της Δημοκρατίας, προσπαθούν για μια ακόμη φορά να σπάσουν τον ιερό δεσμό «άρρεν και θήλυ» με συνεχείς παρεμβάσεις. Ο Σοδομισμός είναι μια θλιβερή προσπάθεια αυτής της διάσπασης. Έτσι, μέχρι σήμερα, στον κόσμο της Αθεΐας και της Αποστασίας δημιουργούνται συντροφικότητες αφύσικες, δεσμοί ανήκουστοι, «τα κρυφίως υπ' αυτών γινόμενα αισχρόν εστί και λέγειν» (Εφ.5:12). Όμως, ο λόγος του Θεού είναι διαυγέστατος πάνω στις τέτοιες συμπεριφορές. Εάν ο Θεός δε λυπήθηκε αγγέλους αμαρτήσαντας, ούτε και τον παλαιόν κόσμο, ασφαλώς και θα επέμβει στην οποιαδήποτε γενεά προσβάλλει τη δική Του εικόνα. Η παγκοσμίως γνωστή περίπτωση της καταστροφής των Σοδόμων είναι αυστηρή προειδοποίηση στους θιασώτες των τέτοιων απόψεων και συμπεριφορών. Ο Δημιουργός μας μακροθυμεί χάριν των υψωμένων χειρών και των λυγισμένων γονάτων. Ο απ. Πέτρος είναι σαφής:

«Θα έλθει δε η ημέρα του Κυρίου ως κλέπτης στη νύκτα κατά την οποία οι ουρανοί θα παρέλθουν με συριγμό, τα στοιχεία δε πυρακτωμένα θα διαλυθούν, και η γη και τα εν αυτή έργα θα κατακαούν... Κατά δε την υπόσχεση αυτού νέους ουρανούς και νέα Γή προσμένουμε, στα οποία δικαιοσύνη κατοικεί. Διά τούτο, αγαπητοί, ταύτα προσμένοντες, σπουδάσατε να ευρεθείτε άσπιλοι και αμόμητοι ενώπιον αυτού εν ειρήνη, και νομίζετε σωτηρία την μακροθυμία του

Κυρίου ημών, καθώς και ο αγαπητός ημών αδελφός Παύλος έγραψε προς εσάς κατά την δοθείσα εις αυτόν σοφία, ως και σε όλες τις επιστολές αυτού, λαλών σε αυτές περί τούτων, μεταξύ των οποίων είναι τινά δυσνόητα, τα οποία οι αμαθείς και αστήρικτοι στρεβλώνουν, ως και τις λοιπές γραφές προς την ιδίαν αυτών απώλεια. Σεις, λοιπόν, αγαπητοί, παραγνωρίζοντας ταύτα φυλάσσεσθε, διά να μη παρασυρθείτε με την πλάνη των ανόμων και εκπέσετε από τον στήριγμα σας, αυξάνεσθε δε εις την χάριν και εις την γνώσιν του Κυρίου ημών και Σωτήρα Ιησού Χριστού· εις αυτόν έστω η δόξα και νυν και εις ημέρα αιώνος· αμήν. » (Πέτρ.2^α 3:8-18).

Το 27^ο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης στο κείμενο των εβδομήκοντα είναι πλέον ολοκάθαρο και δε χρειάζεται καμιά επί πλέον διευκρίνιση. «*Εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον, κατ' εικόνα Θεούποίησεν αυτόν, αρσεν και θήλυποίησεν αυτούς*». Το «*άρσεν και θήλυποίησεν αυτούς*», και όχι «*άρσεν και θήλυποίησεν αυτόν*», είναι δυνατή επισήμανση, δεν είναι πλεονασμός. Και, τώρα, δεν μένει παρά η ευλογία του Δημιουργού... και ήλθε:

Εδάφιο 28

Κατά τους Ο' .

«και ηυλόγησεν αυτούς ο Θεός λέγων αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την Γην και κατακυριεύσατε αυτής και άρχετε των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και πάντων των κτηνών και πάσης της Γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της Γης».

Κατά Βάμβα

«και ηυλόγησεν αυτούς ο Θεός λέγων αυξάνεσθε και πληθύνεσθε και πληρώσατε την Γην και κατακυριεύσατε αυτής και άρχετε των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και πάντων των κτηνών και πάσης της Γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της Γης».

Ευλογία

Αυξάνεστε και Παιδαγωγική των πρωτοπλάστων.

Ίσως, πρέπει στο σημείο αυτό να τονισθεί, πως το «Αυξάνεσθε» στο λόγο του Θεού σημαίνει, κυρίως, προκόβετε σε Γνώση, μεγαλώνετε πνευματικά και όχι απλά αριθμητικά. Ευχαριστούμε το Θεό, που αυτή την ευλογία Του δεν την απέσυρε με την πτώση του Αδάμ.

Στους πρωτόπλαστους, τώρα, δόθηκε μια υπέροχη εξουσία. Όλη η εξαήμερη Δημιουργία του προνομιακού πλανήτη Γη, παραδόθηκε στον πλασμένο κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού Άνθρωπο, Αδάμ. Αυτός με βοηθό τη γυναίκα του, την Ανδρίδα του, όπως ο ίδιος την ονόμασε αρχικά, θα αυξανόταν πνευματικά και θα πλήθαινε αριθμητικά κατακυριεύοντας τη Γη. Επίσης, θα εξουσίαζε σε όλο το έμβιο Ζωικό Βασίλειο των θαλασσών, του αέρα και της ξηράς. Στα τέσσερα αυτά ρήματα «αυξάνεσθε», «πληθύνεστε», «κατακυριεύσετε» και «εξουσιάζετε» περιέχεται όλη η αγάπη, όλη η εμπιστοσύνη και όλες οι ικανότητες, με τις οποίες εφοδιάστηκε ο Άνθρωπος για να δραστηριοποιηθεί και να δημιουργήσει στον πλανήτη Γη.

Ο Αδάμ ήταν ένας μικρός Δημιουργός, προικισμένος με το υπέροχο προνόμιο της ελευθερίας στο να δημιουργεί και ο ίδιος απίστευτα πράγματα, από το «τίποτα». Ήταν ο Πρέσβης του Θεού, Δημιουργού στον πλανήτη Γη, ένας

υπέροχος συνδυασμός Πνεύματος και Ύλης. Ο φροντισμένος από τον ίδιο το Δημιουργό κήπος της Εδέμ, ήταν η Πρεσβεία και το εργαστήριο του Ουρανού.

Σε αυτή την Πρεσβεία, ο Αδάμ θα κατέστρωνε τα σχέδια της πνευματικής αύξησής του, του αριθμητικού πολλαπλασιασμού του, της κατακυρίευσης της Γης και της εξουσίας του σε όλο τον έμβιο ζωικό κόσμο.

Φανερό είναι, πως αυτές οι ευχές δε δόθηκαν σε κάποιο προϊστορικό ζώο που δημιουργήθηκε από μόνο του, αλλά σε άτομο μιας μοναδικής ανώτερης Πνευματικής Αποστολής.

Αυτήν την ευλογία την ζούμε στις μέρες μας, αλλά αρκετά διαστρεβλωμένη λόγω της παρακοής του Αδάμ και των απογόνων του. Ο Άνθρωπος από χώμα και νερό δημιούργησε έναν φανταστικό περιβάλλοντα αυτόν χώρο. Πόλεις, Μηχανές, πολυτελέστατα μέσα μεταφοράς και περιήγησης, Μεγαθήρια που κυκλοφορούν στον αέρα, Διαστημόπλοια, αλλά και τρομερά φονικά όπλα. Η εξουσία που δόθηκε στον Αδάμ, δυστυχώς, τον διέφθειρε.

Στο άκουσμα αυτής της ευλογίας «αυξάνεστε», μηχανικά ο νους μας πηγαίνει στην αριθμητική μας αύξηση, στο «πληθύνεστε».

Το ίδιο ρήμα «αυξάνεστε» ειπώθηκε και για τα ζώα. Βεβαίως, και αυτά είχαν ανάγκη να αυξηθούν ενστικτωδώς, όμως. Έπρεπε να βρουν τα ίδια την τροφή τους, να φτιάξουν τις φωλιές τους, τις κυψέλες τους, να προστατευτούν, να οργανωθούν σε ομάδες, να προστατεύσουν τις επόμενες γενεές τους κλπ.

Δεν είναι, λοιπόν, η αριθμητική αύξηση η μοναδική, ούτε και η κυρίαρχη ερμηνεία που εμπεριέχεται στη συγκεκριμένη Θεϊκή ευλογία, ειδικά, όσον αφορά τον

άνθρωπο. Το αυξάνεστε, στη γενική έννοια, σημαίνει και αναπτυχθείτε, μεγαλώσετε, ενηλικιωθείτε, μεγαλώσετε όχι μόνο σαρκικά, αλλά επίσης και πνευματικά.

Ο άνθρωπος δεν είναι, απλά, ένα σαρκικό δημιούργημα. Πρωτίστως και κυρίαρχα, είναι πνευματική οντότητα πλασμένη κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού. Αύξηση σημαίνει, επίσης, προκοπή, πνευματική ανάπτυξη. Ο Αδάμ με την Εύα ήταν ένα νεαρό ζευγάρι σε έναν άγνωστο πρωτόγονο γι' αυτούς περιβάλλοντα χώρο με μηδενική εμπειρία. Με αυτήν, λοιπόν, τη συγκεκριμένη πραγματικότητα το «Αυξάνεσθε» περιλαμβάνει και την πνευματική υπόσταση, δηλαδή προκόψετε, μεγαλώσετε πνευματικά, «κατατοπιστείτε», μάθετε το χώρο, γνωρίσετε και γνωριστείτε μεταξύ σας.

Με δυο λόγια, μοιάζει με τις δικές μας ευχές, όπως «καλή προκοπή», «εις ανώτερα» κλπ, που αφορούν, κυρίως, την πνευματική αύξηση. Εσείς είστε Άνθρωποι και όχι κοπάδια ζώων. Πρώτα αυξηθείτε πνευματικά και μετά πληθύνετε αριθμητικά.. Αυτή είναι η κυρίαρχη έννοια του «αυξάνεστε». Πολύ πιο σημαντική από το ενστικτώδες πληθύνετε, το οποίο αφορά το ζωικό βασίλειο. Αναπτυχθείτε πνευματικά, προκόψετε πνευματικά, εξελιχθείτε, δραστηριοποιηθείτε, δημιουργήσετε και εσείς ένα δικό σας προοδευτικό κόσμο.

Ζήσετε τη χαρά και την ευλογία της πνευματικής ανάπτυξης – αύξησης, της δημιουργίας. Όταν λέμε πως αυξήθηκαν οι τιμές των προϊόντων, δεν εννοούμε πως πλήθυναν οι τιμές, αλλά κάτι άλλο. Όταν μιλούμε για αυξημένο δείκτη νοημοσύνης (“IQ”) ή για αυξημένη διαίσθηση κλπ δεν εννοούμε μεγάλη νοημοσύνη ή μεγάλη διαίσθηση, αλλά κάτι άλλο πνευματικό και όχι υλικό ή υλιστικό. Όταν

μερικούς έξοχους ανθρώπους τους χαρακτηρίζουμε Μεγάλους, όπως για παράδειγμα το Μέγα Αλέξανδρο, δεν εννοούμε τη σωματική του διάπλαση, αλλά κάποια άλλη Αξία. Αυτή είναι η έννοια του «αυξάνεστε» στην προκειμένη περίπτωση.. Το «κατακυριεύσετε» και «εξουσιάζετε» επιβεβαιώνει αυτή τη θέση, καθώς αφορά πρωτίστως Αξίες.

Ας πάμε νοερά σε εκείνες τις μέρες και παίρνοντας μια ουδέτερη θέση, ας ακούσουμε οι ίδιοι τον Πλάστη Θεό, απευθυνόμενο στο πρώτο νεαρό ζευγαράκι της Δημιουργίας Του να τους εύχεται:

«Αυξάνεστε και πληθύνεστε και κατακυριεύσετε τη Γη και εξουσιάζετε κλπ...». Ποια θα ήταν η αντίδρασή μας και ποια η πρόσληψη της συγκεκριμένης ευχής;

Το «αυξάνεστε», δεν είναι απλά πλεονασμός του «πληθύνεστε», είναι η θεμελιώδης ευχή που περιλαμβάνει το σύνολο της ανθρώπινης υπόστασης, τόσο πνευματικά, όσο και σωματικά. Εξ άλλου, θα ήταν και πολύ πεζό, ο Δημιουργός μας να μην ευχόταν προκοπή στην κορωνίδα της υλικής Του Δημιουργίας..

Όταν βρεθούμε σε κάποιο αρχαιολογικό χώρο και δούμε τα μεγάλα και θαυμάσια επιτεύγματα των προγόνων μας, ένα ερώτημα έρχεται στο μυαλό μας. Πώς τα έφτιαξαν όλα αυτά; Τι χέρια ήταν, τέλος πάντων, αυτά που έφτιαξαν τα Κυκλώπεια τείχη, τα γλυπτά μάρμαρα του Παρθενώνα κλπ.

Αν όμως, ήταν μπορετό να έρθει κάποιος πρόγονός μας που ζούσε εκείνη την εποχή, αυτό που θα μας έλεγε θα ήταν: Πώς τα καταφέρατε; Τι εξέλιξη! Τι πράγματα είναι αυτά που φτιάξατε, τι αύξηση της γνώσης είναι αυτή! Δε θα πει τι πλήθεμα, ούτε τι μεγάλη γνώση είναι αυτή, αλλά τι αύξηση.

Κυρίαρχη έννοια του «Αυξάνεσθε» και παραδείγματα από το λόγο του Θεού.

1ον.

Όταν έμαθε ο Ισαάκ, πως ο μεγαλύτερος γιος του σκόπευε να φονεύσει τον αδερφό του, αποφάσισε μαζί με τη σύζυγό του να φυγαδεύσουν το υποψήφιο θύμα, τον Ιακώβ. Έτσι, τον κάλεσε και κατά την όμορφη συνήθεια εκείνης της μακρινής εποχής, του έδωσε την εξής ευχή:

«Ο Θεός ο Παντοδύναμος να σε ευλογήσει και να σε αυξήσει και να σε πληθύνει, ώστε να γίνεις εις πλήθος λαών» (Γεν.28.3).

Τρεις ευχές δόθηκαν σε μία φράση. Ευλογία Θεού, αύξηση και πλήθεμα. α). Η Ευλογία του Θεού είναι μια γκάμα, που περιλαμβάνει το σύνολο της πνευματικής και υλικής ευτυχίας του ανθρώπου.

β). Η αύξηση, στην περίπτωση αυτή, θέλει πολύ καχυποψία για να γίνει αποκλειστικά αριθμητική. Ποτέ σε ένα μέλος της οικογένειας που φεύγει κατατρεγμένο από το σπίτι, μέχρι να περάσει ο θυμός κάποιου άλλου, δεν του ευχόμαστε στενά και περιοριστικά να κάνει πολλά παιδιά, να αυξηθεί αριθμητικά. Απλά, του ευχόμαστε προκοπή και με το καλό να γυρίσει.

γ). Το πλήθεμα, βεβαίως, είναι η αριθμητική αύξηση, αλλά σαν επιστέγασμα της προκοπής όπως, συνήθως, μια παρόμοια ευχή δίνεται στους νεόνυμφους, αλλά ποτέ ή σχεδόν ποτέ στους ξενιτεμένους.

Σίγουρα αρνητική άποψη μπορεί να υπάρξει στο χώρο της καχυποψίας, της άρνησης και της υλιστικής άποψης της αγέλης, όπως πάντοτε συμβαίνει.

2ον.

Αμέσως μετά τον κατακλυσμό του Νώε ο Θεός του είπε:

«Πάντα τα ζώα τα μετά σου, από πάσης σαρκός, και πτηνά και κτήνη και παν ερπετό έρπον επί της γης, εξάγαγε μετά σου, και ας πολλαπλασιασθούν επί της γης, και ας αυξηθούν και ας πληθύνουν επί της γης» (Γεν.8:17).

Τρεις ευλογίες περιλαμβάνονται και σε τούτη τη ρήση του Θεού.

α. Πολλαπλασιασμός, προφανώς, αριθμητικός. Εδώ, ακριβώς φαίνεται και η προτεραιότητα των ευλογιών του ζωικού βασιλείου.

β. Αύξηση, προφανώς, ανάπτυξη - μεγάλωμα όσον αφορά το ένστικτο της αυτοσυντήρησής τους συνολικά, καθώς και του ομοιογενούς πολλαπλασιασμού τους. Αυτά τα ίδια, και όχι ο Νώε, θα φρόντιζαν στο εξής για την εξεύρεση της τροφής τους και της κατοικίας τους ή ακόμη και την κατασκευή αυτής της τελευταίας.

γ. Πλήθεμα, προφανώς, πλήρωση, γέμισμα της γης.

Σε τούτο το εδάφιο «αύξηση» σημαίνει κυρίως ανάπτυξη, μεγάλωμα, αυτοσυντήρηση.

3ον.

Μετά την έξοδό του από την κιβωτό, ο Θεός ευλόγησε τον Νώε με τα λόγια:

«Αυξάνεσθε και πληθύνεσθε, πολλαπλασιάζεστε επί της γης, και πληθύνεσθε επ' αυτής» (Γέν.9:7).

Και σε τούτα τα λόγια το «αυξάνεστε» δε σημαίνει απαραίτητως αριθμητική, αλλά συγχρόνως και πρωτίστως πνευματική ανάπτυξη, προκοπή. Θα είναι, μάλλον, ακραίο να υποθέσουμε, πως όλες αυτές οι ευλογίες αφορούν αριθμητική και μόνον ευλογία, σαν να πρόκειται για κοπάδι προβάτων.

4^{ον}.

Ο προφήτης Δανιήλ καταγράφει μια προφητεία των σημείων των τελευταίων μερών της Γης. Ένα από αυτά τα σημεία είναι και η αύξηση της «Γνώσης» με ταυτόχρονη τη μετακίνηση πληθυσμών».

Επί λέξει καταγράφεται:

«Και συ, Δανιήλ, κλείσε τους λόγους και σφράγισε το βιβλίο, έως του εσχάτου καιρού· τότε πολλοί θα περιτρέχουν και η γνώσις θα πληθύνει » (Δαν.12:4).

Το κείμενο των Ο' είναι ως εξής: *«και συ Δανιήλ κάλυψον τα προστάγματα και σφράγισε το βιβλίο έως καιρού συντέλειας έως αν απομανῶσιν οι πολλοί και πλησθεί η γη αδικίας»*

Φανερό είναι πως, στην προκειμένη περίπτωση, πρόκειται για εκρηκτική αύξηση της Γνώσης και όχι, απλά, για πολλές και διάφορες επί μέρους γνώσεις.

5^{ον}.

Όταν οι μαθητές του Ιωάννη του ανήγγειλαν, πως ο Ιησούς βαφτίζει και όλοι πηγαίνουν σε Εκείνον, τους είπε:

«Εκείνος πρέπει να αυξάνει, εγώ δε να ελαττώνομαι.»
(Ιω.3:30).

Φανερό είναι, πως πρόκειται για πνευματική αύξηση και όχι για αριθμητική.

6^{ον}.

«Παρατηρείστε τα κρίνα πως αυξάνουν, δεν κοπιάζουν ούτε κλώθουν, σας λέγω όμως πως ούτε ο Σολομών σε όλη την δόξα του δεν ντύθηκε σαν ένα από αυτά» (Λκ.12:27).

Ο ίδιος ο Κύριος, δια του οποίου τα πάντα έγιναν, χρησιμοποιεί το ίδιο ρήμα «αυξάνω», προκειμένου να τονίσει όχι την αριθμητική αύξηση των λουλουδιών, αλλά τη σωματική και προπαντός την καλαισθητη και αρωματική εμφάνισή τους.

Τα λουλούδια με την όμορφη και αρωματική τους παρουσία στολίζουν σαλόνια, αίθουσες, κήπους και όμορφες στιγμές της ζωής μας. Έτσι, πρέπει να είναι ο άνθρωπος αναπτυσσόμενος.

Στην παιδαγωγική, και εδώ περί παιδαγωγικής πρόκειται, «Ανάπτυξη» είναι η σωματική και πνευματική εξέλιξη του ατόμου. Προκειμένου περί του ανθρώπου, μας λένε οι ειδικοί επιστήμονες, η ανάπτυξη συντελείται από της γεννήσεως μέχρι και του 24^{ου} έτους της ηλικίας. Κατά το χρονικό αυτό διάστημα ο άνθρωπος εξελίσσεται σωματικά και πνευματικά αναπτυσσόμενος σε τέλειο άτομο του φύλου του. (Λεξ. Ήλιος). Αυτή την ερμηνεία, λοιπόν, ας την έχουμε επίσης υπ' όψη μας, καθώς είναι πλήρως αιτιολογημένη από την Αγία Γραφή. Το «αυξάνεσθε» δεν είναι απλά πλεονασμός του «πληθύνεστε», αλλά περισσότερο αφορά την πνευματική μας αύξηση. Ο

Δημιουργός μας σαν Παιδαγωγός, επίσης, πάντοτε μας δίδασκε πότε με αυστηρότητα, πότε με υπομονή και πότε με αφάνταστης λεπτότητας προσκαλέσματα.

«Όλην την ημέραν εξέτεινα τας χείρας μου προς λαόν απειθούντα και αντιλέγοντα» (Ρωμ.10:21).

Το «αυξάνεσθε» πρέπει, πρωτίστως, να αφορούσε κυρίως την πνευματική ανάπτυξη – εξέλιξη και όχι απλά τον πλεονασμό.

Πάμπολλες οι εγγραφές που το βεβαιώνουν, όπως:

«η αγάπη αυξάνει προς εσάς...» (2^α Κορ.7:15),

«έχουμε την ελπίδα ότι αυξανομένης της πίστεως σας...» (2^α Κορ.10:15),

«Αυξανόμενοι εις επίγνωσιν του Θεού...» (Κολ.1:10),

«Εσάς δε ο Κύριος να αυξήσει και να περισέυσει εις την αγάπην προς αλλήλους και προς πάντας...» (1^η Θεσς.3:12).

Και όμως, ο Άνθρωπος προτίμησε να εκλέξει την εκ των ζώων πνευματική του ανάπτυξη – εξέλιξη και όχι την εκ του Πνεύματος.

Από τις πρώτες μέρες του Αδάμ, ο Θεός κατέβαινε στον Κήπο της Εδέμ και μιλούσε μαζί του. Του είχε φέρει τα ζώα να τα ονοματίσει, την Εύα για να τον βοηθά, τον συμβούλευσε να μη φάει από το δένδρο της Γνώσης του καλού και του κακού για να μην πεθάνει και γενικά υπήρχε μια διαρκής παιδαγωγική συναναστροφή. Όταν ο Αδάμ έπεσε πνευματικά, λόγω της παρακοής του, κρύφτηκε μόλις άκουσε τη φωνή του Θεού που περπατούσε στον Κήπο. Από αυτό φαίνεται πως, τόσο η φωνή όσο και το περπάτημα του Θεού, τους ήταν γνώριμα. Από όλες τις Γραφικές

καταγραφές, φαίνεται καθαρά η διαπαιδαγώγηση του Αδάμ από τον ίδιο το Θεό.

Η ευλογία, λοιπόν, του «Αυξάνεσθε» δεν είναι καθόλου άσχετη με την πνευματική ανάπτυξη. Ας μη μας διαφεύγει, πως ο άνθρωπος ήρθε, ξαφνικά, στην ύπαρξη σε ένα περιβάλλον πρωτόγνωρο, χωρίς να έχει καμιά ιδέα για τον τόπο, το χρόνο και τον εαυτό του. Φυσιολογικά είχε ανάγκη κάποιας συντροφιάς, κάποιας ενημέρωσης. Ακόμα, και το ίδιο το σώμα του πρέπει να ήταν κάτι που δεν το καλοκαταλάβαινε.

Είχε, λοιπόν, ανάγκη κάποιας στοιχειώδους ενημέρωσης, όσο και αν το εντός του Πνεύμα τον ενημέρωνε. Ο Αδάμ δεν ήταν Παντογνώστης. Ήταν μια ύπαρξη μπροστά σε μια βιβλιοθήκη ανοιχτών βιβλίων, άγνωστων πραγμάτων και γεγονότων. Ο Δημιουργός το είχε προβλέψει. Θα αναλάμβανε ο Ίδιος τη διαπαιδαγώγησή του. Έτσι, ο Αδάμ δε βρέθηκε ξεκρέμαστος σε μια Γη πρωτόγνωρη γι' αυτόν. Δε βρέθηκε σε ένα κήπο, που δεν ήξερε τι ήταν αυτά που έβλεπε, άκουγε και οσφραϊνόταν. Η στοιχειώδης περιγραφή της πλάσης του στο 2^ο κεφάλαιο της Γένεσης είναι αρκετά διαφωτιστική πάνω σε αυτό το θέμα. Είχε παιδαγωγό τον ίδιο το Δημιουργό του, ο οποίος είπε εν τη καρδία αυτού: «δεν είναι καλό να είναι ο άνθρωπος μόνος». Προς το τέλος της 6^{ης} ημέρας και λίγο πριν το «όλα ήσαν καλά λίαν», κάτι δεν ήταν καλό. Και αυτό ήταν η μοναξιά. Εδώ, ίσως, πρέπει να τοποθετείται και η πλάση της Εύας.

Σε αυτό το σημείο, αναγκαστικά ή μηχανικά, έρχεται στο νου μας ο Κύριος μας Ιησούς Χριστός, ο γλυκός Δάσκαλος των Μαθητών και δικός μας Δάσκαλος. Καταγραφές όπως:

«και έως του γήρατός σας εγώ αυτός είμαι· και έως των λευκών τριχών εγώ θα σας βαστάζω· εγώ σας έκαμα και εγώ

θα σας σηκώσω· ναι, εγώ θα σας βαστάζω και θα σας σώσω» (Ησς.46:4), μας γεμίζουν ελπίδα και πίστη, πως ο Θεός δε θα μας αφήσει και δε θα μας εγκαταλείψει. Αυτά είναι λόγια, που αφορούν πνευματική φροντίδα και όχι απλά σαρκική.

Πόσο μάλλον, όταν ο Κύριος Ιησούς μας υπόσχεται, πως θα είναι μαζί μας μέχρι της συντέλειας του αιώνας (Ματθ.28:20). Την ευλογία, λοιπόν, της πνευματικής μας αύξησης τη βλέπουμε σήμερα ολοφάνερα να θαυματοουργεί.

Ο Δημιουργός μας παρέδωσε χώμα και νερό και από αυτά τα δύο στοιχεία φτιάξαμε και τι δε φτιάξαμε. Δημιουργήσαμε πολυτελείς χώρους διαβίωσης και συναναστροφής, μηχανικά μέσα επίγειας, θαλάσσιας και εναέριας μεταφοράς, καταπληκτικά μέσα ταυτόχρονης επίγειας επικοινωνίας πολλών ατόμων ταυτόχρονα ακόμη και πέραν της γήινης ατμόσφαιρας. Απίστευτοι αυτοματισμοί και δορυφορικά διαστημόπλοια. Αυτά τα επιτεύγματα δεν είναι, βεβαίως, δημιουργήματα ενός εξελιγμένου ζώου. Είναι επιτεύγματα του «αυξάνεσθε» πνευματικά, του προκόψετε, του δημιουργήστε... Είναι επιτεύγματα του κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού πλασμένου, αλλά και ξεπεσμένου ανθρώπου και όχι ενός εξελιγμένου ζώου.

Όπως ο πρωτόπλαστος Αδάμ περιφρόνησε ή έστω απήφησε τη συμβουλή του Δημιουργού του, το ίδιο και ο εγωισμός μας έφτασε στο σημείο να περιφρονεί την ύπαρξη του Δημιουργού μας. Σαν σπουδασμένοι Ναυπηγοί λέμε και πολύ σωστά, πως κανένα πολυτελές κρουαζιερόπλοιο δεν έγινε από μόνο του, μάλιστα, με απόλυτη σιγουριά υποστηρίζουμε, πως ούτε ψαρόβαρκα δε γίνεται από μόνη της. Και όμως, υπάρχουν και επιστήμονες, που δέχονται και

υποστηρίζουν με απόλυτη, επίσης, σιγουριά, πως η Δημιουργία και η αρμονία του σύμπαντος έγινε από μόνη της, λόγω μιας τυχαίας μεγάλης έκρηξης στο χάος της ανυπαρξίας! Η προτροπή του πανάρχαιου φιδιού «θα γίνετε όμοιοι με Θεό», ωχριά μπροστά στις τέτοιες χαώδεις απόψεις, καθώς αυτές ξεπερνούν και την ύπαρξή Του.

Παρά ταύτα, υπάρχουν ακόμη άγιες, ξεχωριστές ψυχές που υψώνουν φωνή ευχαριστίας στο Δημιουργό τους. Ψυχές, που εμπιστεύονται το Δημιουργό τους για μια νέα Γη και καινούριους ουρανούς, στους οποίους ο Ιησούς Χριστός θα είναι ο Ήλιος και δε θα υπάρχει πόνος, κλάμα και όλα όσα ο εγωισμός και η εγωιστική μηδαμινότητα μας επισώρευσε. Δόξα εις το Θεό, που τόσο μας αγάπησε μέχρι σημείου θυσίας του ίδιου του Ιησού Χριστού γι' αυτές τις λίγες, αλλά και τόσο πολύτιμες για Κείνον ψυχές.

Πληθύνεσθε και πληρώσατε την Γη και κατακυριεύσατε αυτής.

Και τούτη η ευλογία, στις μέρες μας ιδιαίτερα, βρίσκεται στην εκπλήρωσή της. Ο Άνθρωπος παρά τις αντιξοότητες και τις καταστροφές που ο ίδιος προκάλεσε, ακόμα, και με την αλληλοεξόντωση, παρά τις επιδημίες και τις πανδημίες, αυξήθηκε πνευματικά και πλήθυνε σαρκικά και γέμισε σχεδόν τη Γη. Εάν, μάλιστα, λάβουμε υπ' όψη μας και το εύθραυστο της ύπαρξής μας, το λίγο χρόνο της γόνιμης δραστηριότητάς μας σχετικά με τον περιβάλλοντα χώρο, αυτή η αύξηση είναι αληθινό θαύμα. Δεν υπάρχει μέρος της Γης που να μας είναι άγνωστο, που να μην έχει κατακυριευτεί. Πόσοι, όμως, από εμάς ευχαριστήσαμε το Θεό για τούτη την ευλογία;

«Ἄρχετε». Η ευλογία που έγινε κατάρα.. και Ἄρχετε

«Και ἀρχετε των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και πάντων των κτηνών και πάσης της Γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της Γης».

Ξεχωριστή τούτη η ευλογία. Γύρω από τον Ἄνθρωπο υπήρχαν όντα ζωντανά που περπατούσαν όπως ο ίδιος, που μιλούσαν όπως και ο ίδιος σε κάποιες δικές τους γλώσσες, που τραγουδούσαν όπως τα πουλιά, που έτρωγαν και κοιμόντουσαν. Σε όλα αυτά ο Δημιουργός τον διόρισε Κυβερνήτη. Ο διορισμός αυτός δεν ήταν διορισμός βασανιστή και εκμεταλλευτή, όπως μετά την πτώση του εξελίχτηκε, αλλά αγαθού προστάτη και βοηθού. Μπερδεύοντας ή και διαστρέφοντας αυτό το «Ἄρχετε», το μετέτρεψε σε βασανίζετε, σκοτώνετε και τρώτε τα ψάρια της θάλασσας, τα πτηνά του ουρανού και όλα τα κτήνη όλης της Γης και όλα τα ερπετά που έρπουν πάνω της.

Είναι όμορφο το αρχικό διαιτολόγιο που μας έδωσε, όπως στο επόμενο εδάφιο καταγράφεται. Μένοντας, όμως, λίγο ακόμη στο «Ἄρχετε», ας δούμε κάτι ακόμη πιο χειρότερο. Ενώ, η συγκεκριμένη εντολή αφορούσε στο ζωικό βασίλειο, ο άνθρωπος, ανεπίτρεπτα, την προέκτεινε και στον εαυτό του με αποτέλεσμα να καταπιέζει, να εκμεταλλεύεται, ακόμη και να σκοτώνει ο άνθρωπος τον άνθρωπο. Η τόσο ευλογημένη εντολή του Θεού *«Και ἀρχετε των ιχθύων της θαλάσσης και των πετεινών του ουρανού και πάντων των κτηνών και πάσης της Γης και πάντων των ερπετών των ερπόντων επί της Γης»*, μεταβλήθηκε σε *«ἀρχετε ανεξαιρέτως και βασανιστικά επί παντός έμβιου όντος κινουμένου επί της Γης μηδέ του εαυτού σας εξαιρουμένου»*.

Η εφαρμογή αυτής της ανθρώπινης εντολής, άρχισε να εφαρμόζεται πιστά από τα μέλη της πρώτης κιόλας ανθρώπινης οικογένειας, με την αδελφοκτονία μέχρι και σήμερα.

Εδάφιο 29

Κατά τους Ο΄.

«Και είπεν ο Θεός ιδού δέδωκα υμίν παν χόρτον σπόριμον σπείρον σπέρμα ο εστίν επάνω πάσης της Γης και παν ζύλον ο έχει εν εαυτώ καρπόν σπέρματος σπορίμου υμίν έσται εις βρώσιν».

Κατά Βάμβα

«Και είπεν ο Θεός, Ιδού, σας έδωκα πάντα χόρτον κάμνοντα σπόρον, όστις είναι επί του προσώπου πάσης της γης, και παν δένδρον, το οποίον έχει εν εαυτώ καρπόν δένδρου κάμνοντος σπόρον· ταύτα θέλουσιν είσθαι εις εσάς προς τροφήν»

Διατροφή του Ανθρώπου.

Δεν ήταν ο άνθρωπος σαρκοφάγος από την πλάση του. Εξελίχτηκε σε τέτοιοι μετά την πτώση του.

Το ίδιο έγινε και με τα ζώα. Δεν ήταν σαρκοβόρα από τη δημιουργία τους. Εξελίχτηκαν σε τέτοια μετά την πτώση του Ανθρώπου. Η φύση υποτάχθηκε στη φθορά, χωρίς να το θέλει. Της το επέβαλε ο «άρχων» εξουσιαστής άνθρωπος. Μάλιστα, ολόκληρη η φύση στενάζει και αγωνιά μαζί με τον άνθρωπο, περιμένοντας την απολύτρωση της μαζί με τα τέκνα του Θεού. Και αυτά τα τέκνα του Θεού είναι οι εκ Πνεύματος Αγίου γεννηθέντες (Ιωάννης 3^ο κεφ.).

«Διότι η μεγάλη προσδοκία της κτίσεως προσμένει την φανέρωση των υιών του Θεού. Επειδή η κτίση υποτάχθηκε εις την ματαιότητα, ουχί εκουσίως, αλλά διά τον υποτάξαντα αυτήν, με την ελπίδα ότι και αυτή η κτίση θα ελευθερωθεί από τη δουλεία της φθοράς και θα μεταβεί εις την ελευθερία της δόξης των τέκνων του Θεού» (Ρωμ.8:19-21).

Και αυτή η απολύτρωση, σίγουρα, θα έρθει. 700 χρόνια πΧ ο προφήτης Ησαΐας, κινούμενος από το Άγιο Πνεύμα, έγραψε για τον Ιησού Χριστό και τη μέσω Αυτού σωτηρία:

«Και δικαιοσύνη θα είναι η ζώνη της οσφύος αυτού και πίστη η ζώνη των πλευρών αυτού. Και ο λύκος θα συγκατοικεί μετά του αρνίου, και λεοπάρδαλη θα αναπαύεται μετά του εριφιού· και ο μόσχος και ο σκύμνος και τα σιτευτά ομού, και μικρόν παιδί θα οδηγεί αυτά. Και η δάμαλις και η άρκτος θα συμβόσκουν, τα τέκνα αυτών θα αναπαύονται ομού, και ο λέων θα τρώγει άχυρο καθώς ο βους. Και το θηλάζον παιδί θα παίζει εις την τρύπα της ασπίδος (κόμπρας), και το απογαλακτισμένο παιδί θα βάλλει την χείρα αυτού εις την φωλιά του βασιλίσκου. Δεν θα κακοποιούν ούτε θα φθείρουν σε όλο το άγιο όρος Μου· διότι η γη θα είναι πλήρης της γνώσεως του Κυρίου, καθώς τα ύδατα σκεπάζουν την θάλασσαν.» (Ησς.11:5-9).

Η ευλογημένη αυτή ημέρα θα έρθει, διότι δεν είναι δυνατόν να εκπέσει ο λόγος του Θεού. Ήδη εξελίσσεται μπροστά μας μέσω της εις τον Χριστό πίστης..

Τελειώνοντας τη δημιουργία της Γης και του Ανθρώπου, ο Δημιουργός διευκρίνισε και τη διατροφή του γήινου Ζωικού Βασιλείου. Δεν θα είναι σαρκοβόρα.

Διατροφή ζωικού Βασιλείου.

Εδάφιο 30

Κατά τους Ο΄.

«και πάσι τοις θηρίοις της γης και πάσι τοις πετεινοίς του ουρανού και παντί ερπετώ τω έρποντι επι της γης ο έχει εν

εαυτώ ψυχήν ζωής πάντα χόρτον χλωρόν εις βρώσιν και εγένετο ούτως».

Κατά Βάμβα

«και πάσι τοις θηρίοις της γης και πάσι τοις πετεινοίς του ουρανού και παντί ερπετώ τω έρποντι επι της γης ο έχει εν εαυτώ ψυχήν ζωής πάντα χόρτον χλωρόν εις βρώσιν και εγένετο ούτως».

Δεν ήταν σαρκοβόρα ζώα και πτερωτά κατά τη δημιουργία τους.

Ήδη φτάσαμε στο τελευταίο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης.

Εδάφιο 31

Κατά τους Ο΄.

«και είδεν ο Θεός τα πάντα όσα εποίησεν και ιδού καλά λίαν και εγένετο εσπέρα και εγένετο πρωί ημέρα έκτη» (εδ.31).

Κατά Βάμβα

«Και είδεν ο Θεός πάντα όσα εποίησε· και ιδού, ήσαν καλά λίαν. Και έγεινεν εσπέρα και έγεινεν πρωί, ημέρα έκτη» (εδ.31).

Αυτή είναι μία πολύ, πολύ απλή εξιστόρηση της Δημιουργίας της Γης μας στη σημερινή μετά-αδαμιαία μορφή της και ημών των ιδίων σύμφωνα με το πρώτο Κεφάλαιο του Βιβλίου της Γένεσης.

Γύρω από αυτή την περιγραφή, που καταλαμβάνει μόνο μία σελίδα, γράφτηκαν κατά τη διάρκεια των αιώνων πολλές σελίδες, ίσως και τόμοι ολόκληροι. Για κανένα, όμως, λόγο δεν πρέπει να θεωρηθούν όλοι αυτοί οι τόμοι σαν συμπληρώματα ή περιλήψεις ή έστω ολοκάθαρες και απρόσβλητες διευκρινίσεις των μόλις 31 αρχικών εδαφίων της. Όλοι αυτοί οι σχολιασμοί είναι ανθρώπινες ερμηνείες και σκέψεις, άλλες εχθρικές και υστερόβουλες, άλλες καλοπροαίρετες και ευλογημένες και άλλες έχουν κίνητρα κάποια περιέργεια ή και σοβαρή μελέτη. Τα λόγια του Κυρίου μας είναι σαφέστατα πάνω σε αυτό το θέμα:

«αληθώς σας λέγω, έως αν παρέλθει ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία δεν θέλει παρέλθει από του νόμου, εωσού εκπληρωθούν πάντα» (Μτθ.5:18).

Επίλογος

Προς το παρόν, η Αλήθεια είναι σαν Παραμύθι, εν Εκείνη τη Ημέρα το σαν Παραμύθι θα είναι η Αλήθεια για όλους μας. Το ευχάριστο ή όχι από μας εξαρτάται. Μόνο.....

Μόνο μερικές κανονικές ή και ύπτιες «απλωτές» στα πολλά ύδατα του πρώτου κεφαλαίου της Γένεσης, κοιτάζοντας προς το στερέωμα του ουρανού το ατέλειωτο του ορίζοντα και το ανεξιχνίαστο του βυθού με «αρπαχτές» ματιές.

«διότι τώρα βλέπουμε δια κατόπτρου αινιγματωδώς, τότε δε πρόσωπον προς πρόσωπον.. τώρα μένει πίστη, ελπίς αγάπη, τα τρία ταύτα, μεγαλύτερη δε τούτων η αγάπη».
(Κορ.1^η,13:12-13)

«Και εποίησε ο Θεός τον άνθρωπο κατ' εικόνα εαυτού· κατ' εικόνα Θεού εποίησε αυτόν· αρρεν και θήλυ εποίησε αυτούς» (Γεν.1:27). *«Και φύτεψε Κύριος ο Θεός παράδεισο στην Εδέμ κατά Ανατολάς και έθεσε εκεί τον άνθρωπο τον οποίον έπλασε»* (Γεν.2:8).

Μερικά χρόνια μετά την πλάση του, εκείνο το ευλογημένο ζευγάρι των πρωτόπλαστων πρόσβαλε βαρύτατα το Δημιουργό του και απιστώντας ή αψηφώντας τις συμβουλές Του, υπάκουσε στις απατηλές παραινέσεις του πανάρχαιου Φιδιού. Δε θα πεθάνετε τους είπε, απλά θα γίνετε Θεοί σαν Εκείνον. Και εκείνοι πίστεψαν το Φίδι, αγνοώντας τον Πλάστη και Δημιουργό τους. Πλάστηκαν από μόνοι τους Θεοί. Όπως ήταν επόμενο, το Πνεύμα εκείνο του δευτέρου εδαφίου της Γένεσης απεσύρθη και οι ίδιοι πέθαναν πνευματικά, όπως ακριβώς τους είχε προειδοποιήσει η αγάπη του μόνου και αληθινού Θεού Δημιουργού τους. Τα διαπιστευτήριά τους αφαιρέθηκαν και οι ίδιοι ντυμένοι με δέρμα ζώου εκδιώχτηκαν από την Πρεσβεία της Εδέμ.

Μερικά χρόνια αργότερα, το ένα παιδί τους σκότωσε το δεύτερο και το ζευγάρι έσκαψε με τα ίδια του τα χέρια τον τάφο του. Αποχωρώντας καταντροπιασμένο το πρώτο ζευγάρι, πήρε την υπόσχεση πως ο Υιός της γυναίκας με δικό του κόστος, θα συνέτριβε το κεφάλι του Φιδιού. Μια μακρά χρονική περίοδος απαραίτητης παιδαγωγικής ακολούθησε. Ο άνθρωπος έπρεπε να συνειδητοποιήσει, πως ήταν πλασμένος κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού και όχι Φως εκ Φωτός, Θεός Αληθινός όπως ο Πονηρός με μορφή φιδιού του είπε. Ο Αδάμ δεν ήταν Δημιουργός, ήταν υλικό δημιούργημα προορισμένο να άρχει και να δημιουργεί στην υλική Δημιουργία κατά τον ίδιο τρόπο που ο Θεός άρχει στον υπερβατικό κόσμο. Αυτό σημαίνει το κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού. Έπρεπε να συνειδητοποιήσει, πως ήταν σάρκα με τους ανυπέβλητους, χωμάτινους περιορισμούς της. Έτσι, πλάστηκε, και αυτό ήταν για το καλό του, καθώς, ενώ ήταν σάρκα θα ζούσε μέσα στην κάψουλα της Θεϊκής Πατρικής Αγάπης με προορισμό αιώνιας ζωής. Αυτός ήταν ο Κήπος της Εδέμ. Έκτοτε, άρχισε η παιδαγωγική του μέσα στο στερέωμα της προστατευτικής αγάπης του Θεού. Στο μεσοδιάστημα, ζούσε με θλίψεις και οδύνες, ιδροκοπώντας για το ψωμί του, περιφερόμενος σε ένα εχθρικό πλέον περιβάλλον και με την ελπίδα του ερχομού του Υιού, προσπαθούσε να εξευμενίσει το Δημιουργό του με δικές του προσπάθειες. Ο Πλάστης του, τον βοήθησε κατ' επανάληψη, αλλά μάταια. Όλη η δικαιοσύνη του, ήταν σαν ένα ακάθαρτο ένδυμα μπροστά στα μάτια του Θεού (Ησς.64:6). Έπρεπε κάποιος να πληρώσει την προσβολή και αυτός ο Κάποιος δεν μπορούσε να είναι σπέρμα Ανθρώπου, διότι ο Άνθρωπος εξελίχθηκε κακός από τη νηπιότητα αυτού. (Γεν.8:21). Έπρεπε να είναι σπέρμα γυναικός από ανθρώπινης πλευράς και Πνοή Θεού από το μέρος του

Θεού. Υιός Ανθρώπου από την πλευρά του Αδάμ, σαρκικά, αλλά Υιός Θεού εκ Πνεύματος Αγίου από την Πνοή του Πατρός, πνευματικά.

Το Συμβούλιο του «ποιήσωμεν Άνθρωπο κατ' εικόνα ημών και καθ' ομοίωση ημών» συνεδρίασε ξανά και η απόφαση βγήκε. Ήρθε η στιγμή, που θα κατέβαινε στη Γη, Ένας εκ του «ποιήσωμεν» και κατέβηκε ο «εν αρχή» Ιησούς Χριστός, το Φως το αληθινό που φωτίζει κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο.

«Διά τούτο εισερχόμενος εις τον κόσμο, λέγει· Θυσία και προσφορά δεν θέλησες, αλλά ετοιμάσες εις εμέ σώμα· εις ολοκαυτώματα και προσφορές περί αμαρτίας δεν ευαρεστήθηκες· τότε είπα· Ιδού, έρχομαι, εν τω τόμω του βιβλίου είναι γεγραμμένο περί εμού, διά να κάμω, ω Θεέ, το θέλημά σου. Αφού είπε ανωτέρω ότι θυσία και προσφορά και ολοκαυτώματα και προσφοράς περί αμαρτίας δεν θέλησες ουδέ ευαρεστήθηκες εις αυτάς, αίτινες προσφέρονται κατά τον νόμο, τότε είπε· Ιδού, έρχομαι διά να κάμω, ω Θεέ, το θέλημά σου. Αναιρεί το πρώτον, διά να συστήσει το δεύτερον. Με το οποίον θέλημα είμεθα ηγιασμένοι διά της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού άπαξ γενομένης. Και πας μεν ιερεύς ίσταται καθ' ημέρα λειτουργών και τις ίδιες πολλάκις προσφέρων θυσίες, αίτινες ποτέ δεν δύνανται να αφαιρέσουν αμαρτίες· αλλά αυτός αφού προσέφερε μίαν θυσία υπέρ αμαρτιών, εκάθησε διαπαντός εν δεξιά του Θεού, προσμένων του λοιπού εωσού τεθούν οι εχθροί αυτού υποπόδιο των ποδών αυτού. Διότι με μίαν προσφορά τελειοποίησε διά παντός τους αγιαζομένους» (Εβρ.10:5-14).

Δεύτερη φορά, τώρα, βλέπουμε εκείνο το επί των πολλών υδάτων Πνεύμα Θεού, του δευτέρου εδαφίου της Γένεσης, να επισκιάζει το ξεπεσμένο ανθρώπινο γένος στο πρόσωπο

της παρθένου Αγίας Μητρός Μαρίας και δια μέσου αυτής να γίνεται άνθρωπος, ο απ' Αρχής, Εκείνος δια του Οποίου τα πάντα έγιναν... Ναι, ο Ιησούς Χριστός, ο νέος Αδάμ.

«Είπε δε η Μαριάμ προς τον Άγγελο πώς θα γίνει αυτό, επειδή άνδρα δεν γνωρίζω. Και αποκριθείς ο Άγγελος είπε προς αυτήν Πνεύμα Άγιο θα επέλθει επί σε και δύναμη του Υψίστου θα σε επισκιάσει, δια τούτο και το γεννώμενο από σένα Άγιο θα ονομασθεί Υιός Θεού». (Λκ.1:34,35).

Ναι, ο Ιησούς Χριστός, κατέβηκε στη Γη για να λυτρώσει τον άνθρωπο και τον λύτρωσε, πληρώνοντας με τη ζωή Του το ανθρώπινο χρέος. Από την πλευρά του Αδάμ δημιουργήθηκε η γυναίκα, το δείγμα της ανθρώπινης αγάπης, από την πλευρά του Ιησού Χριστού βγήκε ένα γένος εκλεκτό, ένα Έθνος άγιο, ένας λαός που ο Θεός απέκτησε δια του δικού Του Αίματος... Το αντίτιμο της λύτρωσης από την πλευρά του Ανθρώπου είναι η Πίστη του στον Λυτρωτή Χριστό και η υπακοή του στο θέλημα του Πατέρα Του, ο οποίος θέλει όλοι να μετανοήσουν και να σωθούν από την Άβυσσο. Ο Ιησούς έφυγε σωματικά από ανάμεσά μας, αλλά μας υποσχέθηκε πως θα είναι μαζί μας πνευματικά. Εν τω μεταξύ, ήρθε το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδας, ο Θεός Παράκλητος να μας βοηθά και να μας προστατεύει. Στο Νικόδημο, το θεολόγο διδάσκαλο, είπε ο Σωτήρας μας: Πρέπει να γεννηθείτε άνωθεν.

«Απεκρίθη ο Ιησούς· Αληθώς, αληθώς σοι λέγω, εάν τις δεν γεννηθεί εξ ύδατος και Πνεύματος, δεν δύναται να εισέλθει εις την βασιλεία του Θεού» (Ιω.3:5).

Νέα γέννηση, νέος άνθρωπος. Εκείνο το Πνεύμα το επί της επιφανείας των υδάτων του 2^{ου} εδαφίου της Γένεσης, ήταν αυτό που δόθηκε δια της Πνοής του Θεού, το οποίο στη συνέχεια απομακρύνθηκε με την ανυπακοή του Αδάμ και το

οποίο δια της Αναστάσεως του Χριστού, επανήλθε την ημέρα της Πεντηκοστής, σύμφωνα με την υπόσχεση του Ιησού Χριστού με σκοπό να ενισχύει τους πιστούς Χριστιανούς.

«Και όταν ήλθε η ημέρα της Πεντηκοστής, ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν στον ίδιο τόπο. Και εξαίφνης έγινε ήχος εκ του ουρανού ως άνέμου βιαίως φερομένου, και γέμισε όλον τον οίκον όπου ήσαν καθήμενοι· και φάνηκαν εις αυτούς διαμεριζόμενες γλώσσες ως πυρός, και εκάθησε επί ένα έκαστον αυτών, και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου, και άρχισαν να λαλούν ξένες γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδε εις αυτούς να λαλούν» (Πρξ.2:1-4).

Μέσα σε μια τέτοια πνευματική ατμόσφαιρα ευρισκόμενος ο πιστός, κατανοεί πλήρως και αγάλλεται μελετώντας τον 65 και 148 ψαλμούς και όχι μόνον.

«Σε προσμένει ύμνος.... θα χορτάσουμε από των αγαθά του οίκου σου, του αγίου ναού σου. Διά τρομερών πραγμάτων μετά δικαιοσύνης θα μας αποκρίνεσαι, Θεέ της σωτηρίας μας, η ελπίς πάντων των περάτων της γης... ο στερεόνων διά της δυνάμεώς σου τα όρη, ο περιζωσμένος ισχύν· ο κατασιγάζων τον ήχο της θαλάσσης, τον ήχο των κυμάτων της και τον θόρυβο των λαών... χαροποιείς τας αρχάς της αυγής και της εσπέρας... Επισκέπτεσαι την γη και την ποτίζεις· υπέρ-πλουτίζεις αυτήν· ο ποταμός του Θεού είναι πλήρης υδάτων· ετοιμάζεις τον σίτον αυτών, επειδή ούτω διέταξες... Τα αυλάκια αυτής ποτίζεις· εξομαλίζεις τους βώλους αυτής· απαλύνεις αυτήν διά σταλαχτής βροχής· ευλογείς τα βλαστήματα αυτής.... Στεφανώνεις το έτος με τα αγαθά σου· και τα ίχνη σου σταλάζουν πάχος. Σταλάζουν οι βοσκές της ερήμου και οι λόφοι περιζώνονται χαρά.... Αι πεδιάδες είναι

ενδεδυμένες ποίμνια και αι κοιλάδες σκεπασμένες υπό σίτου· αλαλάζουν και έτι υμνολογούν» (Ψαλμ.65).

«ότε εμφανέρωθη η χρηστότης και η φιλανθρωπία του Σωτήρος ημών Θεού, ουχί εξ έργων δικαιοσύνης τα οποία επράξαμεν ημείς, αλλά κατά το έλεος αυτού έσωσε ημάς διά λουτρού παλιγγενεσίας και ανακαινίσεως του Αγίου Πνεύματος» (Τιτ.3:5)

«Εγώ μεν σας βαπτίζω εν ύδατι εις μετάνοιαν· ο δε οπίσω μου ερχόμενος είναι ισχυρότερός μου, του οποίου δεν είμαι άξιος να βαστάξω τα υποδήματα· αυτός θέλει σας βαπτίσει εν Πνεύματι Αγίω και πυρί» (Ματθ.3:11)

Συμπέρασμα

Δεν είναι δογματικά θέσφατα οι παραπάνω σκέψεις, είναι απλά στιγμιαίοι πνευματικοί μετεωρισμοί, ανάσες του χωμάτινου κορωνοϊού. Βιαστικά, παχυνδιάρικα άλματα δελφινιού εκτός του υγρού στοιχείου του ή και επικίνδυνες θανατηφόρες πτήσεις χελιδονόψαρου στο κατάστρωμα φορτωμένου γκαζάδικου. Ο φιλόστοργος Δεσπότης του παντός ας δείξει έλεος....

Από τα ύδατα αναδύθηκε, η έκπαλαι Γη ανακαινισμένη.

Από τα ύδατα αναδύεται, ο εν ύδατι βαπτιζόμενος άνθρωπος.

Αδήριτη ανάγκη και η εν Πνεύματι Αγίω βάπτιση δια της αναγέννησης.

«Το γεγεννημένο εκ της σαρκός είναι σάρξ, το γεγεννημένον εκ του πνεύματος είναι πνεύμα» (Ιω.3:6).

«Πρέπει να γεννηθείτε άνωθεν» (Ιω.3:7).

«Τις είναι ο νικών τον κόσμον ειμή ο πιστεύων ότι ο Ιησούς είναι ο Υιός του Θεού; Ούτος είναι ο ελθών διά ύδατος και αίματος, Ιησούς ο Χριστός· ουχί διά του ύδατος μόνον, αλλά διά του ύδατος και του αίματος· και το Πνεύμα είναι το οποίον μαρτυρεί, επειδή το Πνεύμα είναι η αλήθεια. Διότι τρεις είναι οι μαρτυρούντες εν τω ουρανώ, ο Πατήρ, ο Λόγος και το Άγιον Πνεύμα, και ούτοι οι τρεις είναι έν· και τρεις είναι οι μαρτυρούντες εν τη γη, το Πνεύμα και το ύδωρ και το αίμα, και οι τρεις ούτοι αναφέρονται εις το εν. Εάν δεχόμεθα την μαρτυρίαν των ανθρώπων, η μαρτυρία του Θεού είναι μεγαλύτερη· διότι αυτή είναι η μαρτυρία του Θεού, την οποίαν μαρτύρησε περί του Υιού αυτού. Όστις πιστεύει εις τον Υιόν του Θεού έχει την μαρτυρία εν εαυτώ· όστις δεν πιστεύει εις τον Θεό, έκαμε αυτόν ψεύτη, διότι δεν έπίστευσεν εις την μαρτυρία, την οποίαν μαρτύρησε ο Θεός περί του Υιού αυτού.» (1^η Ιω.5:5-10)

«Ημείς μοροί διά τον Χριστό...» (1^η Κορ.4:10), αλλά ας γίνει «ο δίκαιος έτι δίκαιος, και ο άγιος ας γίνει έτι άγιος». (Απ.22:11).

«Αν τινές δεν πίστεψαν, τι εκ τούτου; μήπως η απιστία αυτών θα καταργήσει την πίστη του Θεού; Μη γένοιτο. Αλλά έστω ο Θεός αληθής, πας δε άνθρωπος ψεύτης, καθώς είναι γραμμένο· Διά να δικαιωθείς στα λόγια σου και να νικήσεις, όταν κρίνεσαι» (Ρωμ.3:3-4).

Τελική Άποψη αυτής της προσπάθειας.

Εν αρχή ο Θεός

Μετά : Άβυσσοι και Νερά (Παρ.8:24).

Μετά : Γη ή γη σαν ύλη.

1η Ημέρα: Γενηθήτω Φως ή η Μεγάλη Έκρηξη της Θεϊκής αγάπης.

2^η Ημέρα: Γενηθήτω Στερέωμα – Χωρισμός των Υδάτων

3^η Ημέρα: Σύναξη γήινων υδάτων – εμφάνιση γης (ξηρά) – Χλωρίδα.

4^η Ημέρα: Δημιουργία Φωστήρων. Τα διάσπαρτα στο Στερέωμα υλικά σώματα μορφοποιούνται, μπαίνουν σε τροχιές και αποστέλλονται.

5^η Ημέρα: εξαγαγέτω τα ύδατα, ερπετά κλπ... Πανίδα, Έμβια, Υδάτινη και συναφή πτερωτή ζωή. Ευλογία αυτής.

6^η Ημέρα: εξαγαγέτω η γη Πανίδα – Ποιήσωμεν Άνθρωπον Άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς.

Άνθρωπος – Ευλογία των πάντων – Καλά λίαν.

Αυτές είναι οι θεμέλιες πέτρες της Δημιουργίας, στην οποία ζούμε σύμφωνα με τη Βίβλο στην παρούσα προσπάθεια.

7^η Ημέρα: Ανάπαυση από πάντων των έργων της Γήινης Δημιουργίας.

Τελικά,

Η παρούσα Γη θα παρέλθει, και αυτό, εξ αιτίας του ανθρώπου. Έχει κάποιο τέλος, όπως, ίσως, και κάποιες προηγούμενες. Τα λόγια, όμως, του Κυρίου μας δε θα παρέλθουν. Κατά δε την υπόσχεση του Δημιουργού, Νέους Ουρανούς και Νέα Γη περιμένουμε, στην οποία η δικαιοσύνη άρχει.

Επίσης «Ευκολότερο δε είναι ο ουρανός και η γη να παρέλθουν παρά μία κεραία του νόμου να πέσει».

(Λουκ.16:17).

Χρονολογίες από Πλάσης Αδάμ μέχρι θανάτου του Νώε

Όνομα:	Γέννηση	Τεκνοποίησε	Θάνατος	Έζησε
Αδάμ	0	130	930	930
Σήθ	130	235	1042	912
Ενώς	235	325	1140	905
Καϊνάν	325	395	1235	910
Μααλαλεήλ	395	460	1290	895
Ιαρέδ	460	622	1422	962
Ενώχ	622	687	987	365
Μαθουσάλα	687	874	1656	969
Λάμεχ	874	1056	1651	777
Νώε	1056		2006	950

Ευχαριστίες:

Ευχαριστώ τον Κύριό μας για την εν Χριστώ αδελφή κα. Γιώτα Δελή Μπελούκα για την πολυτιμότετη βοήθειά της τόσο στη συντακτική, όσο και στη γλωσσική διαμόρφωση της παρούσας προσπάθειας.

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.....	3
Γένεση 1 ^ο κεφάλαιο.....	6
Κείμενο κατά τους Ο΄.....	6
Κείμενο κατά Βάμβα.....	9
Γενικά.....	13
Προ της Δημιουργίας της Γης στην οποία κατοικούμε.....	15
Υπήρχε κάτι;.....	15
Τα δύο πρώτα εδάφια της Γένεσης.....	31
Εδάφια 1 και 2.....	31
ΨΑΧΝΟΥΝ ΣΕ ΕΡΕΙΠΙΑ.....	49
Κάιν.....	51
Καινούρια Κατασκευή;.....	68
α). Αόρατος και Ακατασκεύαστος!.....	69
β). «Σκότος επί του προσώπου της Αβύσσου».....	77
Πρώτη Δημιουργική Ημέρα.....	85
Δημιουργία του Φωτός της Ύλης.....	85
Εδάφιο 3.....	85
Η Μεγάλη Έκρηξη της Θεϊκής Αγάπης.....	85
Κοιτώντας στο Σταυρό.....	85
Αναφορές Πνευματικού Φωτός και ηλιακού σκότους στην Βιβλο.....	92
Άνθρωπος ίσον συνύπαρξη Πνευματικού Υλικού Φωτός.....	102
«Γενηθήτω φως», ίσον η λεγόμενη «Μεγάλη Έκρηξη (Big Bang)»;.....	106
Εδάφια 4 και 5.....	106
Δεύτερη Δημιουργική Μέρα.....	112
Εδάφια 6-8.....	112
Τρίτη Δημιουργική Μέρα.....	118

Εδάφιο 9.....	118
Εδάφιο 10.....	121
Εδάφια 11, 12 και 13.....	122
Τέταρτη Δημιουργική Μέρα.....	127
Εδάφια 14 και 15.....	127
Κυρίαρχος σκοπός των Φωστήρων.....	134
Αποστολή και Σκοπός Φωστήρων γενικά.....	143
Εδάφιο 16.....	149
Εδάφιο 17.....	152
Εδάφιο 18.....	156
Εδάφιο 19.....	157
Ημέρα Πέμπτη (εδ. 20-23).....	158
Εδάφιο 21.....	191
Εδάφιο 22.....	192
Εδάφιο 23.....	193
Έκτη δημιουργική Ημέρα.....	194
Εδάφια 24-25.....	194
Τι είναι η ψυχή;.....	202
Ποιήσωμεν Άνθρωπον.....	205
Εδάφιο 26.....	205
Εδάφιο 27.....	214
Εδάφιο 28.....	221
Εδάφιο 29.....	236
Εδάφιο 30.....	237
Εδάφιο 31.....	239
Επίλογος.....	240